

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 50 / Şubat 1986 / 2-DM.

PKK'li Savaş Esiri Muzaffer AYATA:

DIYARBAKIR CEZAEVİNDE ÖLÜM ORUCU VE İŞKENCELERDE 32 DEVRİMCİ ÖLDÜRÜLDÜ

PKK Hilvan-Siverek Davasında Kemal Aktaş, Salih Ogaç, Celaleddin Delibaş, Süleyman Günyedi, İrfan Güler, Abuzer Dehşet, Bedrettin Kavak, Halim Yaverkaya, Ali Kılıç, M. Fahri Çiftkuş, Yılmaz Uzun, Ramazan Ödemiş ve Fevzi Yetkin ile birlikte 361 sayfalık siyasi savunmalarında "Komünizm ve Kürtçülük" propagandası yaptıkları gerekçesi ile haklarında yeni-dava açılan savaş esirlerinden Muzaffer Ayata, Diyarbakır cezaevinde şimdiye kadar işkenelerde ve ölüm orucu eyleminde şehit düşen devrimcilerin isimlerini açıkladı. 6 Şubat tarihli duruşmaya getirilen PKK'li savaş esirleri, kimlik tespiti esnasında "mesleğiniz nedir?" sorusuna "Devrimcilik" diye cevap verdiler.

Siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile haklarında ek bir dava açılan Muzaffer Ayata ve 13 arkadaşı, TCK'nin 141 ve 142. maddesine göre cezalandırılmak istenmektedir. Gerek cezaevindeki direnişlere aktif olarak katılmaları, gerekse de mahkemelerde yaptıkları siyasi savunmaları ile sömürgecileri yenilgiye uğratan savaş esirlerine Parti ve direnişe bağlılıklarına göre ceza verilmektedir. 361 sayfalık siyasi

savunmalarında Partiye, halka ve mücadeleye bağlılıklarını dile getiren savaş esirlerine, sırf bu nedenden dolayı, daha ağır cezalar verilmeye çalışılmakta; böylece direnişe aktif olarak katılmaları engellenmek istenmektedir.

Muzaffer Ayata'nın suç duyurusunu inceleyen Askeri Savcı, Ayata'nın "Diyarbakır askeri cezaevinde 1981-1984 yılları arasında 32 kişinin işkence ile öldürüldüğünü" belirttiği açıklamasını kovuşturmayla gerek olmadığı kararı ile reddetmiştir. 32 kişilik listede ölüm orucu ve çeşitli eylemler sonucu şehit düşen savaş esirleri dışında kalanların kendi "ecelleriyle" öldüğünü açıklayan Askeri Savcı, işkenelerde hiç kimsenin katledilmediğini belirtmiştir.

Açık bir yalan ve demogojinin sergilenmeye çalışıldığı bu açıklamaya çeşitli kuruluşlardan da tepkiler geldi. Türk Tabipleri Birliği Genel Başkanı Nusret Fişek, yaptığı açıklamada, "Tipta ecel ile ölüm, normal ölüm diye bir şey yoktur. Bunlar için ecel ile ölüm, normal ölüm gibi deyimler kullanıldığı görülmektedir. Bu ölümlerin büyük ölçüde açıklanmamış sayılır."

Devamı Syf: 2'de

AĞIR KIŞ KOŞULLARINA VE SÖMÜRGEÇİLERİN TÜM ÖNLEMLERİNE RAĞMEN, KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ SÜRÜYOR

"Kaldırmalar bittiler" propagandasının ayıyuka çıkarıldığı, TC'den sol maskeli provakatorlere ve Genç Kemalistler Örgütünün yeni temsilcilerine varan kadar hemen hepsinin aynı demogojiyi işlediği bir dönemde, ulusal kurtuluş eylemlerimiz hızından hiçbir şey kaybetmeden sürmektedir.

Televizyon'da "pişmanlığa çağrı" programlarının, sömürgeci basında "son ihtar" bildirilerinin yayınlandığı; PKK'nin dağıldığı iddialarının işlendiği gazete ve dergilerin bolca ortaklık dolaştırıldığı bir ortamda, tüm bu demogojileri boşa çıkaran eylemlerimiz gelişmektedir. Kış koşullarının tüm ağırlığına,

sömürgecilerin olağanüstü tedbir ve eylemleri gizleme çabalarına rağmen yükselen direniş eylemlerimiz, hergün ülkenin ayrı bir yerinde yankılanmaktadır.

Ocak ayı boyunca da direniş eylemlerimiz düşmana darbeler indirerek devam etti. Bu sayımızda yayınladığımız eylemler dışında daha birçok eylem haberleri gelmektedir. Ancak ayrıntıları ve kesinlik dereceleri henüz iyice öğrenilememiş olan bu eylemleri bu sayımızda yayınlamıyoruz. Çeşitli kaynaklar tarafından doğrulanan son dönem eylemlerimizden bazıları şunlardır:

Devamı Syf: 2'de

Sömürgecilerin Tampon Bölge Oluşturma Planları

HAKKARİ'DE 11 KÖY SÜRGÜN EDİLİYOR

15 Ağustos 1984 Eruf ve Şemdinli eylemleri ardından, özel savaşın geliştirilmiş yöntemlerine daha fazla başvuran faşist sömürgecilik, şimdi de tampon bölge oluşturma planlarını uygulamaya çalışmaktadır. Doğu ve Güney Kürdistan'a sınır köyleri tümden boşaltarak, bu alanı yaşanamaz duruma getirmeye çalışan sömürgeciler, böylece savaşçıların manevra alanlarını da daraltmak istemektedirler. TC Bakanlar Kurulu, Şubat ayı başında yaptığı bir toplantıda, "sıfır nokta" diye tabir ettikleri sınır çizgisi üzerinde bulunan 11 köy için sürgün kararı aldı. Anlaşılmaktadır

ki, uzun süredir sınır üzerinde faaliyetlerini yoğunlaştıran sömürgecilerin halkı devrimcilere karşı çıkarma planları boşa çıkmış ve onları böylece bir uygulamaya itmiştir.

Doğu ve Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilik ve bazı aşiretlerle anlaşma sağlayan TC, bu aşiretler ve güçler vasıtası ile sınırda bulunan birçok köyü ve aşireti etkileyerek onları mücadelemize karşı çıkarma çabalarının tutmadığını, alınan bu son kararlar kabul etmektedir. Planlara göre "köy korucuları" adı altında oluşturulmak istenen

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN RAPORU

"Herşeyden önce, kitleler acı çekmişlerdir, evleri yakılmıştır, işkeneye alınmışlardır, ağır cezalara çarptırılmışlardır, öldürülmüşlerdir, ancak direnmişlerdir. Öncüye ve ulusal kurtuluş direnişine inançlarını yitirmemişlerdir. Ölümleri pahasına da olsa devrimcileri korumuşlardır. Devletin silahını almamışlardır. Durumlarından dolayı yakınmamışlardır, inanılmaz bir inanç ve coşkuyla direnişçilere moral ve cesaret vermişlerdir. Göçe karşı direnmişlerdir, yıkılan evlerini inatla yeniden yapmışlardır. Verilen zehirlişmelerini, düşmana karşı kullanılmak üzere, devrimcilere vermişlerdir. Yılmadan çocuklarını direniş saflarına yönlendirmişlerdir. Arkasından şikayete giderek düşmanı yanıltmışlardır. En olmadık zamanlarda düşman hakkında istihbarat getirmiş, devrimci propagandayı yaymışlardır. İhanetçilerin yüzüne tükürmüşlerdir. Dört oğlu tutuklanan, kendisi ve ailesi işkeneye alınan, ekonomik olarak çökertilen, bir oğlu şehit olan, evi yakılan yurtsever bir köylü, bunca uygulamadan sonra, "çeyrede yurtsever ve üç oğlu direnen şehit babası olarak tanınmanın gururunu yaşıyorum" diyordu."

YAZISI SAYFA 18'DE

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİLİĞİN "PİŞMANLIK YASASI" TUTMUYOR

Adana Cezaevinde Savaş Esirlerinin
Açlık Grevi 20. Gününü Doldurdu

Adana Askeri Cezaevi 12 Eylül faşist darbesinden sonra 6. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı bölgelerden binlerce Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcinin doldurulduğu; en sadist işkence yöntemlerinin uygulandığı ve bazı devrimcilerin ölmesine, birçoklarının da sakat kalmasına neden olduğu bir zulüm merkezi haline geldi. Bir bölümünde de faşist tutukluların bulunduğu cezaevinde askeri faşist cellatların uyguladıkları baskı ve işkeneler yetmiyormuş gibi, bir de bu ulaşılabilir faşistlerin saldırıları sürekli yaşanmış, devrimci tutukluların can güvenliği bir de bu yönde sürekli tehdit altında tutulmuştur. En sıradan yaşam hakları dahi ellerinden alınan devrimciler, her türlü zorluğa ve işkeneye rağmen bir an olsun direnişten vazgeçmedikleri gibi siyasi savunmalarıyla cuntayı

ve faşist TC'yi yargılamaktan da geri durmamışlardır. Faşist cuntanın pişmanlığı ve teslimiyeti yaygınlaştırmak için çıkardığı "pişmanlık yasası"nın tutmadığı Adana cezaevinde, devrimciler üzerinde baskıyı yoğunlaştıran faşist yönetim, siyasi savunma yapma haklarını da kısıtlayıp tümüyle tutukluları pişmanlığa çekme çabası içerisine girmiştir. Bunun karşısında içlerinde, PKK'li savaş esirlerinin de bulunduğu devrimci tutuklular, açlık grevi vb. direniş eylemlerine geçerek faşist yönetimin tüm bu oyunlarını boşa çıkarmışlardır. PKK'li savaş esirleri önderliğinde 31 Ocak 1986 günü başlatılan son açlık grevi eylemi de faşist yönetimin pişmanlığı geliştirme çabalarına, direnişin yükseltilmesiyle indirilen bir darbe olmuştur.

Devamı Syf: 3'te

ORTADOĞU ve DÜNYA

GÜNEY YEMEN'DE DARBE

- Abdul Fettah İsmail önderliğinde geliştirilen darbeden sonra Devlet başkanlığına Haydar El Attas getirildi

ABD'NİN AKDENİZ MANEVRALARI VE YENİ BİR KORSANLIK ÖRNEĞİ

- Bir Libya yolcu uçağına İsrail savaş uçakları tarafından zorunlu iniş yaptırıldı

FİLİPİNLER'DE HİLELİ SEÇİM

- 26 milyon kişinin oy kullandığı seçimlerde 32 kişi hayatını yitirdi

● Haitî: 30 YILLIK DİKTATÖR AİLENİN SONU

YAZISI SAYFA 14-15'DE

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

"Bugün Kürdistan'ın gencecik delikanlı ve kızları dağlarda kelle-koltukta savaşmaktadırlar. Eğer yüce bir amaç, onur ve halka bağlılık olmazsa böylesi bir direniş geliştirilebilir mi? PKK, Kürdistan'da uygulanan soykırımlardan, ulusal ve toplumsal varlığımıza yönelik olarak işlenen ağır suçlardan ötürü dişini tırnağına takmış hesap sormaktadır. Bu, insanlığa sıradan bir bağlılık duyulması halinde bile kabul edilemesi gereken zorunlu bir tutumdur. Bunun tartışılacak, başka biçimlerde gösterilebilecek ve hele reddedilecek bir yanı var mıdır? 15 Ağustos atılımı ile PKK, arkasında bir barbarlık tarihi ve en gerici emperyalist mihraklar olan, tepeden tırnağa kadar şiddetle donanmış bir faşist sömürgeci gücün halkımıza dayattığı her alandaki bir tükeniş ve imhaya karşı, onurumuzu kurtaracak bir direniş dönemi başlatmıştır. Bu gerçek, hangi soyusuz amaçlarla görmezlikten gelinip inkar edilebilir?"

YAZISI SAYFA 8'DE

Mardin Bölgesinde Bütün
Baskı ve Komplolara
Rağmen Sağlanan
Gelişmeyi Selamlıyoruz

MARDİN
DİRENİŞ ŞEHİTLERİ,
BAĞIMSIZLIK ve
ÖZGÜRLÜK SAVAŞINDA
YOLUMUZU
AYDINLATIYOR
YAZISI SAYFA 4'TE

Ağır Kış Koşullarına ve Sömürgecilerin Tüm Önlemlerine Rağmen, Kurtuluş Eylemlerimiz Sürüyor

Baştarafı Syf: 1'de

SORBITİM KÖYLÜLERİ SÖMÜRGEÇİ ASKERLERE BÜYÜK BİR DERS VERDİ

Silopî'ye bağlı Sorbitim köyüne, HRK birliklerinin gerçekleştirdiği bir eylemi bahane ederek, işkence ve baskıları yoğunlaştırmak amacıyla saldırın sömürgeci askerler, köylülerin direnişi ile karşılaştılar. Yöreden aldığımız bilgilere göre olay şöyle gelişmiştir:

Ocak ayı sonlarına doğru Musul-Yumurtalık petrol boru hattının Sorbitim köyü yakınındaki ana depolama tesisi havaya uçurularak, boru hattına büyük zarar verdirilmiştir. HRK güçlerinin üzerine gitme cesaretini kendinde göremeyen sömürgeci birlikler, ancak ertesi gün, o da gün açınca olay yerine gelebilmişlerdir.

Merkezden gelen takviye birlikleri ile beraber operasyona geçen yöredeki sömürgeci birlik, Sorbitim köylülerini hedefleyerek, HRK birliklerine yardımcı oldukları ve boru hattında nöbet tuttukları gerekçesiyle tüm köylüleri tutuklamak ve köyü boşaltmak istemiştir. Boru hattının korunması görevini köylülere devreden sömürgeci, eylem esnasında herhangi bir çatışmanın meydana gelmemesi ve zararın büyük olmasından duyduğu çılgınlıkla köylülerden hesap sormaya kalkışmıştır. Köylüler, köy meydanına toplanan sömürgeci faşistler tehditler savurduktan sonra, köyü boşaltarak, alanı kendilerine terketmelerini söylemişlerdir. Ancak köylülerin geri adım atamaları üzerine sömürgeci faşistler, bu kez zorla köylüleri köy dışına sürmeye çalışmışlardır.

Bu durum zaten sömürgecilere karşı büyük bir nefret taşıyan köylülerin öfkesinin daha da kabarmasına yol açmış; bu karara karşı direnerek, köyü terk etmeyecek-

lerini söylemişlerdir. Köylülerin bu tavrı karşısında askere saldırı emri veren faşist subaya, askerler içinden de bir kısmı karşı çıkmıştır. Köylülerle askerler arasında çıkan çatışma, diğer bir grup askerin köylülerin safına geçmesi ile daha da büyümüş; çok sayıda askerin yaralanmasına, ölmesine yol açmıştır.

Köylülerden de yaralıların olduğu söylenmektedir. Ayrıca yaralı askerleri hastahaneye yetiştirmeye çalışan bir minibüsün yolda devrildiği ve minibüsün ihbarcı olan şoförü ile birlikte bir kaç askerin de orada öldüğü gelen haberler arasındadır.

HALKIMIZ TESLİMİYETE BOYUN EĞMİYOR

Bu örnek, bir gerçeği bir kez daha ortaya koymaktadır. Sömürgeci faşistlerin her türlü saldırı ve katliamlarına artık halkımız daha fazla direnişle cevap veriyor. Sömürgecilerin köy boşaltma ve sürgün politikaları, halkımızın direniş duvarına çarparak birer birer etkisiz kılınacaktır. Halkımız her zamankinden daha fazla bugün direniş saflarında yer almakta ve sömürgecilerle karşı koymaktadır. Sorbitim köylülerinin bunun sadece bir örneğini oluşturmaktadır. Giderrek daha fazla, savaştan bir halk gerçekliğine ulaştığımızda, sömürgecilerin topraklarımızdan kovulması da o oranda yakınlaşacaktır.

NUSAYBİN'DE SÖMÜRGEÇİLERE AĞIR DARBE

Ocak ayının ilk haftasında Nusaybîn'de meydana gelen bir çatışmada çok sayıda sömürgeci asker öldürülürken, bir çoğunun da yaralandığı bildirilmektedir. Sınırı ya-

kın olmasından dolayı, Nusaybîn sömürgeci birliklerin yoğun olarak bulunduğu bir alandır. Buna karşın çatışmada ağır darbe yemekten kurtulamayan sömürgeci, HRK savaşımlarına hiçbir kayıp verdirememişlerdir.

Bu eylemin ardından operasyona girişen faşist ordu sürüsü, sıradan insanları tutuklayarak, "bölücü eşiğe"ye büyük darbe vurdu" propagandasını yapmaya başlamışlardır. Ayrıca yapılan açıklamada, tutuklanan kişilerin "16 Ocak'ta bir kişiyi öldürdüklerini" de belirtmişlerdir.

Kış süresince Nusaybîn'de gerçekleştirilen bu ve benzeri daha birçok başarılı eylemle sömürgeci ağır darbeler vurulmuştur.

ŞIRNAK VE İDİL'DE ÇATIŞMA

Ocak ayı başlarında Şırnak ve İdil'de henüz ayrıntıların öğrenemediğimiz iki ayrı çatışma meydana geldi. Sömürgeci birliklerden ölü ve yaralıların olduğu; her iki çatışmada 4 savaşıncının da şehit düştüğü bildirilmektedir.

7 Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı bir açıklamada, Şırnak'ta meydana gelen çatışmada Osman ŞANLI ve Hasan ÇELİK adlı savaşıncılarla, ismi belirlenemeyen bir diğer savaşıncının öldürüldüğü belirtilmiştir. Sömürgeci açıklamada kendi kayıplar hakkında bilgi verememişlerdir.

İdil'de meydana gelen diğer bir çatışmada ise, Abdurrahman ZENGİN adlı savaşıncı şehit olurken, İbrahim YALÇIN da yaralı olarak düşmana esir düşmüştür.

Sömürgecilerin çok sayıda ölü ve yaralı verdiği, her iki çatışmanın ayrıntılı haberi henüz elimize ulaşmadığından, olayların detaylı gelişimini şimdilik yayınlamıyoruz.

PKK'li Savaş Esiri Muzaffer AYATA:

DİYARBAKIR CEZAEVİNDE ÖLÜM ORUCU VE İŞKENCELERDE 32 DEVRİMCİ ÖLDÜRÜLDÜ

Baştarafı Syf: 1'de

ması gerektiğini hekimler olarak kamuoyuna duyuruyoruz." diyerek tepkisini dile getirmişti. Yine SHP Ağrı Milletvekili İbrahim Taşdemir de, Adalet Bakanlığına verdiği bir soru önergesinde aynı sorunu gündeme getirerek, "Diyarbakır cezaevinde bulunan hücrelere intihara müsait midir? Ayrıca herhangi bir intihar olayının olması için ya da olanlardan sonra alınan tedbirler nelerdir?" vb. sorular sormuştur.

Bu ve benzeri daha bir çok açıklama, sömürgeci yetkililerin bile katliamlarını gizlemek için ortaya atılan iddiaları yeterli görmediklerini göstermektedir. 1981-1984 yılları arasında ister ölüm orucu ve çeşitli eylemlerde olsun, isterse işkencelerde olsun şehit edilen devrimci ve yurtseverlerin isimlerinin açıklanması dikkatleri bir kez daha Diyarbakır cezaevine çekmiştir. 1981-1984 yılları arasında "Genç Kemalistler Birliği"ne dayanarak, içerde teslimiyeti ve ihaneti geliştirme çabalarını yoğun bir işkence ve katliamlarla sürdüren faşist yönetimin planları, yükselen direniş sonucu uygulanamaz hale gelerek, boşa çıkmıştır. Başta Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Ferhat KURTAY olmak üzere, diğer PKK'li savaş esirlerinin muazzam direniş sonucu sömürgecilerin teslim alma oyunları tutmamıştır. 1982 Newroz'unda Mazlum yoldaşın yaptığı direniş alevi, Ferhat KURTAY, M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve diğer yoldaşların direniş ateşi ile daha da güçleşerek 1984 Ocak ayında doruğuna varılmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemin açılmasıyla yola çıkan direnişçiler, mücadelemizin dışarda da yükseldiği ve sömürgeci- lere önemli darbeler indirdiği günümüzde, direnişlerini daha da yükseletmektedirler. "Pişmanlık yasası"nın dayatılarak teslim alma ça-

balarına hız verildiği ve böylece mücadelemizin boğulmaya çalışıldığı bir dönemde, savaş esirleri yüzlerce sayıya dolduran siyasi savunmaları ile ihaneti ve pişmanlığı bir kez daha mahkum ederken, aynı zamanda onurlu bir savaşıncılığın nasıl olması gerektiğini de sergilemektedirler.

Militan devrimciliğin, Partide ve halka bağlılığın en yüce örneklerinin ortaya çıktığı Diyarbakır zindanları, dün olduğu gibi, bugün ve yarın da tarihin onurlu sayfasındaki altın yıldızla işlenen yerini koruması bilecektir. Verilecek cezalar birkaç kez idam da olabilir, ama hiçbir şeyin halkın kutsal davasını daha değerli olmadığı çok iyi bilen savaş esirleri, direniş seslerini yükseltmeye devam edecektir.

Muzaffer Ayata ve 13 yoldaşının siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile daha ağır cezalar verilerek için tekrar mahkeme önüne çıkarılmaları, gözdağı vermek amacıyla taşına da, sömürgeci ve birkaç satılık hainden başka kimse- nin ciddiye almadığı bir çağa ol- maktan öteye geçememiştir.

Muzaffer Ayata'nın 6 Şubat tarihindeki duruşmada, 1981-1984 yılları arasında ölüm orucu sonucu ve işkencelerde şehit edildiğini açıkladığı devrimcilerin ve yurtseverlerin adları şöyledir:

Selahattin Kunduz, Abdurrahman Çeçen, Mehmet Ali Eraslan, Önder Demirok, Mazlum Doğan, Mehmet Akınar, Aziz Özbay, Ferhat Kurtay, Eşref Anzak, Necmi Öner, Mahmut Zengino, Kemal PİR, Ali Çiçek, Akif Yılmaz, M. Hayri Durmuş, Bedi Tan, Ali Ereğ, Ali Büyükkurtçak, Mehmet Özbadem, İsmet Karak, Yılmaz Demir, Remzi Aytürk, Necmettin Büyükkaya, Cemal Arat, Cemal Kulçak, Ali Sarbal, Ramazan Yayan, Hüseyin Yüce, Orhan Keskin, İbrahim Halil Baturalp, Halil Atala ve Ali Kulçak.

HAKKARI'DE

11 KÖY SÜRGÜN EDİLİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

millis çeteler vasıtası ile sınır şeridinde tampon bir bölge oluşturulacaktı. Böylece devrimcilerin sınır üzerindeki faaliyetleri engellenec ve direniş hareketi dar bir alana sıkıştırılarak, boğulmaya çalışılacaktı. Fakat bu planları tutmadı. Köylüler devrimcilerle karşı çıkarak başarılamadığı gibi millis oluşturma faaliyetlerinin yanısıra, ilkel milliyetçiliğin girişimleri de sonuçsuz kaldı. Hakkarıda boşaltma kararını alan bu köylüler ulusal kurtuluş savaşına destek olmakta ve mücadeleye katılmaktadırlar. Tabii ki, bu durum sömürgeci için büyük bir tehlike oluşturmaktadır.

Nitekim köylüler boşaltma gerekçesini açıklayan bir faşist yetkilinin konuşmaları bu gerçeki doğrulamaktadır. Faşist yetkili şöyle diyor: "Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da eşiğe"ye karşı yapılan operasyonlarda vatandaşların yardımı büyüktür. Ancak daha iç bölgelere alınması kararlaştırılan 11 köy halkı, eşiğe"ye karşı olmasınlar rağmen zaman zaman silah tehdidiyle yataklık etmek zorunda kalıyor. İşte hem sızmalara önlemek, hem de bu köylülerle yaşayan vatandaşlarımızın can ve mal güvenliğini sağlamak, onlara daha iyi şartlarda yaşama hakkı verilmek için, köylülerin daha iç taraflara alınmasına karar verildi." (11 Şubat 86 Tercüman) Bu sözlerin hiç yorumu gerek bırakmadan tüm çarpıtmalara rağmen; yukarıda değindiğimiz gerçekleri ortaya ser-

diği açıktır.

Halkımız açısından daha iyi bir yaşamın ne anlama geldiği ve sömürgecilerin nasıl bir yaşamı sunacakları bilinmemektedir. Sömürgeci- ler, sınırlı tümden insanınsız bir bölge haline getirmeye çalışırken, köylüler sürgün etmekle ulusal kurtuluş mücadelemizi insan desteğinden yoksun bırakmayı amaçlamaktadırlar. Alınan karar gereğince, Doğu Kürdistan sınırında bulunan 2 köy öncelikle boşaltılacak, daha sonra da 9 köyünsandan arındırılacaktır. Hassas bölge olarak ilan edilen 1040 kilometrelik sınır çizgisi içinde bulunan 11 köyün boşaltılması kararı, sömürgecilerin bu türden veya benzeri girişimlerini önümüzdeki dönemde de sürdüreceğini göstermektedir. Bunun ilk adımı olarak, Meselik, Ayrınlı, Kandil, Karasu, Yukarı Pırınçeken, Ünlüce, Gençidere, Çayırılı, Sarp, Üzümkiran ve Vargelim köyleri boşaltılmaktadır.

Benzer yöntemleri ABD emperyalistleri, "stratejik köyler" adı verdikleri bir planla Vietnam'da uygulamaya koydular. "Bahçü denizin dışına çıkarma" olarak da ifade edilen bu uygulamalar, 5-10 veya daha fazla köy, etrafı tellerle çevrilerek ve halk, askerlerin sürekli nöbet tuttuğu alanlara toplanarak devrimcilerin kendilerini bağları koparılacak istenmiştir. Fakat bu uygulama tutmadığı gibi oluşturulan stratejik köylüleri çitleri bizzat halk tarafından parçalanarak etkisiz kılınmıştır.

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZE KARŞI SÖMÜRGEÇİLERİN YENİ KOMPLOLARI

Dersim'de Sürgün Edilenlerin Sayısı 50'yi Aştı. 49 Muhtarın Mühürü Elinden Alındı

Milletvekilleri İhsan Elgin, Cüneyt Canver ve MKYK üyesi Kamer Genç'ten oluşan SHP heyetinin Ocak ayı sonlarında Tunceli, Hozat ve Pertek'te yaptıkları incelemeler ardından, Dersim'deki sömürgeci uygulamalar yeniden gündeme geldi. Bu alanlarda sömürgeci uygulamalar o kadar insanlık dışı düzeylere varılmıştır ki, artık sömürgeci milletvekilleri de birçok gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. SHP heyetinin halka daha fazla girin görünmek, işkence vb. uygulamalara karşı oldukları imajını yaratmak için işkence ve sürgün olayları üzerinde durması, istemedikleri halde, birçok gerçeğin gün yüzüne çıkmasına da yol açtı. Türk basınında ancak bir kısmı yayınlanan uygulamaların bu kadar bile, vahşetin hangi boyutlara varıldığını göstermeye yetmektedir.

Tunceli Valisi Emekli General Kenan Güven'in emriyle 9 kişiye daha sürgün cezası verilirken, merkez ve merkezde bağlı köylerde 23, ilçe ve ilçelerde bağlı köylerde ise 26 muhtar hiç bir gerekçe gösterilmeden görevlerinden alınarak, yerlerine yeni atamalar yapıldı. Buna neden olan gelişmelerin neler olduğu bilinmemektedir. Cumhuriyet gazetesi muhabirinin bu kararın alınma ge-

rekçesine ilişkin bir sorusunu cevaplayan vali yardımcısı Nevzat Ünsal, "Bunları siz Elazığ 9. Kolordü Komutanlığına sorun" demekte ve bununla kendilerini ele vermektedir.

Muhtarlara köyde veya bulundukları mahallelerde devletin birer yerel temsilcisi gibi hareket etme ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı durma zorunluluğunu getiren faşist cunta, bu görevi gerçekleştirmeyip, tam tersine kendisine karşı savaşıncıların ve mücadeleye destek olanların mübahirlerine el koymaktadır. Bundan önce daha değişik bölgelerde de bunun birçok örneğini rastlanmıştır. Millîliği kabul etmeyen, ihbarlarda bulunmayan birçok muhtar bu görevi seçime gelmesine rağmen, mühürüne el koymakta ve köyde devlete en fazla uğraklık yapan, ihbarlarda bulunan ve millîliği kabul eden kişilere verilmektedir.

Dersim bölgesinde 12 Eylül sonrasında olduğu gibi, günümüzde de aynı yöntem yürütülmektedir. Baskılar o derece artırılmış ve kitlelerin sindirilmesi için gözdağı amacıyla taşıyan yöntemler o kadar sık kullanılır hale gelmiştir ki, dışarıdan giden biri bu gerçeği hemen görmekte hiçte zorluk çekmemektedir.

SHP milletvekilleri de yaptıkları incelemelerde bu gerçeği dile getirmek zorunda kaldılar. "Tunceli'nin Türkiye'nin en büyük cezaevi olduğunu" belirten Cüneyt Canver, "şehit tam bir devlet terörü hakim, kişi başına üç polis düşüyor" diyerek, uygulanan baskıyı bir yönüyle de olsa açıklamak zorunda kaldı.

Dersim'de sömürgeci vahşetin bununla sınırlı kalmadığı, bu uygulamaların, işin bir yönü olduğu açıktır. Fakat bu bile gelişen direniş mücadelemizin sömürgeci yetkilileri birçok itirafa zorladığı gerçeğini ortaya koymaya yeterlidir. Mecliste, Kürdistan'da yürütülen sömürgeci savaşta her türlü oy veren SHP'nin tavrı, "yapalım ama biraz daha gizli ve yumuşak yapalım" tavrından başka bir şey değildir. Bugün sadece Dersim'in değil, tüm Kürdistan'ın açık bir cezaevi olduğunu ve vahşi işkencelerin uygulandığını bilmeyen kalmamıştır. SHP heyetinin açıklamaları, işkence ve baskının dozunun artık dayanılmaz bir noktaya geldiğine ve halkın tepkisinin hergün daha da arttığına dikkat çekilmesi ve devletin uyarılmasıdır. Çünkü, artık Kürdistan halkı sömürgeciğe karşı nasıl savaşıacağını çok iyi biliyor.

Faşist Cunta İşkenceci Yüzünü "Demokrasi" Maskesi İle Örtmez

●Sıddık BİLGİN'in Katliamı Gizlenemedi

Bingöl ili Genç ilçesine bağlı Doğanlı köyünde, Temmuz 1985 sonlarında, sömürgeci birliklerce, önce işkence edilip daha sonra kurşuna dizilen Sıddık BİLGİN olayının basına yansımaları ardından işkence örnekleri yeniden yoğun olarak sergilenmeye başlandı. PKK sempatisini ve güçlü bir direnişçi-yurtsever özelliğe sahip olan Sıddık BİLGİN'in tüm işkencelere karşın faşist askeri birliğin isteklerini yerine getirmeyerek, mücadeleye bağlılığını sergilemesi, sömürgecileri çilgına çevirmiştir. Bundan dolayı, Sıddık'ın teslim alamayacaklarını gören faşist işkenceciler O'nu, kurşuna dizerek, köylülere gözdağı vermeye çalışmışlardır. Fakat sömürgeci birliğin tüm çabalarına rağmen bu girişimleri de boşa çıkmıştır. Sıddık BİLGİN'in katledilmesi olayı belli bir süre sonra basına yansısı gibi, sömürgecilerin alçak yüzü de bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Doğanlı köyü, Şeyh Sait isyanına olduğu kadar, günümüzde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine de aktif olarak katılan ve destek veren direnişçi-yurtsever özelliklerin derin olduğu bir alanı oluşturmaktadır. Sömürgecilerin tüm teslim alma çabalarına rağmen, köy ve çevre alanları ulusal kurtuluş mücadelesine desteğini kesmemiştir. Bu özelliğinden dolayı, sömürgecilerin en çok hedeflediği alanlardan biri durumuna gelmiştir. Bingöl-Genç alanında ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip boyatlanması, Doğanlı köylülerini de aktif olarak harekete geçirmiştir. Sıddık BİLGİN, aydın kişiliği ve derin yurtsever özellikleri ile tüm köylülere üzerinde olduğu kadar, aşiret çevresi üzerinde de derin bir etki yaratmıştır. Bu nedenle sömürgeci-faşistler, köylülere mücadelemize karşı çıkmak için ilk uygulamalarına O'ndan başlamışlardır.

Suveren karakolunun Temmuz ayı içinde, HRK birliklerince basılması ve sömürgecilere ağır bir darbenin vurulması, sömürgecileri çilgına çevirdi. Yurtsever özellikleri bilinen Doğanlı köyüne, hemen olayın ardından baskın düzenleyen sömürgeciler, tüm köylülere kadın-çocuk demeden ağır işkencelerden geçirerek, mücadeleye destek veremelerini ve ihbarcılık yapmalarını istedikler. Fakat tek bir köylünün bile bunu kabul etmemesi, adeta bardağı taşıran son damla oldu. Bunun üzerine, köyde karakol kurup, günlerce süren işkenceler yaptılar. Ama yine de alçakça emellerine kavuşamadılar. Güçlü bir direnişle karşılaşan sömürgeci kontr-gerrilla şefi yüzbaşı Ali Şahin, acz içinde bir yandan kadınları, çocuklara saldırırken, diğer yandan aktif yurtseverlere yoğun işkence yaparak gözdağı vermeye çalıştı. Ama nafi! Bütün bu çabalar istediği sonuca ulaşmasına yetmiyordu. Azgınlardan kontr-gerrilla şefi, Sıddık BİLGİN'i katlederek amacına ulaşmak istedi.

Basında, bizzat olayların tanıkları tarafından yapılan açıklamalara genişçe yer verildi. Olayın tanıklarından bir köylü açıklamalarında olayı şöyle anlatıyor: "Sıddık'ı araca bindirip çeşme başına götürdüler. Bizleri de evlerimizde koyup pencerimizi açmamızı, dışarıya çıkmamızı tembih ettiler. Biz perdenin ucundan bakıyorduk. Sıddık'ı birkaç kişi kıyasıya dövüyordu. Bir süre sonra pamuk istedikler. Sıddık'ın kafası bir yerden kırılmıştı. Pamukla siliyordular. Sonra doktor çağırdılar. Doktor serum takmaya çalışıyordu. Sonra silah sesleri işitti. Sıddık'ın öldüğünü, daha doğrusu öldükten sonra, silahla tarandı-

ğın öğrendik." Bir başka köylü ise şunları anlatıyor: "Sıddık'ı eli kelepçeli olduğu halde uzun süre dövdüler. Sıddık, kendisini dövenlere bir ara 'Allah rızası için acıyın, dövmeyin' diye valvaddığında biri, 'Allah yok ulan. Allah da, peygamber de biziz' diye bağırды. Sonra silah sesleri işitti. Sıddık ölmüştü. Bir süre sonra beni alıp dağa götürdüler. Saatlerce gezdirdikten sonra, 'Devletin yanında olacaksın. Yoksa duman ederiz seni. Gebertir, öldürürüz' diye tehdit ettiler. Korkudan köyü terkettik. Köyümüzde 20 gün içerisinde kimses kalmadı." Daha sonra cenazesini istemeye giden amcasına, karakol subayı, "ha o mu, o yok artık. Onu biz langurt yaptık" cevabını vererek, açık katliamlarını gizleme gereği bile duymamıştır. Bu bir kaç örnek bile, sömürgecilerin Kürdistan'ın tümünde uyguladıkları vahşetin nasıl tek tek köylerde de yürütüldüğünü ortaya koymaktadır.

Doğanlı köyü, şimdi terk edilmiş durumda. Bu duruma yolaçan nedenin sömürgecilerin uygulamaları olduğu bilinmektedir. Yurtsever-direnışçi özellikleri olan ve teslim alınmayan köylere sürgün eden sömürgeciler, Doğanlı'da daha değişik bir sürgünü gündeme getirmişlerdir. Uygulanan yoğun işkence ve baskı sonucu köylülerden bir kısmı, silahlı Kurtuluş Birlikleri saflarına katılırken, geriye kalan kısmı ise, değişik alanlara göç etmiştir. Doğanlı köylüleri, kıış için hazırladıkları odun istiflerini bile bırakarak köylerini terk etmek zorunda kaldılar. Faşist cuntanın, "burda kalırsanız bize hizmet edersiniz, yoksa sizi yaşıatmayız" tehdidine köylüler köyü terkederken karşılık verip, teslimiyeti kabul etmediler.

YENİ İŞKENCE AÇIKLAMALARI

Sıddık BİLGİN'in katledilmesi olayının akrabaları tarafından basına duyurulması ardından, daha önce bilinen fakat yeterince açıklığa kavuşturulamamış olan bir çok olay da aydınlandı. PKK Hilvan-Siverek Davasında, Muzaffer AYATA, işkence ve ölüm orucu sonucu şehit düşen PKK'lı ve diğer bazı yurtsever savaş esirlerinin isimlerini açıklarken, başta TC yetkilileri olmak üzere, muhalefet partileri ve eski siyasiler bu konuda çeşitli beyanlarda bulundular.

SHP, bir heyet oluşturarak, Sıddık BİLGİN olayını incelemek için Genç'e gönderirken, Başbakan Turgut Özal, İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut ve diğer sömürgeci yetkililer ise, bu "iddiaların asılsız olduğunu" açıkladılar. İçişleri Bakanı Akbulut, BİLGİN'in kurşuna dizilmesi olayı için "O PKK'lıdır. Öldürken 'Yaşasın PKK, Zafer Bizimdir' demiş" diyerek karşılık verirken, aynı zamanda, kurşuna dizilme olayının haklı olduğunu da söylemektedir. Yine basına yansıyan Nurettin GEDİK olayı için de, "O'nun iki oğlu PKK'lıdır" diyerek, ulusal kurtuluş mücadelesine destek verene ve hele hele ona aktif olarak katılanlar üzerinde her türlü uygulamayı geliştirceklerini açıkça itiraf etmiştir. Bu açıklamaların sözkonusu devletin ve onun İçişleri Bakanının mantığını bir ifadesi olduğu ortadadır. Onlar için, PKK'lı olmak, her türlü cezaı verebilmek özgürlüğünü kendilerine bulmalarının gerekçesi olmaktadır. Bu itirafların, Kürdistan'da bugün iki gerçekliğin varlığını kabul etmek anlamına geldiği de söylenebilir. Bir yanda TC, diğer yanda ise, PKK

ve önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi gerçekliği. Bu iki taraf arasında süren yoğun mücadelede, halka her türlü işkence ve katliamı uygulamakta TC, kendisini sınır tanımaz görmektedir.

SHP milletvekilleri Doğanlı köyüne yaptıkları incelemelerde gördükleri birçok gerçeği kendilerine zor da gelse açıkladılar. Doğanlı köyünün "hayalet köy" görünümünde olduğunu ifade eden SHP heyeti, İçişleri Bakanının, "köy boşaltılmadı" açıklamasına karşı çıkarak, "kimse ayakbaşıyla bile geride bırakarak köyü terk etmez. Operasyon adı altındaki faaliyetler sırasında hukuka saygılı olunmalıdır. İşkence sonucunda bir kişi öldürülmüştür. Ama sormak istiyorum, operasyon sonucunda bir tek terörist yakananmış mıdır?" deyip, işlerin biraz daha örtülü yürütülmesini istemektedirler.

İşkence tartışmalarına Demirel de bir açıklamayla katıldı: "Eğer işkence varsa, bunun siyasi sorumlusu da vardır" diye Demirel, hükümetin bu işkence ve öldürülmelerin sorumluluğunu taşıdığını belirtmiştir.

Basının ve değişik çevrelerden bir çok kişinin katıldığı tartışmalar sonucu yüzlerce işkence olayı açıklanmıştır. Eski bir işkenceci polis olan Sedat Caner'in açıklamaları, günlerce basına konu olurken, bir çok işkence olayının da aydınlatılması sağlanmıştır.

Adana, Mersin, Metris ve Diyarbakır cezaevlerinde, yine Maraş, Dersim, Elazığ, Bingöl vb. yerlerde bir çok öldürme olayı da bu arada açıklandı. SHP İçel milletvekili Fikri Sağlar ise, yaptığı bir konuşmada, "5 yılda 800'ü aşkın, tutuklanan fakat kendisinden haber olmayan kişinin" var olduğunu belirtmiştir. Bunun gibi daha bir çok açıklamaya rastlamak mümkün. Yine Sıddık BİLGİN'in emekli albay olan amcası da yaptığı bir açıklamada, "Elazığ ve Bingöl'den sonra kanunların işlemediğini, tamamiyle bir baskının var olduğunu" söylemiştir.

NEDEN İŞKENCE TARTIŞMALARI

12 Eylül ve öncesinde de sömürgeci zindanlarda yoğun bir işkence uygulandığı, bir çok devrimci ve yurtseverin bu işkenceler sonucu katledildiği bilinmektedir. Diyarbakır zindanlarında katledilen ve ölüm orucunda şehit düşen savaş esirleri bunun en açık bir kanıtı oluşturmaktadır.

Demirel'den İçişleri Bakanına; DYP'den SHP'ye varana kadar, neden işkence olayları üzerinde bu

kadar durmaktadırlar? Bu tartışmalardan SHP'nin elde etmek istediği yararlardan, cuntanın "demokrasiye geçiyor, istenen her şey tartışılabilir, işkence yapanlardan hesap soruyoruz" görüntüsünü yaratma çabasından ve yine eski siyasilerin yeniden siyaset sahnesine çıkmak için fırsatları değerlendirme girişimlerinden öte, bunun daha değişik ve önemli nedenlerinin de bulunduğu açıktır.

Ne SHP ve ne de Demirel, işkencelere, Kürdistan'da yürütülen vahşi operasyonlara karşıdır. Onların tüm çabası, işkence ve operasyonların daha gizli yürütülmesi ve açık verilmemesidir. SHP milletvekilleri, "teröristlere ve bölücü eşkiyalara karşı yürütülen operasyonlarda hukuk kuralına uyulmasını" istemişlerdir. Bu mantığın "operasyon yap, işkence yap, ama kuralına uydur" mantığı olduğu açıktır. SHP'nin alelacele hemen olaya el atarak incelemelerde bulunmasında gözetenil amaç budur. Diğer taraftan halkın devlete ve sömürgeciliğe karşı gelişen tepkisini tek tek kişilerde yoğunlaştırarak saptırma çabası da sözkonusudur. Nitekim Özal ve Akbulut'u hedefleyen Canver, "eğer hükümet işkence olaylarını önleyemiyorsa, önleyicilere iktidarı bıraksın" demektedir. Halbuki en büyük işkenceci K. Evren koltuğunda durdukları ve daha da önemlisi mevcut kapitalist sistem varlığını sürdürdükçe bu olayların önlenemeyeceği açıktır.

İçişleri Bakanı Akbulut, sürgünler konusunda düşüncesi sorulurken verdiği cevapta, işlerin kimler tarafından planlandığını ve kendisinin buna yetkisi olmadığını da açıklamıştır: "Bakanlığımızla ilgili bir uygulama değil. Bu uygulama, sıkıyönetim komutanlarının yetkisi dahilindedir" diyen Akbulut, böylece Kürdistan'da yürütülen tüm operasyonların Genelkurmaylık ve Özel Harp Dairesi'nin yetkisinde olduğunu da açıklamak zorunda kalmıştır. Buradan ortaya çıkan sonuç nedir? Bizzat faşist devletin ve cuntanın varlığı her türlü işkencenin, katliamın gerektirir.

İçişleri Bakanı Vahit Halefoğlu, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada "İşkence tartışmalarının sürmesinin yararlı olduğunu" belirterek, "Avrupa'nın bundan memnun kaldığını ve demokrasiye geçmenin işareti sayıldığını" vurgulamıştır. Bu beyan, faşist cuntanın bu tartışmalardan neyi amaçladığını da ortaya koymaktadır. Birçok konu tartışılabilir, yazılabilir, o halde "demokrasi"ye gelmiş gibi görüntüsünü yaratmak istemektedirler.

Cunta başı Evren de, yaptığı bir açıklamada bu konuya daha değişik bir biçimde de olsa değinmiştir. 12 Eylül'den sonra ilk defa, işkence yapanlar hakkında soruşturma açıldığını belirten Evren, açıklamasının bir başka yerinde ise, şunları söylemektedir: "Açıklıkla söyleyeyim ki, hiçbir yönetim döneminde hiçbir yöneticiye, işkence yapın, diye direktif verilmemiştir. Ama bazı örgütler, işkence var, insan hakları çiğneniyor" diye propaganda yapıyorlar. Maksatları, Türkiye'yi Avrupa camiasından koparmaktır." Bu açıklamalarla işkence tartışmalarının niye bu tarzda ele alındığı da ortaya çıkmaktadır. Başbakan Turgut Özal, bir konuşmasında, "bazi kaba yöneticiler var. Onlar dayak atıyorlar. Ama soruşturma yürütülerek cezaları veriliyor," diyerek işkenceleri tek tek kişilere bağlamaya çalışmıştır. İçişleri Bakanı Akbulut ise, basına da yansıyan bir açıklamasında, "İşkence iddiaları sol'un işidir" diyerek gerçekleri çarpıtmaya çalışmıştır. Bununla da yaratılmak istenen imaj, işkencenin sistemli olarak yürütüldüğü, hemen hemen hiç olmadığı, "yukıcı, bölücü örgütlerin" bunu bilinçle ortaya attıklarıdır.

Aynı günlerde PKK Hilvan-Siverek Davasında, Muzaffer AYATA'nın işkence ve ölüm orucunda şehit düşen savaş esirlerinin adlarını açıklaması, sömürgecilerin yüzlerini çizilemeyeceklerini bir kez daha kanıtlamıştır. Askeri Savcı, dilekçeyi sunanlara verdiği cevabı açıklamada "İşkence ölen olmadığını, tüm tutukluların hastalık ve ölüm orucu sonucu öldüklerini" belirtmiştir.

Sömürgeci-faşistlerin tüm gizleme çabalarına rağmen, ulusal direniş mücadelemiz tüm gerçekleri birer birer ortaya çıkarmaktadır. Doğanlı köylülerinin direnişi; bir katliamı açığa çıkarırken; Muzaffer AYATA ve diğer savaş esirlerinin direnişi ise, cezaevinde gerçekleştirilen katliamları gözler önüne sermiştir. Bu nedenle hangi çevreler, ne maksatla işkence ve ölüm olaylarına yaklaşırsa yaklaşsın, tartışmaların bu derece varması, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişmesinin ve bastırılmayan direnişlerin bir sonucudur. Bu gerçekten dolayıdır ki, olayların gündeme girmesi ardından hemen diğer çevreler adeta akbabalar gibi üşüşerek meseleleri kapatmaya çalışmışlardır. Ama, bu amaçlarına ulaşmada başarılı olmadıkları ve gerçekleri gizleyemedikleri açık olarak görülmektedir. Halkımız gerçek işkence şeflerini tanımakta ve onları kukulardan ayırdetmesini de bilmektedir.

Adana Cezaevinde Savaş Esirlerinin Açık Grevi 20. Gününü Doldurdu

Baştafı Syf: 1'de

230 devrimci tutuklunun katıldığı açık grevi, yönetimin tüm engelleme ve amacından sapıtma çabalarına rağmen, 3. haftasında da kararlılıkla devam ettirilmektedir. Cezaevindeki diğer devrimci tutuklular tarafından da aktif olarak desteklenen açık grevi eylemcileri, tutuklu yakınlarının da cezaevi dışından yürüttükleri eylemlerle desteklenmektedirler. Eylemin hedefinin siyasi savunma yapma olanaklarının sağlanması ve pısmırları yasasının reddedilmesine yönelik olduğunu açıklayan tutuklular, ayrıca cezaevi koşullarının düzeltilmesini de istemişlerdir.

Tutukluların bu istemlerine kulaklarını kapayan faşist cehallatlar, sorunun tutuklu yakınlarının baskısı sonucu bazı milletvekilleri tarafından gündeme getirilmesi üzerine sınırlı birtakım açıklamalarla olayı geçiştirmek istemişler de başarılı olamamışlardır. Adalet Bakanı Ne-

cat Eldem'in olay üzerine yaptığı açıklamada, eylemin amaçlarını çarpıtmaya çalışması ve kaçamak cevaplarla örtbas etmek istemesi yoğun tepkilere yol açmıştır. Bazı milletvekillerinin cezaevinde inceleme yapma ve açık grevindeki tutuklularla görüşme istemine karşı Necat Eldem, sırada gerekçelerle sorunu geçiştirmeye çalışmaktadır.

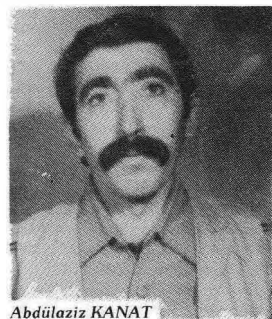
Açık grevinin ilk haftasında cezaevi yönetiminin pısmırlığı dayatma ve teslimiyete çekme çabalarını protesto etmek için kendilerini yaktıkları bildirilen ve içlerinde PKK'lı savaş esirlerinin de bulunduğu gruptan Ali Eriklî, Cabbar Elçin ve Cemal Akçaya adlı devrimcilerin sağlık durumlarının ciddi olduğu ve hastaneye kaldırıldıkları söylenmektedir. Öte yandan tutuklu yakınlarından 25 kişilik bir grup kadın 12 Şubat günü Adana valiliğine zorla girecek protesto gösterisi

yapmış ve cezaevinde hala açık grevinde bulunan çocukları ve yakınlarını görmek istediklerini söylemişlerdir. Ayrıca meclis başkanı Necmettin Karaduman'a ve Adalet Bakanı N. Eldem'e de birer dilekçe gönderen tutuklu yakınları, cezaevi koşullarının insan yaşamına ve onuruna aykırı olduğunu belirterek, koşulların düzeltilmesini istemişlerdir. Tutuklulara hiçbir insani hakın tanınmadığını; görüşme, mektuplaşma, haber dinleme ve kitap-gazete okuma haklarının olmadığını; avukatlarıyla görüş-türülmediklerini ve havalandırılmaya dahi çıkarılmadıklarını belirten tutuklu yakınları, tüm bu yasakların kaldırılması gerektiğini de ifade etmişlerdir. Cezaevindeki uygulamaların dayanılmaz boyutlara ulaştığı belirtilen dilekçede, bu durumun önüne geçilemediği taktirde birçok insanın ölebileceği de ifade edilmiştir.

çıkaran sömürgeciler de. yoğun tahribat yapmışlar, askeri denetimlerini arttırmışlar, Nusaybin, Derik ve Kızıltepe’de yaygın ajan örgütlenmesine gitmişlerdi. Derik, Nusaybin, Midyat ve Gercüş’te ise, işbirlikçi ağaları daha güçlü bir temelde örgütlemişlerdi. Fakat bu

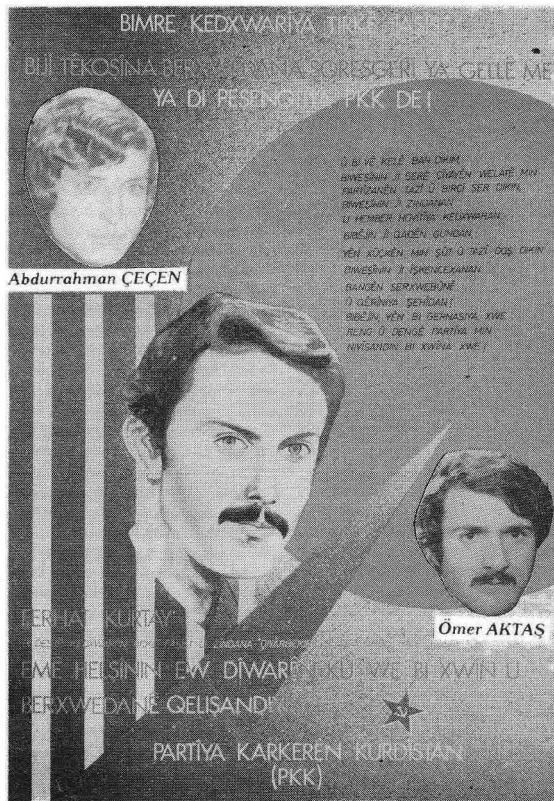
tedbirler, kitle atılımını önleyemedi. Nusaybin, Derik, Midyat ve İdil'de geliştirilen eylemler ajan yapısı önemli ölçüde sındırdı. Yoğun cezalandırma ve devrimci intikam eylemleri gelişti. Sömürgeci operasyonlar boşa çıkarıldı. Devrimci gelişmeler sömürgecilerin bölge üzerindeki oyunlarını bozdu. Sahte milliyetçiliğin maskesi düşürüldü. Komplocu KUK vb. güçlerin günahlarını tekrarlatma olanakları oldukça daraldı. Bu gelişmeler, sömürgecileri yeni tedbirlere itti. Bir yandan askeri gücünü artırıp operasyonlara ağırlık vererek kitlelere yönelirken, diğer yandan tutuklu bulundurduğu sahte milliyetçileri salıverip, Ecevit vb. güçlerin denetiminde tekrar piyasaya sürmeye, feodal gruplar etrafında çeteler oluşturmaya başladı. Midyat ve Nusaybin'de bu tür çete grupları ortaya çıktı. Cizre, Kızıltepe ve Derik'te Türk sömürgeçiliğine bağlı sahte milliyetçi faaliyetler, sapık milletvekillerinin piyasaya tekrar sürülmesiyle, hızlandırılmaya başlandı. Bu çalışmalar Avrupa'da, Kürdistan'ın diğer parçalarında ve ülkenin diğer alanlarında yürütülen direniş aleyhtarı faaliyetlerle bütünlük oluşturmaya çalışıyor. 1979-80 UDG'si, bu faaliyetin bir parçası olarak bugün "Sol Birlik" adı altında direnişe dayatılıyor. Kitleler arasında yer etmemesine rağmen bu çevreler, sömürgecilerden icazetli olarak, direnişe karşı faaliyeti örgütlemeye çalışması içine girdiler.

Ulusal Kurtuluş faaliyetleri, bütün engelleri aşarak 15 Ağustos 1984 anılına vardı. 15 Ağustos'un direniş ruhuna uygun olarak Mardin bölgesi silahlı propaganda grupları, bölge genelinde propaganda, örgütlemeye ve eylem faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Derik'te Mensuri ağalarına, Nusaybin ve Midyat'ta ajan ve milislerle, İdil'de sömürgeci güçlere karşı başarılı eylemler gerçekleştirildi. Kitlede büyük açılım olmuştu. Gençliğin direniş saflarına akışı hızlandı. Sahte milliyetçilik kökünden sarsıntı geçirdi. Sömürgecilerin binlerce asker ve uçak feodallerin çeteleriyle yaptığı saldırılar boşa çıktı. Sömürgeciler kitlelere yöneldiler, toplu tutuklamalara giriştiler. Zindanlardaki Mardin kitlelerine toplu idam cezaları verildi. Ancak bütün bu baskılar kitleleri yıldıramadı. Zindan esirleri direnişlerini, 15 Ağustos ruhu ile birleştirdiler. Verilen cezaları direniş sloganlarıyla karşıladılar.

Abdülaziz KANAT

Sömürgeci birlikler, bu yoğun taarruzları ancak bir devrimciyi şehit edebildiler. Kasım 1984'te Midyat'ta iki devrimcinin üzerine 800 askeri sürüldü. Ziyattin ÖZER (Yasin) yoldaş, on saat çatışarak şehit düştü. Mardin bölgesi kadroları ülkenin diğer yerlerinde de kanlarıyla Ağustos atılımını doruklara yükseltiyorlardı. Şırnak ve Eruh'ta yürütüldü çalışmalarla kitlelerin devrimci önderi durumuna gelen Kerim BAYTAR (Cemil) yoldaş, Eylül 1984'te Eruh'un Spivyan köyünde, çeteler tarafından şehit edildi. Kendisi çetenin başını vurarak, arkadaşlarının kucağında şehit oldu. Kasım 1984'de Şırnak'ta Gundike Melle karakoluna yapılan saldırıda karakol imha edildi. Çetin

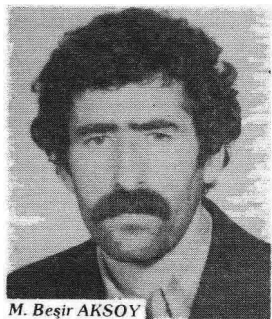
Abdurrahman ÇEÇEN

Ömer AKTAS

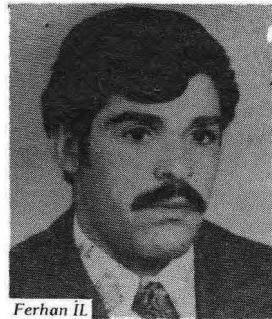
AKKURT yoldaş, saldırının en önünde kahramanlık sergileyerek şehit oldu.

1985 kışı, sömürgecilerin özel savaş yöntemlerini hayata geçirdikleri dönemdir. Yoğun kış koşulları, düşman ve çetelerin saldırısıyla birleşmesine rağmen, sömürgeciler sonuç alamıyorlardı. Kitlenin desteğini alan, coğrafyaya uygun savaşla direniş biçimleri yoğun bir hareketlilik içinde ordu operasyonlarını boşa çıkarıyor ve karşı darbeler vuruyorlardı. Nusaybin, İdil ve Midyat'ta ajanlara ciddi kayıplar verildi. Midyat'ın Kerboran muntakasında meydana gelen bir çatışmada iki düşman subayı safdışı edildi. Ancak çatışmada değerli komutan ve halk önderi, Hüseyin ALTINTAŞ (Mehmet-Mart 1985) yoldaş da şehit oluyordu.

Hüseyin yoldaşın ölümü ile düşmanın duyduğu sevinci uzun sürmedi. Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanıyla, devrimci müca-

M. Beşir AKSOY

Ferhan İL

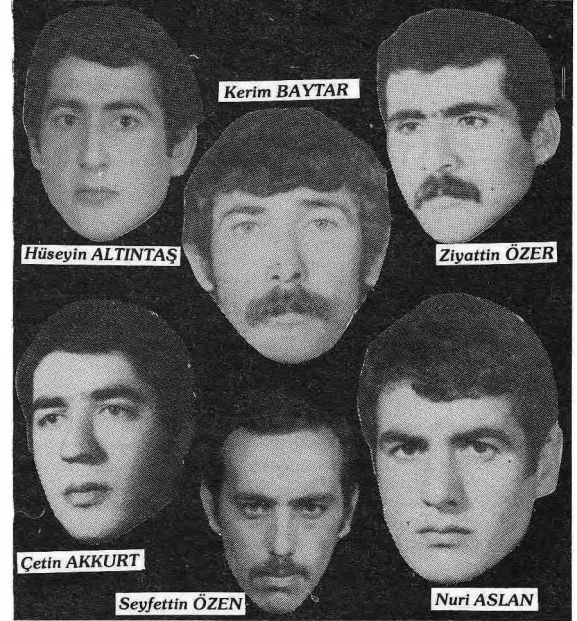
dele Mardin bölgesinde hızla gelişmeye başladı. Cizre'de polis kulübesine saldırı yapıldı, iki polis, iki er öldürüldü; tabur komutanının arabasına pusu kuruldu, şoförü öldürüldü ve kendisi ağır yaralandı. İdil basılarak, askeri güçler atıl bırakıldı, bir asker öldürüldü, duvarlara pankart asıldı, siyasal gösteri yapıldı. Hüseyin yoldaşın şehit olmasına yolaçan çetelere, darbe vurularak üçü öldürüldü. İdil taburuna baskın düzenlendi; Ömerli, Midyat ve Derik basılarak siyasal gösteriler yapıldı. Askeri birliklere saldırılar gerçekleştirildi. Derik'te ajanların evleri bombalandı. Midyat ve Nusaybin'de milis başlarına darbe vurularak bir kısmı esir alındı. Cizre basılarak, aşıflama ve siyasal gös-

teri yapıldı: devrimcilere müdahale eden bir polis otosu roketle safdışı edildi. Devriye gezen iki asker esir alınarak, silahları alindikdan sonra serbest bırakıldılar.

Mardin'de sömürgecilerin milis oyunu tutmamıştı, operasyonları boşa çıkarılıyordu. Kitlelere yöndeler, sahte haberlerle kendilerini güçlü çıkarmak istediler. İhaneti körüklediler. Kızıltepe, Derik ve İdil'de kitlelerden 200'e yakın insan tutuklayarak gözdağı vermek istediler. İhaneti one çıkardılar. Fakat tüm bunlara rağmen sonuç alamadılar. Devrimci gelişmeler tüm hızıyla sürüyordu.

1985 yılı boyunca Mardin bölgesi yoğun bir savaş hali yaşadı. Ulusal kurtuluş eylemleri sömürgeciler ve işbirlikçilerini önemli çıkamlara sokuyordu. Artık gelişmeleri sömürgeci güçlerin hiçbir özel savaş dayatması durduramazdı. Bağımsızlık yolunu tanıyan kitleler, sömürgecilerin bütün

girdiği çatışmada şehit düşerek izledi. Sait AKSOY yoldaş da, Eylül 1985'de Kızıltepe'de büyük bir direniş sergileyerek ve düşmana büyük darbeler vurarak şehit oldu. Mardin şehitlerinin son iki abidesi ise, Süleyman ORAK (Midyat) ve Darar AKAY (Cizre) oluyordu.

Kerim BAYTAR

Hüseyin ALTINTAŞ

Ziyattin ÖZER

Çetin AKKURT

Seyfettin ÖZEN

Nuri ASLAN

MARDİN HALKI VE DEVRİMCİLERİ YENİ DÖNEMDE DE DİRENİŞİ YÜKSELTMEYE DEVAM EDECEKTİR

Sömürgeci Türk burjuvazisi, KUKM'ne karşı özel savaşın yeni yönelimlerini, bölgelerin özgül koşullarına göre çeşitlendirmektedir. Buna göre, askeri varlığını ve kontrgerilla birimlerinin etkinliğini arttırmaya; Midyat, Derik ve Gercüş'te ajan feodalere ve kabile çelişkilerine dayanarak ve toplumsal birimler arasındaki ayrılıkları körükleyerek milis ağını genişletmeye çalışmaktadır. Bunlarla kompo ve imhaları gündemleştirmeyi planlamaktadır.

Türk sömürgeçiliği, bu askeri önlemleriyle birlikte, devrimci potansiyeli rayından saptırmak için de sahte milliyetçi güçleri yetiştirmekte ve çalıştırmaktadır. İcazetli sosyal demokrat parti olan SHP ve Ecevitler, bu faaliyetin kılıfı olmaktadır. Sömürgeci hükümetlerde görev üstlenen, sömürgeci parlamentolarda yeralan, 12 Eylül faşizmine karşı onursuz hapis balayılarını ve Barış Derneği davalarını alel yapan, UDG'nin mirasçısı bu güçler, sömürgeci liberal çevrelerle, feodal-burjuva güçlere ve küçük-burjuva reformist çevrelere dayanarak ve üstelik PKK'nin sağladığı etkinlik yüzünden sahte yurtseverlik sloganlarına da sarılarak, en ince, fakat en tehlikeli bir tarzda, direniş tasfiyeciliği, ulusal kurtuluş düşmanlığı yapmakta ve Kürdistan halkını tekrar sömürgeci burjuvazinin kuşruğuna takmayı planlamaktadırlar.

Türk burjuvazisi, feodal-burjuva güçlerle PKK'ye karşı geliştirmeye çalıştığı saldırı ve kompo birliğinin siyasal bir biçime kavuşmasının en uygun alanlarından birisi olarak, Mardin bölgesini görmektedir. Türk burjuvazisinin bölgenin feodalileri üzerindeki ekonomik-siyasal hakimiyeti ve feodal-burjuva güçlerin alanda dayandığı, gittikçe daralan karanlık çevrelerin karakteri, Türk sömürgeçiliğini cüretkar kılmaktadır.

Direnişe dayatılan ihanet birliğinin en son biçimi "Sol Birlik", göbekten TKP'ye ve feodal-burjuva güçlere bağımlı olan reformist gruplar vasıtasıyla ve yukarıdaki güçlerle bütünlük içinde, kaşarlanmış çevrelere dayanarak bölgede komplolara

Şikestun, Gap, Bloka, Kerboran ve Sağ direniş kahramanları. Mardin yurtsever kitleleri gibi bütün halkımız sizleri en onurlu tarzda anacak yolunuzu izleyerek direnişi yükseltecektir, ülkemiz bağımsız ve özgür olana dek...

varan direniş karşıtı faaliyetini yürütmek istemektedir. Sömürgecilerin, Peşeng'in, çoğu görevlendirilen elemanlarını hapisten salıp yaymaları, bu işbirliğini ve yönelimi açıkça göstermektedir.

Sömürgeciler bu güçleri aktif olarak kullanarak yurtsever kitlelere ihaneti dayatmak istemektedirler.

Devrimci gruplar, bütün bu durumların bilincinde olarak, düşmanın özel savaş yöntemlerini ve komplolarını, güçlü bir üslenmeyle, duyarlı bir hareketlilikle, kitlelerin siyasal ve pratik gücüne dayanarak bozacaklardır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin organik bütünlük oluşturan direniş tasfiyeciliği ve kompo planlarını yoğun devrimci değerlendirmeden geçirerek; genel politik tavrı günlük tavırla birleştirecek; kitleleri bu oyunlara karşı uyarak; sömürgeci güçlere alet olan ve işbirliğine giren güçleri teşhir ve tectir edecek, ama kompo güçleri şiddet temelinde ezemeyi hedefleyerek, sömürgecilerin oyunlarını bozacaklardır. Her yanıyla açığa çıkan işbirlikçi ve küçük-burjuva reformist güçlerin ince yöntemlerine ve sahte olumlu yaklaşımlarına dikkat edilerek, kitlelerden soyutlanmaları mutlaka hızlandırılacaktır.

En duyarlı tarzda kitle gelenliğine ve örgütlülüğüne dikkat edilerek, ihanete set çekilecektir. İhanetin devrimcilere ve kitlelere dayatılma yöntemlerine dikkat edilerek, etkin devrimci propaganda ve eylemlilikle direniş, her koşulda ihanetlere egemen kılınacaktır.

Her koşul altında devrimci uyunun, eleştirilse değerlendirmelerle ileri planlamalara varmanın, en zor koşullarda bile yoldaşına ve silahına bağlılığın en yücenesi sunan PKK direnişçiliği, Mardin bölgesinde direniş gruplarının şahsında gittikçe kitleleşerek, yeni güçlerle bütünleşmenin etkinliğini göstererek, Şikestun, Gap, Bloka, 15 Ağustos, Kerboran, Sağ vd. direnişlerin yolunda yürüyerek, sömürgeciler ve usakların oyunlarını bozacak ve Mardin bölgesi mücadelesi büyük zaferlere doğru gelişecektir.

Yolumuz Şikestun, Gap, Bloka ve 15 Ağustos Şehitlerinin Yoludur!

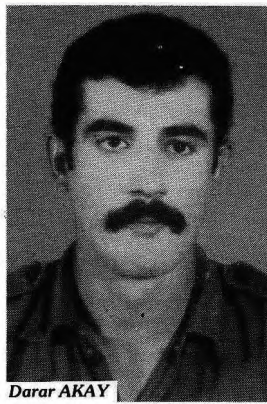
“Partinin İsteddiği Ölçülere Erişme Çabasına Girmek Benim İçin En Kutsal Görevdir...”

Mardin şehitlerimizden Darar AKAY (İbrahim) yoldaş, 1959 yılında Nusaybin'in Kermet köyünde doğdu. Onbir çocuklu yoksul bir ailenin çocuğu olması nedeniyle öğrenimini ilkökuldən sonra sürdürmeyecek yaşam kavgasına içine atıldı. Daha çocuk yaşta çalışmaya başlayan Darar Yoldaş, o günleri şöyle anlatıyordu: “On yaşında çalışmaya başladım. Okuldan izine geldiğimde doğrudan çalışmaya giderdim. Kahvede çalışıyordum. Yevmiyem 350 kuruştı, sonra 750 kuruşa çıktı. Öğretmen okulu imtihanlarını kazandım, ama yoksulluk ve durumuma tepkiden dolayı birinci sınıftan ayrıldım. Kahvede, İzmir'de ekmecek fabrikasında, Antalya'da inşaatlarda çalıştım. Fakat aldığımız ücretler düşüktü, üstelik göz göre göre tüketiliyorduk. Bu sırada devrimcilerle ilişkim oldu, abimin de trafik kazasında ölümü, beni geri dönmeye itti. 1977'de Harekete katıldım.

dim. Zorla askere alındım, fakat iki ayım dolmadan firar ettim. Nusaybin ilçe ve kırsal alanındaki köylülük ve gençlik kitleleri arasında propaganda, örgütlenme faaliyetleri ve sömürgecilerle uşaklarına karşı devrimci eylemlerde aktif yer aldım.”

Darar AKAY yoldaş, 1979-80 yıllarında Ömerli, Nusaybin ve Midyat alanlarını kapsayan daha geniş bir zeminde kırsal alan faaliyetleri yürüttü. Kürdistanlı geniş köylü kitlelerinin ulusal kurtuluşçu saflara çekilmesi için onları bilinçlendirme faaliyetlerinde yer aldı. UDG'nin kuruluşu ardından bu alanda yoğunlaşan “KUK” saldırılarına karşı aktif mücadele içinde yer aldı, bu saldırıların boşa çıkarılmasında değerli katkılarda bulundu.

1981-82 yıllarında Lübnan eğitim kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Bu alanlarda önemli oranda gelişme kaydetti. Aynı dönemde İsrail siyonistlerine karşı

Darar AKAY

verilen Filistin direnişinde en ön cephede yer aldı, savaştı ve enternasyonalizmin canlı bir örneği olmasını bildi.

Bazı insanların özellikleri var-

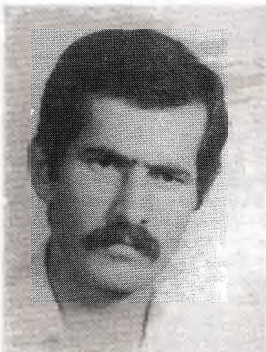
Proleter Kişiliğin ve Halka Bağlılığın, Bize Cesaret ve İnanç Aşılayan Sürekli Bir Kaynaktır

Süleyman ORAK (Menar) yoldaş, 1956'da Midyat'ın Bahwar (Gülveren) köyünde doğdu.

Yoksul bir ailenin çocuğudur. Küçük yaşta anne ve babasını kaybettiğinden, ağabeyleriyle beraber çalışarak, hem ailenin geçimini sağlamak ve hem de okumak zorunda kalmıştı. Çileli yaşamı onu erkenden devrimci mücadeleye itmişti. 1979'dan itibaren profesyonel devrimci çalışmalara aktif olarak katılmıştı. Kendisi bu durumu şöyle belirtmektedir: “Yaşamım doğal olarak beni devrimci sempatiyanı yapmıştı. 1979'da profesyonel olarak çalışmaya başladım. Türk sömürgeciliğinin halkımız üzerindeki günlük uygulamalarına duyduğum tepki beni devrimciliğe, dernek köşelerinde boş yere vakit doldurup, reformcu olanaklar peşinde olan küçük-burjuvalara duyduğum tepki de beni PKK saflarına bilinçli olarak itti.”

Midyat'taki kısa bir gençlik faaliyetinden sonra, köylü örgütlenmesinde görev aldı. Köylü sorunlarını çözmede, köylü potansiyelini örgütlemeye yetkinleşti. Midyat, feodal ağaların sömürgecilerle beraber katmerli bir baskı kurduğu, buna karşın köylülerin soylu bir direniş içinde olduğu bir alandı. 1979'la birlikte Midyat ve Gercüş'te baskıcı ağalarla yoğun bir savaşa girildi. Süleyman Yoldaş, böylece çetin bir ortamda, devrimci faaliyetini geliştirdi. Köylülükle kaynaştı. Sırasıyla Midyat kırsal alan propaganda sorumluluğu, Midyat alan sorumluluğu ve Midyat-Gercüş yerel alanları sorumluluğu yaptı.

1980, 12 Eylül faşist darbesi ardından ülke genelinde olduğu gibi, Midyat-Gercüş alanlarında da yurtsever kitleler ve Parti örgütlerine karşı yoğun bir saldırıya başladılar. Süleyman Yoldaş, bu saldırıları göğüsledi. Bir adım bile gerilemedi. Partinin kadroları güvencesine alma faaliyeti gereği, kadroları yurtdışına aktarma görevini layıkıyla yerine getirdi. Alanda gelişen teslimiyet ve ihanetin yaptığı tahribatı önlemek için olağanüstü gayret gösterdi. Sorumlusu olduğu birimde yeralan ve dönemde koşullarından etkilenen birtakım zaafı unsurların kendisine ve halka yönelik tahribatlarına göğüs gerdi. Bu arada kısa bir süre için Partisiyle ilişkisi kesildi, ancak hemen tekrar

Süleyman ORAK

ilişki kurdu.

1982'de Lübnan'da devrimci eğitim faaliyetlerine grup sorumlusu olarak katıldı. Pratik deneyini siyasi çalışmalara bütünleştirerek teorik olarak büyük bir atılım yaptı. Kısa sürede ülke pratiğine hazırlandı. Şu belirmesiyle ifade ediyordu, devrimci pratikte yer alma talehini: “Bugün Kürdistan şartlarında proletarya davası, halkın kurtuluş davası için mücadele etmek isteyen bir devrimci sadece asker ya da propagandacı olmakla yetinemez, sadece örgütçü olmakla yetinemez. Kürdistan koşulları gözönüne getirildiğinde bu gerçek rahatlıkla görülür. Onun için ben kendimi Partinin uygun görüp görevlendirdiği alanda her türlü devrimci görevi yerine getirebilecek tarzda hazırladım ve bu görevlerin üzerine yürümeye hazır olduğumu belirtirim.” (14 Nisan 1983)

1983'te, Hüseyin Altıntaş (Mehmet) ve Ziyattin Özer (Yasin) yoldaşların da dahil olduğu bir grupla, Midyat, İdil, Gercüş alanlarını ulusal kurtuluş atılımına açma faaliyetine girişti. Kısa sürede Midyat alanında çevreler toparlandı, gençlik ve yurtsever köylülerle bağ kurularak, alan sömürgeciler ve feodallerin korkulu rüyası haline getirildi. Ağustos 1984 atılımına bağlı olarak Midyat'ta, büyük gelişmeler sağlandı. İdil ve Midyat'ta meydana gelen saldırı ve pusularda sömürgeciler ve ajanlara büyük darbeler vuruldu. Bu çalışmalarda Yasin yoldaş (Kasım 1984) ve Mehmet yoldaş (Mart 1985) şehit düştüler.

Oldukça yetkinleşen Süleyman yoldaş, Mardin bölge komite üyeliğine ve Midyat-İdil-Gercüş yerel alan sorumluluğuna getirildi. 1985 yılı içinde düşman, özellikle Midyat, genelde Mardin'de büyük askeri yığınak yaptı. Midyat'ta uşak feodallerden yararlanarak silahlı milis oluşturuldu. Yoğun ajan-muhbir örgütlenmesine gitti. Fakat bunlar devrimci gelişmeleri önlemiyorlardı. Yurtsever köylü kitleleri bunca baskıya rağmen direniş grupları aktif olarak desteklediler. Sömürgeci ordu güçleri ve milis başlarına başanlı saldırılar yapıldı, darbeler vuruldu, devrimci intikam eylemleri gerçekleştirildi. Düşman milis ve ajan ağı çıkmaza sokuldu, ihanete yer veremedi.

Kürdistan'da hiçbir gelişme kayıpsız olamaz. Kürdistan'da ölümün günlük kaza gibidir. Ama halkın kurtuluş davası uğruna ölümün soyluluğu, yoldaşlarımızı her türlü tehlikeyi göze alarak görevlerin üzerine yürümede daha da güçlü kılan bir etkenden başka birşey değildir.

Aralık 1985'te Süleyman yoldaşın direniş grubu, bir köye giderken düşman köyü kuşatır. Durumu sezen Süleyman yoldaş, köyde bulunan grubu uyarmak ister. Fakat köye girerken olanağı kalmamıştır. Zorunlu olarak çatışmayı başlatarak grubu uyarır ve grup kurtulur. Kendisi bacadından hain bir kurşun yarası almıştır. Arkadaşları silahıyla beraber onu alırlar. Ancak çok kan kaybetmektedir. Yoldaşları çaresizdir. Süleyman yoldaş, gülümseyerek ve kurtuluş sloganları atarak yoldaşlarına veda eder.

Ziyattin ve Hüseyin yoldaşlardan sonra Süleyman yoldaşın da şehit düşmesi, kitleleri mateme boğuştu. Ancak sömürgecilerin sevinmesine de fırsat kalmamıştır. Şehit kanıyla, direnişle beslenen kitleler, devrimcilerle daha fazla destek vererek, Midyat'ta ulusal kurtuluş direniş gelişmesine süreklilik kazandırmışlardır.

Süleyman yoldaşın davaya inancı, zorluklara göğüs germedeki kararlılığı, kitlelere olan güveni, güçlü yoldaşlık bağları ve son ana kadar geleceğe duyduğu umut, ulusal kurtuluş mücadelemizde bize cesaret ve inanç aşılayan bir kaynak olacaktır.

dır. Olumlu yanları olmasına rağmen çevreyle uyum sağlayamazlar. Darar yoldaşta da, varolan bu özellikler O'nun, arkadaşları arasında bir övünç kaynağı olan “devrim işçisi” olmasından kaynaklanıyordu. Bu özellikler kaynağını, O'nun proleter geçmişinden ve daha on yaşında iken çalışmak zorunda kalmasından alıyordu.

Çocukluğundan beri acısını duyduğu aşırı yoksulluk, baskı ve buna duyduğu tepki, O'nun aydın-köylü özellikleriyle birleşip buna bir de metropoldeki ezici işçilik yaşamı eklenince Darar yoldaş, çoğu Kürdistan insanında görülen tepkicilik ve örgütsel yapıyı tam kavrayamama gibi bir özellik kazanmıştı. Fakat O, fedakarlık, bulunduğu grubun her zaman en çalışkanı olma ve fiziki işlerinin adeta hepsini omuzlama özelliklerini, sömürgecilikte somutlaşan soylu bir öze bütünleştirerek, bunları daima eksikliklerini geride bırakan yanları olarak önde tuttu. Lübnan'da kaldığı süre zarfında gelişimini şöyle değerlendirdiyordu: “Önümüzdeki dönemde Kürdistan'da geliştireceğimiz mücadeleye kendimi daha bilinçli bir şekilde hazırlıyorum. Her seferinde vurguladığım gibi, teorik olarak yetersizliklerim vardır. Günlük pratikte yetersizliklerim oluyor, fakat bunları epey aştığımı söyleyebilirim. Kendimi, devrimci mücadelenin her görevini yerine getirecek tarzda hazırlıyorum. Ve, Partinin vereceği her görevi yerine getirmek için tüm benliğimi sarfedeceğimi belirtirim.” (15 Nisan 1982)

AYNI YALINLIKLA ÖLMEK İSTERİM

Aynı yalınlıkla ölmek isterim

Kırda bir çiçek gibi, sakın, gösterişsiz.

Mum yerine yıldızlar
parlasın üstümden
Yeryüzü uzansın altımda sessiz.

Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
Varsın hainleri gizlesinler soğuk
bir taş altında

Dürüstçe yaşadım ben,
karşığında
Yüzüm doğan güneşe
dönük öleceğim.

Jose Marti

Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan'ın toplumsal geriliklerinin, Kürdistan insanı üzerinde tahrip edici etkisi olmuştur. Kürdistan'da en zor olaylardan birisi de, kişiyi bu olumsuzluklardan kurtararak ulusal kurtuluşçu bağımsız kişilikler yaratmaktır. PKK'nin tarihi, bir anlamda da, bu kişilikleri yaratmanın soylu uğraşıdır. Darar yoldaş, Partinin bu doğru yaklaşımına karşı tavırını şöyle izah ediyordu: “Güçlü bir iradeye sahip kişilikle, dengeli ve Partinin istediği ölçülere erişme çabasına girmek benim için en kutsal görevdir...” (22 Kasım 1983)

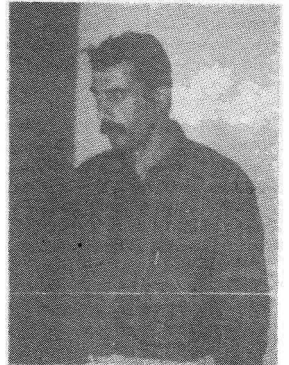
1982, Parti II. Kongresi'nde alınan kararlar doğrultusunda Darar yoldaş da, ülkeye ilk giden gruplar arasında yer aldı. 1982 Eylül'ünde şehit yoldaş Ahmet ÇALIŞKAN'ın başkanlığındaki bir grupla birlikte Nusaybin, Ömerli, Midyat ve İdil alanlarına giderek kitleleri tanıma faaliyeti yürüttü, Partinin mücadelesini kitlelere aktardı. Alandaki çevrelerin toparlanmasına sağladı.

1983'te Güney Kürdistan'a geçti. Parti içinde bu dönemde geliştirilmek istenen tasfiyecilik-bozucu davranışlara asla pırim vermedi. 1983 kışı boyunca Güney Kürdistan'da yürütülen hazırlık faaliyetlerinde yer aldı; çalışkanlığı ve kitlelerle kaynaşma özelliği vasi-

tasiyla birimlerin en ağır görevlerini yerine getirdi.

Bu arada ülkede geliştirilen 15 Ağustos 1984 atılımı kitle kabarmasına yolaçmış, örgütsel ve silahlı mücadele gelişme kaydetmişti. 1985 baharında birlikte Darar yoldaş, Şırnak-Silopi'de faaliyet gösteren silahlı propaganda birimi içerisinde yer aldı. Bu alan, düşmanın en fazla yığınak yaptığı, ağalardan kaynaklanan milisliğin halkın başına bela kesildiği, kontr-gerilla timlerinin faaliyetinin en çok sergilendiği yerdi. Darar yoldaş, bu alanda geliştirilen, Cudi'de Sağ dinamit deposunun soyluması, Spindarak köy karakoluna saldırı ve Silopi merkezine girip siyasal gösteri yapma eylemlerine katıldı. Saadet ve Sertaç yoldaşların ölümüne neden olan baba-oğul iki muhbirin cezalandırılması ve Dehreban köyünde dokuz çetenin silahlarını alınması eylemlerinde aktif olarak yer aldı. Kasım 1985'te Pervari'nin Omyanus köyü civarında, 700 düşman askerinin katıldığı operasyon çemberini aştı. Cizre-Sağ köyünde yoğun düşman pususunu boşa çıkardı. Bu arada Partinin yayınlarını, grupları ve silahları aktarma görevlerini layıkıyla yerine getirdi. Nehirleri, mayın tarlalarını, yoğun düşman pusulalarını aşarak görevlerini büyük bir sorumluluk anlayışıyla yerine getirdi.

Birçok zayıf unsur, küçük bir hatalarını ya da zaafalarını bile perde yapıp ihanetin yolunu tutarken, Darar yoldaş, Partiyeye, halka ve devrime bağlılık yamını, direnişçi

yanını en öne çıkardı. En son olarak Merkez Komitesi'ne verdiği raporunda bu gerçeği şöyle dile getirdiyordu: “Soylu bir halkın soylu mücadelesine iştirak etmek ve bu mücadelenin gereklerine uygunluk arz etmek en şerefli yaşam biçimidir benim için... Gücüm göre, görevleri yerine getireceğimi güveniyorum, içinde yapacağım dair sonsuz bir istek ve arzu vardır. Bana verilecek her görevi kutsal kabul edeceğim. Sorumluluğumu yerine getireceğimi tarihte ispatlayacaktır. Zafer, umut ve inancıyla, devrimci selamları...” (12 Ocak 1985)

Darar AKAY yoldaş; 12 Aralık 1986 günü, Cizre'nin Sağ köyünde bir grup yoldaşlarıyla birlikte sömürgeci asker ve çetelerin pususuyla karşılaştı. Kendisini yoldaşlarına siper ederek grubu kurtardı. Son nefesine kadar kahramanca savaştı. Silahını yoldaşları aldılar...

Darar yoldaş, aramızdan, derin bir acı bırakarak gitti. Ancak, soylu bir kin, dayanıklılık, fedakarlık, Partiyeye, yoldaşlarına ve halkın ulusal kurtuluş davasına bağlılığın eşsiz örneklerini yaratarak mücadelemizdeki yerini ebedileştirdi.

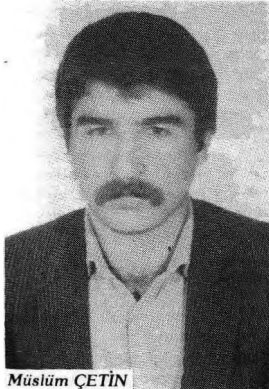
Silahın, halkımızın özgürlüğünün düşmanlarına intikam kusmaya devam edecektir, devrim işçisi Darar yoldaş...

Mücadele Arkadaşları

*Annin Daima Yaşayacaktır, Süleyman Yoldaş...!

Mücadele Arkadaşları

Halkımızın Ölümsüz Komutanı!.. Her Koşulda Partiyi Yaşatma ve Koruma Azmin, Onurumuz ve Işığımızdır

Müslüm ÇETİN

Halkımız yiğit bir komutanını. Partimiz değerli bir kadrosunu, Müslüm ÇETİN yoldaşı şehit verdi. 1965 yılında Antep'te doğan Müslüm ÇETİN (Ferit) yoldaş, yokul bir ailenin çocuğudur. 1977'de devrimci hareketle tanışmıştır. 1979'da, henüz 15 yaşındayken, devrimci çalışmada gösterdiği gelişme ve etkinlik nedeniyle sömürgeci terörün geriletildiğinde PKK'nin gerçekleştirdiği devrimci eylemlere aktif olarak katıldı.

Bu dönemde yoğun pratik nedeniyle örgüt saflarında ideolojik, politik, örgütsel daralma başgöstermişti. Antep özel olarak Türk sömürgeciliğinin baskısının en fazla yaşandığı yerlerin başında geliyordu. Müslüm yoldaş, bu yoğun pratik yüzünden ideolojik olarak fazla gelişemedi. Müslüm yoldaş bu durumu kendi cümleleriyle şöyle belirtiyordu: "Devrim inanmıştım, Partiyi bağlıydım, fakat gelişmelere tam egemen olacak kadar ideolojik, politik, örgütsel yetkinliğe kavuşamıyordum. Bu nedenle bende bulunan eksiklikleri tam göremiyordum. Herşeyin doğrusunu yapıyordum sanıyordum."

Partinin kadro eğitip yetkinleştirme politikasına uygun olarak, 1980 Nisan'ında Müslüm yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte Lübnan'da eğitim görerek, teorik-askeri yetkinlik kazandı. Bu kazanımı şöyle izah ediyordu: "Yaşantımda, mücadelede yeni bir dönem başlamıştı. Partiyi güvenim katbekat artmıştı. Askeri eğitim gördükten sonra kendime güvenim daha da arttı."

Yurt dışında eğitimini tamamladıktan sonra, Adıyaman bölgesinde faaliyet yürütmekle görevlendirilen Müslüm yoldaş, büyük bir coşku ve azimle faaliyetlerini geliştirmeye başladı ve kısa sürede büyük bir etkinlik gösterdi. Ancak aradan çok kısa bir süre geçmişti ki, 12 Eylül faşist cuntası iktidarı gaspetti. Tüm Kürdistan çapında olduğu gibi, Adıyaman'da da yoğun baskı, operasyon, tutuklama ve işkenceler dönemi başladı. Çok sayıda Parti kadro ve sempatizanı tutuklandı, kitleler üzerinde eşit görülmedik bir pasifikasyon politikası gündeme kondu. Bu süreçte devrimin yükselme döneminde genel akışı kapılarak saflara gelmiş birçok inançsız ve kaypak küçük-burjuva unsur peşpeşe teslim olmaya başladı. Bu, Adıyaman'da yaratılmış olan direniş geleneğine büyük bir darbe ve kitleleri derinden etkileyen bir olumsuzluktu. Aynı dönemde Müslüm yoldaşın da Parti ile ilişkileri koptu, tek başına kaldı. Ancak O, tek başına da olsa, Partinin prestijini korumak, ihanet ve dönekliliği mahkum etmek ve kitle-

lere yeniden güven vermek görevini omuzlamak zorunda olduğunu biliyordu. Partiyi en iyi şekilde temsil etmek, kitlelerin devrime ve Partiyi inancını yaşatmak zorundaydı. Saflarda bir daralma ve dağınıklığa yolaçan, ihaneti yeniden filizlendiren 12 Eylül faşizminin baskıları karşısında yılmadı, inancını ve Partiyi bağlılığını korudu. İhanet, döneklilik ve çevrede gelişen panik O'nu yıldırmadı. Aksine, O, tek başına bütün bu olumsuzluklara karşı savaş açtı. 1982 baharına kadar kendisini korumayı başardı gibi, her türlü zorluğu aşarak kitlelerle ilişkileri sürekli tuttu, sempatiyi ve taraftarlarla ilgilendi, yurtsever çevrelere moral verdi. Her an ölümle burun buruna, birçok çatışmadan kılpayı kurtulmayı başararak devrimci faaliyetlerini sürdürdü. O, tek başına da kalsa bir devrimcinin Partiyi ve mücadeleyi yaşatmak zorunda olduğu gerçeğini bizzat yaşamıyla ortaya koydu.

Ancak bu dönemde, kendisini yaşatmak ve yurtsever çevrelerle bağları korumak yetmiyordu. Düşman, devrimci hareketi bitirdiği dair propagandalar geliştiriyor, ihanetçileri köy-köy, ev-ev dolaştırarak inançsızlığı yaymaya çalışıyordu. Yeniden egemen kılınmak istenen teslimiyet tohumlarını kökünden koparıp atmak, Hareketin bitmediğini kanıtlamak ve ortalığı cirit atan ajanlara karşı mücadeleyi geliştirmek en temel ve kaçınılmaz bir zorunluluk haline almıştı. Müslüm yoldaş, engin bir öngörüyle bu tesbiti yaparak, aktif mücadeleye içine çektiği İmam Hüseyin COŞKUN yoldaşıyla birlikte çalışmalarını bu noktada yoğunlaştırdı. Bu konudaki kararlılığını şöyle dile getiriyordu: "Adıyaman'da teslimiyetin geliştiği, teslimiyet ve ihanet yarışına girildiği ve teslim olan hainlerin halkı ele verdiği, halkın Partiyi güveninin sarılsıma çalışıldığı bir durumda, bu alanda teslimiyeti yıkmak, direniş yükseltmek ve teslimiyete egemen kılmak, halkın Partiyi güvenini mutlaka yükseltmek kararlılığında idim."

Bu kararlılıkla hedeflerinin üzerine yürüten Müslüm yoldaş, yörede halka kan kusturan azıyan Mehmet Bozatı' ve ardından da gündüz halkın gözleri önünde, bir diğer muhbir ölümle cezalandırıldı. Eylemler yörede çok büyük etkiler yarattı. Ajan-muhbirler inlerine çekilir, düşman büyük bir şaşkınlık ve panik içine düşerken, halk kitleleri ise daha büyük bir inanç ve güvenle Parti etrafında kenetlenildi. İhanet, bir daha yeşermemek üzere ölmümlül bir darbe yedi. Bu eylemlerin etkisini Müslüm yoldaş şöyle belirtiyordu: "Hedef olarak, Adıyaman'daki vahim durumdan kurtulmayı önüne koymuştum. İmam'ı (İmam Hüseyin COŞKUN) bulunca kendime güvenim daha da arttı. Mehmet Bozatı eyleminin çok başarılı olması, köprüdeki çatışmadan düşmana darbe vurarak kurtulmamız, düşmanın birkaç operasyonunu yarmamız ... arkadaşlar düşmana teslim eden haini ibret verici tarzda cezalandırmamız, bizerin ise hiçbir kayıp vermememiz, halkın Partiyi olan güvenini arttırmıştı. Geniş bir ilişki çevresi oluşmuştu."

Bu eylemlerden sonra halkın gözünde kahramanlaşan Müslüm yoldaş, şehit yoldaş İ. Hüseyin COŞKUN'la birlikte, çoban kılına girerek, günlerce yol yürüyerek, karda-kışta kalarak Adıyaman, Kahta ve Çelikhan'da faaliyet yürütmeye devam etti. Bir süre sonra, Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLE-

MEZ yoldaşları da grubuna katarak faaliyetlerini daha da geliştirdiler.

Partinin 11. Kongre'de aldığı, ülkede direniş tekrar daha güçlü temelde geliştirme kararına bağlı olarak öncü gruplar Adıyaman'a gidince, Müslüm yoldaş, dört yıllık bir aradan sonra tekrar Partisine kavuştu. Müslüm yoldaş, o anki sevincini şöyle izah ediyordu: "... o anki sevincimizi ve heyecanımızı kelimelerle belirtmenin imkanı yoktur. Hemen durumumuzu ve yaptıklarımızı Partiyi yazmak istiyordum." Bütün güç ve enerjisini, birime katan Müslüm yoldaş, Adıyaman'dan Siverek ve Halfe'tiye kadar yürütülen geniş alan faaliyetinde büyük etkinlik sağladı.

1984 Ağustos atılımı, ülke genelinde olduğu gibi Adıyaman'da da devrimci çalışmalarda büyük bir gelişme, kitle desteğinde büyük bir kabarmaya yolaçtı. Sömürgeci Adıyaman'da büyük güçler yığılarak, operasyonlara başladılar. Sömürgeci güçlerle meydana gelen çatışmalarda, Ali Rıza SÖYLEMEZ ve Faik ALAGÖZ yoldaşlar şehit oldular. Bu süreçte sömürgeci ve ajanlara karşı geliştirilen eylemlerde Müslüm yoldaş, hep önde yer aldı. Kitlelerin umudunun geliştirilmesine, Partiyi desteklerinin dumura uğratılmasına karşı etkin bir faaliyet sürdürerek, Partinin etkinliğini canlı tuttu.

1985'in yoğun kışında Müslüm yoldaş, bir aylık uzun bir yürüyüşle olmadık zorluklara katlanarak ve birçok düşman pususu ve operasyonunu aşarak bir grup yoldaşıyla beraber Güney Kürdistan'a geçti. Partinin buradaki hazırlık planlamalarına aktif olarak katıldı. Kürdistan'ın değişik bir toplumsal kesimine gelmesi Müslüm yoldaşın azmini pekiştirdi. 1985 baharında, İKP provakasyonuna karşı aktif olarak direndi ve boş çıkartılmasında önemli rol oynadı. Yoğun kış koşullarına rağmen, zorluk nedir bilmez bir azim gösterdi. Uludere'de yürütülen propaganda ve eylem faaliyetlerinde yer aldı. Bu arada komutan olarak bütün özellikleri iyice biçimleniyordu.

ERNK'nin ilanıyla, Ulusal Kurtuluş Savaşımız bahar atılımına geçmişti. Müslüm yoldaş, Mayıs 1985'te Beytüşşebap biriminde

Müslüm ÇETİN'i PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, direniş şehitlerimizden Faik ALAGÖZ ve Mehmet YEŞİLLER ile birlikte.

askeri sorumlu olarak yer aldı. Jirkan, Mamxuran, Gerdan, Pirozi aşiretleri içinde etkin faaliyet yürüterek, düşmanın uşak ağalar eliyle örgütleme çalıştığı milislik oyununun önünde durdu. Çete başlarına karşı başarılı eylemler gerçekleştirdi.

Gösterdiği başarılarından dolayı Müslüm yoldaş, Ağustos 1985'te Ulusal Kurtuluş Birliğinin (HRK), 14 Temmuz Takımı'nda askeri grup sorumluluğuna terfi edildi. Eylül ayında Şırnak'ın Xırbıke Beste köyünde sömürgeci güçlere yapılan saldırıda grubunu ustaca yönetti. Bu eylemde sömürgeci iki ölü, iki yaralı verdiler, iki dozerleri imha edildi. Takım usta bir manevrayla, her köyünde askerin bulunduğu Pervarî'nin Garisan kısmına kayarak sömürgeci güçlerle çatıştı ve köylerde toplantılar yaparak siyasal gösteriler düzenledi. Takım, Eruh alanına doğru hareket ederken Eruh-Şırnak yolu üzerindeki Törküz karakoluna da saldırdı. Şırnak'ın Derşev karakolunu roketledi, siyasal gösterileri devam ettirerek Cudi'ye kaydı. Binlerce sömürgeci asker atılmıştı. Takım, oradan da feodal zorba Alihan Tatar'ın evine, çetelere, Alihan Tatar'ın benzinliğine, kömür ocağına ve kömür ocağı karakoluna ardarda darbeler indirdi. Bu saldırılarda altı çete öldürüldü veya yaralandı, benzinlik yakıldı,

kasadaki paraları elkondu, bir panzer imha edilerek bir subay ve iki asker öldürüldü.

Ekim ortalarında, 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı, aynı hızla Uludere'ye kaydı. Fakat bir komutanını kaybederek, Kömür ocağı karakol saldırısında Müslüm yoldaş kahramanca savaşarak grubunu korumuş ve şehit düşmüştü. Silah arkadaşları ve komutanı daha büyük bir kinle Uludere'ye yöndeliler. Bir polis ve beklî vuruldu. Atatürk'ün büstü yerlerde sürüklendi, daktilo ve teksir makinası alındı, siyasal gösteri düzenlendi. Takım aynı hızla eylem turunu Çukurca'ya kaydırdı. Karakol yerle bir edildi. Onbir asker öldürüldü; silahlar, bol cephane, roketatar, MG-3 ve askeri doküman ele geçirildi.

Müslüm yoldaş, soylu bir direniş, büyük bir inanç, fedakarlık ve davaya bağlılık örneği sergileyerek aramızdan ayrıldı. O, tek başına da kalsa bir PKK'linin çok şey yaratabileceğini yaşamıyla ortaya koydu ve yolaçtığı gelişmelerle ölümsüzlüştü.

Şehitler kervanının değerli Müslüm'ü, soylu davamızın yiğit komutanı, silahın elimizde, yolunda ilerliyoruz...!

14 Temmuz
Silahlı Propaganda Takımı'ndan
Silah Arkadaşları

ERNK'NİN KURULUŞUNUN 2. YILINDA,ÇAĞDAŞ KAWA MAZLUM DOĞAN YOLDAŞIN DİRENİŞ ALEVİNİ TUTUŞTURMASININ 4. YILDÖNÜMÜNDE; TARİHSEL DİRENİŞ GELENEĞİMİZ NEWROZ'U HER YÖNÜYLE GÜÇLÜ KARŞILAYALIM!

Halkımızın kölecî boyunduruktan kurtularak özgürlüğe ve bahara açılmasının ifadesi olan Newroz, bugün sömürgeci-faşist Türk yönetimine karşı mücadeleye yine halkımızın yeniden doğuşunu ve bahara açılmasını temsil etmektedir.

1985 Newroz'unu Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin renklerinde somutlaşan ulusal birlikle karşılayan halkımız, 1986 Newroz'unu ise, daha da güçlenen ve yükselen ulusal kurtuluş alevleriyle kutlamaya hazırlanmaktadır.

Bizler de tüm yurtseverler ve emekçiler olarak bulunduğumuz her alanda, Newroz ateşini daha güçlendirmek için ulusal bayrağımız altında yerimizi alalım. 1986'da bahara ve yeniyi daha güçlü açılmak için, tüm gücümüzü seferber ederek, Newroz'a layık olduğu anlamı verelim!

Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaşın ölümsüz anısını bir kez daha mücadeleye gücümüz haline getirelim!

ERNK'nin Kuruluşunun 2. Yılında Newroz ve
Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Gecesi
Güçlü Katılalım

15 Mart 1986
Rhein-Ruhr-Halle
4100 Duisburg-Marxloh

NEWROZ-86 Birlik ve Direniş Gecelerinin

Yer ve Tarihleri:

- 1 Mart 1986/Frankfurt
Volksbildungsheim
Hauptwache yanı
6000 Frankfurt/M. 1
- 2 Mart 1986/Nürnberg
- 8 Mart 1986/Basel
- 9 Mart 1986/Mannheim
Köferaller Kultur Haus
Görten str. 9
6500 Mannheim
- 16 Mart 1986/Bielefeld
Aula in der Kuhloschule
Bielefeld
- 22 Mart 1986/Hamburg
Hamburg Audi-Max-Räume
von melle Park 8
2000 Hamburg 36
- 23 Mart 1986/Hannover
- 29 Mart 1986/Köln
Stadthalle-Mülheim
5000 Köln 80
- 5 Nisan 1986/Kopenhagen
- 12 Nisan 1986/Denn Haag
- 27 Nisan 1986/Berlin
- 2 Mayıs 1986/Paris

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

SAYI 49'DAN DEVAM

C) TASFİYECİ-PROVAKATÖR ŞEFLER

DEVİRİMCİ HAREKETE KARŞI SUÇ İŞLEMEKTEDİRLER

Günümüz Kürdistan'ında sınıf-lardan, bunların temsilcilerinden ve çeşitli politik güçlerden bahsedilirken, onların özgün gerçeklikleri doğru kavranmalı ve ortaya doğru konulmalıdır. Kürt egemenleri ve temsilcileri, geçmişte, önce İttihat-Terakki, Kemalizm; daha sonra çeşitli Türk partileri, AP, CHP, günümüzde Kenan Evren'in sağ ve solu, MDP'si, ANAP'ı, SHP'si ve DSP'si içinde, onlara sınırsız usaklık, teslimiyet ve işbirlikçilik temelinde yaşam bulmaya ve varlıklarını sürdürmeye çalışmışlardır. Bu olgu, tarihten günümüze kadar olumsuzluğu ve tahribatları giderek artan bir biçimde, adeta bir kader gibi süregelen ve günümüzde çok iç-renc boyutlara ulaşmıştır. Günümüzde bunlar, ömürleri bir gün daha uzatmak uğrunda, Ulusal Kurtuluş Hareketimiz şahsında, halkımız üzerinde her türlü baskı ve kırımın gerçekleştirilmesi için sömürgeci-lerden bile daha azgın bir tutum içinde bulunmaktadırlar. Başını Kamuran İnan'ın çektiği bu gürüh, bu konuda akıl almaz cabalar sarfetmekte, herkesin gözünün içine baka baka, hergün, her saat suç işlemeye devam etmektedir. Türk faşist-sömürgeciği adına, gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi denetleyen, bu mücadelenin gelişimini durdurmak, onu içerden hançerlemek için çariler düşünen, planlar yapan, öneriler sunup, uygulanması için dayatıcı olan daha çok bunlardır. Çok iyi bildiği gibi, TC'nin kapısında en aşağılık kapaklıları olmaktan öte bir anlamı olmayan bunlar, Kürdistan'da gelişen ulusal direniş karşısında, TC nezdinde birdenbire işe yarar olduklarını anlayınca bir anda kendilik, usaklık konularını unutarak rejimin sahiplerine akıl vermeye, ona danışmanlık yapmaya başladılar. Kamuran İnan, "bizim niye bir CIA'mız yok, mevcut güvenlik güçleriyle terörizmin üstesinden gelinemez", "Amerika ve İsrail, terörizmi bastırmakta nasıl çok indiriyor ve baskınlar yapıyorsa, biz de yapmalıyız" diye akıl verirken, kendisine "Apo'yu nasıl teslim alalım" dendiğinde ise, "devletimiz en iyisini bilir, başka devletlerin yaptığını daha iyisini yapabilir" demektir. Bu uşaklararası kışkırtıcı-ajan, bu ruhu bez metelik etmez, milletine ve insanlığa düşman doküntü, işte günümüz Kürdistan'ının yüzkarası bu işbirlikçi gürühün temsilcisidir.

Kürt işbirlikçi gürühünün bu denli içrenç bir tablo sergilemesinin, işbirliğine soyunduğu TC ve uluslararası emperyalist güçlerin günümüzdeki konumlarına ve bunların temsil ettiği gerçekliğe de yakından bağlı olduğu açıktır. Usaklık ettikleri güçlerden TC, tarihin en barbar bir egemenlik sistemi ve günümüzde örnek gösterilen en tehlikeli askeri-faşist bir rejimdir. Yine, hizmetinde bulundukları emperyalist güçler, en önde de ABD emperyalistleri, artık insanlığa verecekleri hiçbir şeyleri kalmadığı gibi, onun gelişimi önünde engel teşkil eden, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini her türlü yönetime başvurarak engellemeye çalışan bir sistem temsilcileridir. Bunlar elele vererek günümüzde Türkiye ve Kürdistan halklarını kasıp kavurmaktadırlar. Ekonominin siyasete, ahlaktan kültüre kadar her alanda bu halklara görülmemiş bir biçimde oynamakta-

dırlar. Bu karşı-devrimci gürühün halklarımızı dayattığı sömürü politikası günümüzde dünyanın en geri halklarına bile uygulanamamaktadır. Ardı arkası kesilmeyen zamlarla bu halklar adeta nefes alamaz hale getirildikleri halde, "dünyada bizim halkımız kadar uysal halk yoktur" denilerek kendileriyle bir de alay edilmektedir. Günümüz dünyasında, askeri-faşist yönetimlerde içinde olmak üzere, mevcut hangi egemenlik sistemi olursa olsun, hiçbirinin artık bağımsızlık ve özgürlük bilinci, giderek mücadelesi ileri boyutlara varmış olan dünya halklarına bu denli bir pervasızlığı ve çılgınca politikaları dayatmaya gücü yoktur. Faşist TC'nin uygulamalarının onda birini dahi sergileme gücünde olmayan Filipinler, G. Afrika, Pakistan, Bangladeş, El Salvador ve hatta Tunus'taki yönetime karşı bile devrimci-demokratik halk muhalefeti direnişini alabildiğine geliştirmiş, bu yönetimleri yıkılışına eşliğine kadar getirmiştir.

Ancak, Türkiye'de yaşanan gerçeğin bunun çok dışında olduğu açıktır. Türk sömürgeci-faşist rejimin geliştirdiği ve giderek çılgınlığa dek vardığı baskı ve sömürü uygulamalarına rağmen, anlamaya değer bir direnişin sergilenmediği ortadadır. Kitlelerin Türkiye'de işbirlikçiliği bu şaşkınlık ve kararsızlığın ya da onların rejimin uygulamalarına karşı duyduğu kin ve öfkenin örgütlü bir direnişe dönüş-türülemedisinden esas sorumlusu-nun onlara önderlik etme iddiasıyla ortaya çıkmış olan güçler olduğu da açıktır. Bu güçler, günümüzde üstlenmiş bulundukları sorumluluklar ve iddialarını bir kenara iterek, "Filipin demokrasisi" bile denemeyecek türden en soysuz ve en sahte bir "demokrasi" için Evren'in sözünde yer almak amacıyla biribirleriyle adeta yarışmaya başlamışlardır. Rejimin sahiplerini "pişmanlık" ve "af" yasaları konusunda harekete geçiren ve umut beslemelerine yolaçan, sözkonusu "sol"un içinde bulunduğuydu bu durumdu. Bu "sol", askeri-faşist cuntanın halklarımız ve onun en değerli evlatları olan devrimcilere reva gördüğü tüm ekonomik ve siyasi terör uygulamalarına rağmen, düzene yönelmek bir yana, buna karşı gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini hedef almakta, "PKK'nin eylemleri Özal'ı ya da DYP, SODEP ve DSP'li demokrasiyi hedef yeralmamızı engelliyor" diyecek kadar alçaklaşmaktadır.

Evet, tarihte ve günümüzde sol maskeli bir çok uzlaşmacı eğilimden söz edilebilir. Bu yönüyle cabalar açık ki, ilk defa tanık olumuyor. Ama hemen belirtmek gerekir ki, bu eğilimlerin babası sayılan Bernsteim'den, tanınmış birçok yerli meşhur işbirlikçisi kadar, bunların hiçbirisi günümüzdeki tasfiyeciler sol'un şefleri kadar düşmüş değildir. Bunlar öylesine şekilsizleşmiş, öylesine ruhsuzlaşmış ve soysuzlaşmışlardır ki, bu kalemin misali girdikleri ortamın rengine bürünmeleri, bunu yansıtmaları kendileri için adeta bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Avrupa'dakiler, genel olarak Avrupayı da değil, tek tek kaldıkları ülkelerin politikalarının basit bir aracı haline gelmekte; Almanya'dakiler Hans amcalarına, İsveç'tekiler Erikson büyüklüklerine benzemeye çalışmaktadırlar. Gerçekleri bu olmasına rağmen bunlar,

nasil bir ajanlık yaptıklarının farkına varamayacak kadar da sefidirler. Yoldaşları zindanlarda çürür, yüzlerce insan işkence tezgahlarından geçirilir, sakatlanıp öldürülürken, bunlar, 5-10 yıldır Avrupa ya da başka yurtdışı alanlarda sağa sola postu sermiş olmanın ne anlamı geldiğini düşünmeyecek, bunun hesabını bile yapmayacak kadar alıkmış ve soysuzlaşmışlardır. Mevcut durumları bu iken, bu "sol"un temsilcileri ne yaman küçük-burjuva kurnazları olduklarını, tam bir arlanmazlık örneği de olsa, sergilemekten geri durmamaktadırlar. Bugüne ve geleceğe yönelik perspektifleri, önemli oranda kurulu düzenin temsilcileri Demireller, Ecevitler ve onların çanak yalayıcıları durumundaki Söylemezgöğülleri, Cindoruklar, Gürkanlar, İnönüler vb. tarafından çizilen bu sözde "sol"un temsilcileri mücadele kaçkını konularına bakmadan; yani bütün mücadelesizliklerine rağmen, Demireller ve Ecevitler kadar bile bir faaliyet ve varlık göstermeden, uzaktan gazel okumalarla SODEP (şimdinin SHP'si) ve DSP'yi ele geçirmenin hesaplarını yapmakta, ya da bunlar içinde yer alarak "demokrasi"nin bir çeşni, bir tamamlayıcısı olmaya çalışmaktadırlar. Bunlar, bu sahtekarlıklarını sadece Türkiye halkına yutturma çabasıyla kalmamakta; görülmesi suçların işlendiği Kürdistan halkına da yansıtmaya, maletmeye çalışmaktadırlar.

Kürdistan halkı ve onun öncü örgütü bugün, Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, sağdan ve soldan adeta bir sağanak halinde yağdırılan saldırılar, engellemeler ve yoğun karşı-propaganda faaliyetleri altında sürdürmektedir. Bunda tasfiyeciler, sol, mücadele kaçkını hainler ve her türden işbirlikçi eğilimlerin özel bir rol oynadığını belirtmek gerekir. Bugün artık sömürgeciğin çeşitli resmi ve gayri-resmi basın-yayın organlarında kendilerini açın-kaçın bahsedilen "Genç Kemalistler Örgütü", PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine dayatılan ve işte, bu nitelikleri belirtilen "sol"dan devşirilmiş bir örgüttür. Bu örgütün başını, bir zamanlar PKK içinde yer almış hainler çekse de, ona ruh, kan ve can veren işte bu "sol"dur. Ve bu örgüt sadece PKK'ye karşı olmakla sınırlı değil; bugün devrimci demokratik hareketi her alanda temsil ettiği için esas olarak PKK'ye karşı olsa da, genelde her türlü devrimci-demokratik gelişimi engellemek ve imha etmek üzere oluşturulmuştur.

Devrimci harekete küfür temelinde yaşam arayan "sol"un varacağı noktayı en iyi bir biçimde dışa vuran bir oluşum olan "Genç Kemalistler Örgütü", bu "sol"un içinde saklı tuttuğu gerici özü anlamak konusunda ibret verici bir örnek. Kontr-gerilla yöntemleriyle oluşturulan, Kürdistan halkına, PKK'ye ve onun şanlı direnişine musallat edilen bu örgütün, artık her alanda somutlaşmış bulunan eylemleriyle ve belgeleriyle açıkça ifade edilen, PKK'ye ve önderlik ettiği mücadeleye, direnişe yönelik değerlendirmeleri, amaçları ve tutumlarıyla tasfiyeciler olan, "sol" kılıfı altında da olsa Hareketimize yönelik değerlendirmeye, amaç ve tutumları arasında su götürmez bir paralellik, daha da ötesi birbirini destekleyen bir aydınlık sözkonusudur. Bu gerçeği hiç kimse inkar edemez. "Genç Kemalistler Örgütü" mensupları, Şahinler-Yıldırman vb.'lerinin Milliyet ve Tercüman'da çeşitli adlar altında tefrika edilen iddiaları,

amaçları ve talimatları ile Semir Süleyman çetesinin çeşitli yazılarda dile getirdikleri iddialar ve yaptıkları çağrılar, yine tasfiyeciler sol'un her yolla yürüttüğü karşı-propaganda faaliyetlerinde öne sürdükleri yalan, demogoji ve çarpıtmalar adeta aynı merkezden çıkmış ve aynı kişi tarafından kaleme alınmış gibidir. Bu artık hem PKK, hem Kürdistan ve Türkiye halkları ve hem de namuslu ve onurlu her yurtsever, demokrat ve devrimci tarafından son derece anlaşılır bir husustur; tarihi ve güncel dayanakları olan, bilinen bir geçmişe sahip bir olumsuzluk ve hatta sürekli kalmayan bir yara da olsa, artık tarafımızdan tanınan bir gerçekliktir. Günümüzde yaşananlar tarihtekini, tarihte yaşananlar günümüzde yaşananları hem tanımlar ve hem de tamamlar niteliktedir. 1900'lerin başlarında Abdulhamit politikasını devralan İttihat-Terakki'nin örgüt ustası Talat Paşa'nın, bir anlamda "Hamidiye Alayları"nın günün koşullarına uyarlanması; demek olan, eskinin aşiret reisleri yerine işbirlikçilik için "modern kılıklı bir Kürt" arayışı içinde olması, böyle bir kesimin oluşturulmasında pilot bölge olarak seçilen Diyarbakır'da, işbirlikçi yapıdan gelen ve başlangıçta böylesi bir temelde Kürtçülük de yapan Ziya Gökalp'ın bulunması, hem kendinden önceki ve hem de sonraki benzer nitelikteki gelişmeler önemli oranda aydınlatan bir örnektir. Ziya, arandığı gibi, işbirlikçi türde modern sayılabilecek, yine bu türde aydın denebilecek biridir. Ve ruhu İdris-i Bitlisi'ye taş çıkartacak kadar böylesi bir işe uygundur. İttihat-Terakki aradığı tipe ulaşınca onu, "Kürtçü" geçmişiye bakmadan ya da bunun inkarı temelinde daha öldürücü sonuçlara ulaşabilmek için, "Türkçülüğün" ideologu yapar. Hatta daha ileri bir deyimle tanımlamak gerekirse, ona "Türk milliyetçiliğinin babası" rolünü oynatır ve böylece Ziya kendisine uzanan İttihat-Terakki'nin elini tutmakla sili bir Kürtçülüğün azgın şoven bir Türkçülüğün bilinen geçişi yapmış olur. İttihat-Terakki'nin Ziya Gökalp'ın şahsında ne yaman bir oyun oynadığı açıktır. Bu kişilikte Kürtçülük, en alçak bir biçimde inkar edilirken, Türkçülüğün en iyi biçimde hizmet sunabilecek bir tip yaratılarak adeta bir taşla iki kuş vurulmuş istenmiştir.

İşte bu rol, şimdi Şahinlere oynatılmaya çalışılmaktadır. Aşağıda uzun bir alıntıya da olsa sunduğumuz, başını Şahin Dönmez'in çektiği "Genç Kemalistler" gürühünün 7. Kolordu Komutanlığına gönderdikleri itirafnamesinin içeriği, bunların Ziya Gökalp ve İdris-i Bitlisileri bile geride bırakacak kadar lanetli ve tehlikeli olduklarını gözler önüne sermektedir. Yurtsever halkımız ve PKK'nin direnen önder kadro ve savaşçıları için tam bir mezbahaneye çevrilen Diyarbakır zindanlarını "okul", bunun sorumlularını ise "okul müdürleri" diye nitelendiren bu alçaklar gürühü, yapılarını, mücadele karşısındaki konumlarını, amaç, niyet ve istemlerini şöyle ortaya koymaktadırlar:

"7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okul Müdür-lüğüne

Diyarbakır

Değerli Komutanlarımızı;

Malumunuz olduğu gibi, halen 7. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okulundaki 24. koğuştaki öğrenci bulunkatıyız...

...PKK'nin Doğu ve Güney-Doğu

Anadolu'da, Kürdistan ve Kürt milletinin varlığına ilişkin tesbitine gelince, her ne kadar geçmiş tarihimize Türkiye'yi parçalamak ve güçsüz duruma düşürmek isteyen dış güçler, gerçeğe aykırı ve haklı temele dayanmayan isyanlarla böyle bir sorunu direklemek istemişlerse de, bizzat bu bölge halkından ve devletten gereken cevabı aldılar. TC sınırları içinde yaşayan ve vatanşahlık bağları olan tüm fertler, Anadolu'da büyük uygarlıklar kuran ve günümüze dek gelişen Türk ulusal değer yargıları içinde bütünleşmiş ve kaynaşmış, bir Türk milleti gerçeği yaratılmıştır.

12 Eylül yönetiminin, gerek ülke genelinde, gerekse tutuklularında bulunan insanların yaşamlarına belli bir düzen verme gayretlerinde iyi niyetli bir düşüncenin içinde olduğunun bilincindeyiz. Bizi, ş anda burada yöneten komutanlarımız düşüncü ve davranışlarıyla tam bir ATATÜRK'çü öğretmendirler. Başından beri tüm güçlerinin temelinde, kaybedilmiş gözü ile bakılan biz gençleri yeniden topluma kazandırmanın amaçlanmadığı olduğunu bilincindeyiz. Geçte olsa, amaçlanan bu hedef doğrultusunda kendimizi geçmiş düşüncelerden arındırmış bir yaşam ve düşünce içine girmiş bulunmaktayız. Belirlediğiniz problem ve sorunların kaynağının Kürt sorunu şeklinde ileri sürülen bir temelden kaynaklanmadığını belirtmek isteriz.

Avrupa ülkelerinin ve refaha ulaşmış diğer ülkelerin bugünkü refaha, 18. yy'dan itibaren başlatılan mücadele sonucu vardıklarını belirtmekte yarar var. Oysa Türkiye çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma mücadelesine her ne kadar 19. yy'ın sonlarında başladığı da başarılı olmadı. Ancak ATATÜRK'ün önderliğinde Türk milleti kanı ve canı pahasına girmiş olduğu ve zaferle sonuçlandırdığı kurtuluş savaşı ile çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmanın yolunu açtı. ATATÜRK ilke ve inkılapları ışığında ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda az zamanda büyük işler başarıldı. Fakat bugün Türkiye'nin Avrupa ülkelerinin ulaştığı refah düzeyine kısa zamanda kavuşması mümkün değildir. Türkiye'nin bugün gelişmekte olan bir ülkenin sancılarını çekmekte olması doğaldır. Bu vesile ile ülkemizin ekonomik, kültürel ve sosyal sorunlarının Avrupa ülkelerine kıyasla ileri bir düzeyde olması doğal ve kaçınılmazdır. Ülkemizde, belirttiğimiz, varolan bu tip sorunların asıl nedeni Türkiye Cumhuriyeti'nin genç oluşudur. Avrupa ülkelerinden hemen hemen bir asır sonra çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma sürecine giren Türkiye'nin içinde bulunduğu sıkıntılar başka yönere kaydırmak, ard niyetli saptırmanın bir ifadesidir. Kısa bir zaman içerisinde yokluktan varlığa, refaha ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada önemli mesafeler katedilmiştir. Belirttiğimiz sorun ve problemlerin, ATATÜRK ilke ve inkılapları ışığında hareket edildiği müddetçe üstesinden gelineceğine inanıyoruz. Büyük önder ATATÜRK, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada aydınların ve gençliğin rolünü özet olarak gençliğe hitabesinde dile getirmiştir. ATATÜRK, gençliğin izlemesi gereken yolu çok iyi bir şekilde açıklamıştır. Tüm aydınların ve gençliğin ATATÜRK ilkeleri ve inkılapları öğretisi doğrultusunda tek vücut gibi hareket etmeleri halinde, bugün ülkemizde karşılaşılan sorunların üstesinden gelineceğine ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşılacağına inanıyoruz. Ancak böyle hareket

ederek güçlü olabilir ve tezgahların karancık oyunları boşa çıkarabiliriz. Gençlik ve aydınlar çeşitli aşırı kamplara bölündüğü müddetçe toplum düzeninde huzur ve güvene ulaşmak mümkün değildir. Barışın, barışın, mutluluğun, kardeşliğin, huzur ve güvenin temeli milli birlik ve beraberlikte yatar. Bizler ele verdiğimiz Türk milletinin yenemeyeceği güçlük yoktur ve olamaz da. ATATÜRK'ün düşüncesinin doğrultusunda geçmişimizi değerlendirdik. Ve geçmişin ibret verici yanlışlık ve hatalarını gördük. Geçmişte yaptıklarımızdan pişmanlık duyuyoruz. Bizlerde belirlenilen bu düşünce ile gerek okuldaki yaşamımızda gerekse adalet önünde tüm samimiyetle bu dürlüşümüzü göstermekteyiz. Bu tavrimizi sürdürmede kararlı ve son derece inancılıyız. Dileğimiz, gerek tutukvelelerinde bulunan ve gerekse tüm ülke gençliği ile aydınlarının ATATÜRK ilke ve ilkelerine canından bağlı olarak doğru yolda ilerlemesidir.

Doğru yolda olduğumuza ve önemli adımlar attığımıza inanmaktayız. Ancak malumunuz olduğunuz gibi, çeşitli nedenlerden ötürü düne kadar tam anlamı ile verimli olamamaktaydık. Bundan böyle hayatımızı boyunca daha verimli olmamız için gereken azim ve gayretlerimizi temel almakla birlikte siz değerli yöneticilerimizin daha yakın ilçilerini arzulamaktayız. Siz değerli yöneticilerimizin yakın ilçilerini bizleri tutmuş olduğunuz doğru yolda daha da ileri ve daha yararlı bir düzeye ulaştıracağına inanmaktayız. Bu yazının kaleme alınmasında hiçbir maddi ve manevi baskı söz konusu değildir. Bu açıklamayı kendi özgür irademizle, tüm samimiyet ve dürüstlüğümüzle yaptığımızı bildirir, şükranlarımızı sunarken, gereğini yapılmasını saygılarımızla arz ederiz.

Yazımızı şu sözlerle noktalamak istiyoruz: Ne Mutlu Türküm Diyene. Her Şey Türkiye'm için." (K.K.K. yayınları-Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Faaliyetler. Yayın No: 1 Syf: 158-159-160)

Bu ihanet ve usaklık belgesinin dile getirildikleri konusunda çok şey söylenebilir. Ama ana fikir tektir: "Türk Devleti nasıl güçlenir?"

Peki bu hesabı yapanlar sadece içerdekiler mi? Hayır! Başta "Sol Birlik" olmak üzere, binbir sahada da olsa bu konuda aynı telden çalan sözde sol da bunun derin endişesi, hesabı ve gayreti içindedir. "Sol Birlik" yazılarında açıkça, 800 yıldır yazıyılan Türk devletinin nasıl ve hangi demokrasi ile güçlendirilebileceğinin çarelerini ortaya koymak, bu konuda düzenin mevcut sahiplerine akıl vermeye çalışmaktadır. Kısaça "Türklük" kurtarılmak istenmektedir. Halkımızın yürüttüğü meşruyet savaşına karşı bunlar böyle bir savaşla karşılamak istemiyorlar. Ve bu savaş, bunu yüklenmiş olanlarca hangi sıfatlar altında olursa olsun, çok açık olarak sürdürülmektedir. Şahin dönüğü bu amaçla kontr-gerilla ile ortak olarak örgütler kurmak, çağrı üzerine çağrı yayınlamaktadır. Yıldırım vb. hainler buna tüm ailesiyle birlikte katılmaktadır. Sömürgeci-faşist yöneticiler her yola başvurulacak, bu çetenin PKK'nin merkezinden oldukları yolunda reklamları yapılmakta, böylece bunlara inandırıcılık ve çekicilik kazandırılarak safları genişletilmeye çalışılmaktadır. "Pişmanlık yasası" ve "af" vaatleri ile işardaki sözde sol da içine alarak genişletilmeye çalışılan bir cepheyle devrimci-UKH'mize karşı kalıcı barışlar elde edilebileceği umudilmektedir. İşte son dönemlerde gerek içeride ve gerekse dışarda, Partimize karşı yeniden tırmandırılan birleşik saldırı, komplo, karalama ve cinayetlerin anlamı da burada yat-

maktadır. Bütün bunlara reva görülen PKK'nin ve yurtsever Kürdistan halkının tek suçunun teslimiyeti reddederken direnmek olduğu son derece açıktır.

Bugün bu gerçeğin ortadan kaldırılması için yukarıda sayılanlarla yetinilmekte, eşi görülmeye çalışınca bir çabıyla dağlarda, Avrupa'da ve uzanabildikleri her yerde Partiyi ele geçirme ve dağıtma çabası yürütülmektedir. Buna öncülük eden güçlerin sadece üni bilinen teslimiyetçiler oldukları düşünülmektedir. Günümüzde bu konuda en belirleyici rolü oynayanlar, daha düne kadar direnişin adını ağızlarından düşürmeyen, bunda son derece iddialı görünenlerdir. Bunda, günümüzde Dev-Yol adına hareket eden ve şimdilerde kendilerine "Hamburg Devrimci-İşçi" sıfatını takanların daha da özel bi-

nağı ve güvencesi ise, belirttiklerine göre, adı kendilerine saklı bir kısım general amcalarıdır. Evet, sözde de olsa "sol" adına utanç verici olan bu alçakça çabaların sahipleri, bu ihaneti gerçekleştirmeyi pervasız bir biçimde kafalarına koymuş. İttihat-Terakki'nin günümüzdeki bir karikatürü olarak biri Enver, biri Cemal, biri de kendi düşünda herkesi yakalamış ya da heder etmiş, meşhur örgütçüler Talat olmak üzere bir çete oluşturup, kendilerini devrimci-demokratik hareket alenen dayatmışlardır. Dayatmaları PKK tarafından reddedilen bunlar, şimdilerde bu mesleklerini sırtlarını Hans amcalarına dayatarak sürdürmek istemektedirler. İhanetleri, meşhur asıkları, alavere-dalavereileri ile Semir kulu ve Seher kızına yürü demeleri, bu konuda çılgınca bir

nın itirafı değil mi? Bu hainleri kurtarmak ve meşru göstermek için yürütülen çabalar, oluşturulan ittifaklar Kürdistan Ulusal Direnişine karşı tezgahlanmış en hain tasfiye kundakçılık değil midir? Bu temelde sürdürülen bildiri furyasına ne ad verilmeli? Bunlar, Semir'in hareketi dedikleri ve artık onlarca belgeyle niteliğini ortaya koymuş olan bu, "Yaşasın Üçü Türk Egemeliği, Yaşasın Kemalizmın Günü"ndeki Şahlanış" hareketini can bedeli savunmalarını neyle izah edecek, nasıl meşru göstereceklerdir? Bu konuda bocaladıkları, durumu yeterince kavrayamadıkları söyleyemeyiz. Semir, Seher ve Süleyman çetesi, giderek artan bir berraklıkla, Şahin-Yıldırım çetesi nasıl sadık hizmetkari olduğunu bizzat kendi belgeleriyle ortaya koymaktadır. Gözü kara bir

küçük-burjuva örgütlerine -DDKD ve KUK gibi- yaşam hakkı tanınamalıyız. Bunları rastladığımız yerde imha etmeliyiz denildiyordu. PKK çeşitli yerlerden militan devşiren, onların maceracı duygularını körükleyerek kandırıyor. Pençesine düşürdüklerine ölümünden başka seçenek tanıtmıyor. Ayrılmak isteyenleri vuruyor, kanakaları ise zaten ölüme sürüyor."

"Berlinskë Sondag" gazetesinin yazdığına göre "İsveç gizli polisine, Kürt zorbalarna karşı mücadelede hayatını ortaya koyarak yardıma bulunan SAPO'nun değerli konuşu" Süleyman da "PKK katliamcılar", "PKK işkenceciler", "PKK yok olma mahkumdur" diyor. Tiki kardeşler vd. ortakları gibi o da şöyle diyor. "PKK bugün tam bir dağılma ve parçalanma süreci yaşamaktadır, devrimci muhalefete çılınca saldırmamız nedeni de budur... Ama PKK sadece kendilerinden ayrılanlara karşı değil, genel olarak yurtsever-devrimci partilere, örgüt ve gruplara karşı da aynı saldırılar tutum içindedir... PKK'nın halkımıza yönelttiği egemen olan ya da terör kasırgası estirmeye olmuştur. Tek suçları bu katil örgütten yana çıkmamak olan, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu Kürdistanlı yurtseverler hunharca katledilmiştir. Buna ilişkin olarak aldıkları kararları da şöyle formüle etmişlerdir: 1- Halktan zorla para ve erzak toplama, vermek istemeyenleri de yerine göre ölüme cezalandırmak vb. 2- Her köyde bir adam vurarak şiddet temelinde gelişme sağlamak. 3- Köylüler üzerinde terör estirerek zoraki PKK'den yana tavayla zorlama. 4- Diğer devrimci hareketlerden faaliyet içinde bulundukları yerde anında imha etme... Kürdistan'da belli aralıklarla asker vurarak gerçek kimliğini gizlemeye çalışmakta, sanki orduyla kıyasıya bir mücadele içindeymiş gibi bir görünüm yaratmak istemektedir... Kongre'ye yakın bir sürede merkezin bazı üyeleri de dahil, geçmişte önemli görevler almış kadroların önemli bir kısmı aynı oyunlarıyla G. Kürdistan'a gönderilirler..."

Evet bunlar da Süleyman imzası ile piyasaya sürülenler. Aynı iddialar, bir fabrika imalatı benzerliği ile kendisine çeşitli "sol" sıfatlar takmaktan geri durmayan bir kısım güçlerce de bir bildiri furyası halinde ileri sürülme devam edilmektedir.

Açıkça ortaya koydukları gibi, içinde yaşadığımız yıllar, bunlar için, bırakalım direnme, direnmenin mutlak tasfiye edilmesi gereken yıllardır. İşte sahte sol bu noktada provakasyon çetesi ile fikir birliği içindedir. Çünkü bunlara göre de 1985'ler direnme değil, aksine geriye çekiliş yıllarıdır. Bunlara göre şimdi yapılması gereken yeni demokrasi ve sosyalizm anlayışına ulaşabilmek için kıyasıya tartışmaktır. Bunun için de her şeyden önce geçmişte Türkiye devrimci solunun yarattığı direniş, terörizm diye lanetlenmelidir. Kısaça eskiden "Aydınlık" ve "HK"lerin üstlenildiği rolün şimdi Dev-Yol ve Partizan tarafından icra edilmesi söz konusudur. Günümüzde bu iki gücün temsilcilerinin PKK'ye karşı tam bir işgüzarlıkla yürüttükleri ypratma ve komplo faaliyetlerinin arında böyle bir gerçek vardır. Hangi kılıflar altına gizlense gözlenişler bunların çabalarının kendisini "Kemalizmın şahlanan ruhunda" açıkça ortaya koyduğunu artık herkes görebilmektedir. Bunlar, dün Semir'e, bugün Süleyman'a bu ruhla sahip çıkmışlardır. Yeni ittifakçılık bu temelde türetilmeye çalışılmaktadır.

Ama bütün hainane amaçlarına rağmen, bu çabaların hiçbirisi PKK'ye "pes" ettiremeyecektir. PKK mensupları, Kürdistan halkının en

rol oynadıklarını belirtmek gerekir. Bu eğilimin başındaki yeni Alman Küçük Enver'le, henüz direniş hazırlıklarının sürdürüldüğü aşamalarda çeşitli görüşmeler yapan PKK, direnişin sahip çıkmaları ve bunu Türkiye koşullarında geliştirmek istemeleri halinde kendilerine her alanda destek olunacağı ifade etmiş ve bu alanda olağanüstü fedakarlık örnekleri de sergileyerek en yüce enternasyonalist bir ruhla devrimci tutumu ortaya koymuştur. Ancak bütün bunlara rağmen, küçük Enver büyük Enver'den daha azgın bir şoven olduğu ortaya koymakta gecikmemiştir. Kendisine sunulan tüm destek ve olanaklara rağmen, ne Türkiye Devriminin geliştirilmesi, ne tutuklu yoldaşları, ne de Terzi Fikri gibi işkenceler ve ölümlere mahkum edilenler onu fazla ilgilendirmiş, bu şoven görüş tüm dikkat ve gayretini Kürdistan'da gelişmekte olan ve gelişecek devrimci-direnişin nasıl ve hangi yolla engellenecği, giderek tasfiye edilebileceği noktasında yoğunlaştırmıştır. O, bütün gücünü rejimi ve onun uygulamalarını bir yana bırakarak; olmadık çarlatanlıklarla bunu unutturmaya çalışarak kendisini "pişmanlık yasası"nın propagandasına verdi. İddiasına göre, eğer PKK düşmana karşı direniş yönelme ve onlardan habersiz bu işleri yapmasaydı idamlar önlenebilirdi. Bunun kay-

şakşakçılık yapmaları bundandır. Bunlar kendilerini bu oyuna öylesine kaptırmışlardır ki, küçük Enver daha oyunun başındayken açık mektuplar yazarak, "Semir'e yönelecek hareketin Türkiye sol'u na yönelmiş sayılacağı" tehdidinde bulunmuş, ulu orta naralar atmıştır. Ama küçük Enver bununla, selefiyle sadece azgın şoven bir ruh ve kör bir saldırganlık noktasında değil, hepsizlik ve akıl kasıtlı da şarşırtıcı benzerlikler taşıdığı ortaya koymuştur. Oynadığı oyunun sonuçlarını başından kestiremeyen bu berbat şövalye şimdi kimi istihbarat sorumlusu gazeteciler ardına gizlenerek, karıştırdığı halın içinden çıkamıyor. İhanetini, devrimci yardımına çalışmakta ve yurtsever Kürdistan halkının gazabından kurtulmak için eğer mümkün olsa buharlaşmaya çalışacak gibi telaşlı bir hal sergilemektedir.

Şahin'in, Yıldırım'ın, Semir'in, Seher'in ve Süleyman'ın neyi temsil ettiği, bu sözde Türkiye sol'u için gerçekten anlaşılacak, teşhir edilemeyecek ve kavranamayacak bir olgu mudur? Eğer onun manyasında bir nebe bile olsa ileriliclik, yurtseverlik, demokratik ve devrimcilik varsa, bunlara sıkılan kurşunları kendilerine sikılmış sayabilirler mi? Eğer böyle sayıyorsa, bu bizzat kendi ağızlarından, sömürgeci-faşist cuntanın en içgüç üşakları ve işbirlikçileri oldukları

PKK düşmanı olmayan herhangi birin Şahin ve Yıldırım'ın Türk basınında yayımlanan sözleriyle Semir ve Süleyman'ın yazdıkları yazıları karşılaştırarak, bunların sadece ruhta değil, daha çok da pratik planda PKK yıkıcılığı için yıllarca nasıl elele çalıştıklarını tespit etmesi hiç de zor değildir; ve yine bu çabaların arkasındaki esas gücün faşist Türk sömürgeciliği olduğunu görmesi de. Herkesin elinde artık yeterince belge vardır. "Silahtlı Robotlar" dizisinin "kahramanları", PKK'yi anlatırken amaçlarını ve faaliyetlerini şöyle dile getiriyorlardı:

"PKK'nin politik tavrı sıradan bir örgütten farklıdır. Mafyavardır. Örgütlenme anlayışı ise uluslararası terör örgütlerinin özel şartlarıdaki en katı ve en çirkin yanlarını bağrında somutlaştırmıştır. Eylem anlayışının boyutlarını tesbit edilecek için insan gücük çekmektedir. Katledilen insanlar arasında çocuk-yaşlı, kadın-erkek, sağcı-solcu, ağa-ırgat, patron-işçi gibi saymakla bitmeyecek insanlar vardır ve PKK bunların ötesinde artık kullanamayacağına inandığı militanlarını kendisi öldürmüştür.

"...örgütün başka bir talimatında şöyle bir cümle vardı: 'Amacımız toplumsal bir kargaşa ortamı yaratmaktır. Onun için sürekli eylem yapılmalıdır, hedef önemi değildir.' Başka bir talimatında

vaktörü çevresinde PKK'ye saldırımdan başka eylemleri var mıdır? Herkesin bir hamle yapmaya çalıştığı 1985'te bunlar neden geriye çekildiler? Bununla kimin işlerini kolaylaştırdılar? Bütün bunların hesabı Partizan'dan çok, bugün ona musallat olan Avrupa'daki kaçkınlar takımından sorulmalıdır. Bugünkü gerçekleri temelinde, bunların Partizan'ın geçmiş çizgisi ve eylemliliğiyle olan ilişkisinin dercesi sorulmalıdır. Bunları herkes-ten önce de İbrahim Kaypakka-ya'nın anısına bağlı olanlar yargılamalıdır.

Bütün bunların, elbirliğiyle "Sol Birlik" içinde ya da dışında, Kürt işbirlikçilerini aklayıp, anı demir- demir-demokrat yafatasını yapıstırma için, bu kadar çaba harcayacaklarına, niçin korkunc sömürü ve baskı altında olan Türkiye emekçilerinin haklarını aramadıklarının, Türkiye ve Kürdistan halklarının yiğit evlatları devrimcilerine ve onların direnişlerine sahip çıkmadıklarının hesabı sorulmalıdır.

Biz, bunların yanı sıra bugün azınlıkta da olsalar, Türkiye sol'unu gerçekten temsil edenlerin var olduklarına da inanıyor ve onlarla FKBD içinde birarada bulunuyoruz. Evet, PKK'nin yargılama, suç ve ceza olgusuna yaklaşımı böyledir ve bu anlamda o böylesi bir yargılamanın takipçisidir. PKK bu temelde ülkemizde bugün suç üstüne suç işleyen cuntaya karşı bir cezalandırma hareketi yürütmektedir. O, yüzlerce evladını bu uğurda feda etti. PKK partizanları, son 6 yıldır onbinlerce kilometrelik yol katetmiş, Kürdistan'ın en yuce dağlarının doruklarından engin vadilerine kadar, her alanda bu hareket adım adım sürdürülmüştür. Bugün Kürdistan'ın genicelik delikanlı ve kızları dağlarda kelle-koltukta savaşmaktadırlar. Eğer yüce bir amaç, onur ve halka bağlılık olmasa böylesi bir direniş geliştirilebilir mi? PKK, Kürdistan'da uygulanan soykırımlardan, ulusal ve toplumsal varlığını yönlük olarak işlenen ağır suçlardan ötürü dişini tırnağına takmış hesap sormaktadır. Bu, insanlığı sıradan bir bağlılık duyulması halinde bile, kabul edilmesi gereken zorunlu bir tutumdur. Bunun tartışılacak, başka biçimlerde gösterilebilecek ve hele reddedilecek bir yanı var mıdır? 15 Ağustos atılımıyla PKK, arkasında bir barbarlık tarihi ve en gerici emperyalist mirasları olan, tepeden tırnağa kadar şiddetle donanmış bir faşist-sömürgeci gücün halkımıza dayattığı her alandaki bir tükeniş ve imhaya karşı, onuru-muzu kurtaracak bir direniş dönemi başlatmıştır. Bu gerçek, hangi soyuz amaçlarla görmezlikten gelinip inkar edilebilir?

Peki bizden istenen nedir? Türk egemenliğinin tarihte ve günümüzde işlediği suçları affetmemiz mi? Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da ve tüm Kürdistan'da tarih kanla, işkenceyle örülü değil midir? Onbinlerce, yüzbinlerce insanımız katledildi mi? Hangi halkla bu kadar oynanmış, ulusal ve toplumsal kimliği bu denli tahrip edilmiş ve bağrından bu kadar hain, işbirlikçi türetilmiştir? Bugün, tarihimizde direnenlerin temsilcileri olduğu kadar, İdris-i Bitlisli ve Rayberlerin temsilcileri de var. Yalnızca Siirt'te 7 bin kişiye Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaşmak üzere silah dağıtıldığını cunta bizzat açıklıyor. O, yüzbinlerce insanımızı alçakça suçlarına buluşturuyor, halkı, içine ittiği yoksulluktan ve karanlıktan sonuna dek yararlanarak herkesi her-kes karşı kullanıyor. Hangi devletin tarihinde bu kadar suç işlenmiştir? Bir halkın, adını bile kullanmaktan çekinecek, teslimiyet ve ihaneti kurtuluş olarak görecektik kadar düşürülmesine ne de verilcektir? Peki, bu dünyanın en

alçaltıcı gerçeği sineye mi çekilecektir? Bu, ülkesinin ve halkının her türlü değerini yok pahasına satan ve faşizme mezarlık yapan hainlere özgürlük mü tanınmalıdır? Şahinlerin, Kamuran İnanların ve daha benzer birçoklarının hergün bir akrep ve yılan misali halkımızı sokmalarına göz mü yumulmalıdır? Cevap hayırsa, bunlara ne yapılmalıdır? PKK'yi yargılamaktan bahsedene soruyoruz; bunları ne yapacağız? Yine öbek öbek devrimci katletti her ihbarcı soysuz takımına ne yapmalıyız? Hele PKK saflarında yuvalanıp yıllar ve yıllarca O'nuykının teori ve pratiğiyle uğraşanlara ne yapmak gerekir? Bu faaliyetleriyle onlarca devrimcinin fiziki ve manevi imhasına yolağan Semir, Davut, Süleyman vb.'lerine ne yapılmalıdır? Bunlar ki, sadece savaş anında direnmeyip bizi arkadaşlarımızla hançerlemekte kalmamakla, kanlarımız üzerinde de tepinmekte; Avrupa'da, Skandinav'da yeni yaşam, yeni sosyal ilişkiler ve yeni aşk teorileri üretmektedirler. Peki, böylesi bir ahlaksızlığa evet mi denilecektir? Bunlar hangi kültürü temsil etmektedirler? Hangi uygarlığı hedeflemektedirler? Seher vb.'lerinin kişilik, yaşam ve ilişkileriyle halkımıza dayatılmak istenen nedir? Bu halk ve onun öncülleri, bu çürümüş lumpenleri teşhis edemeyecek midir? Açık ki PKK, en başta bunlara karşı olmak üzere, halkımızın varlığına, onun direniş mücadelesine ve uğruna başkoyduğu aydınlık geleceğine kastetmek isteyen tüm güçlere karşı amansız olacak ve bunların yaptıklarını yanlışlarına koymayacaktır. Böylesi geçmişte PKK'nin gözbebeği de olsalar, PKK onları safdışı etmekten çekinmeyecektir.

Evet bugün, özellikle de dünyanın en alçakça suçlarının sahibi cunta, PKK'yi kendi analarına ve babalarına kastedenlerin örgütü olarak lanse etmeye çalışmaktadır. PKK mensupları içinde anasını, babasını ve öz yakınlarını vuranları olduğu doğrudur, ama bunlar hangi ana-babalar ve hangi yakınlarıdır? Karşı-devrimci çalışan, ona alet olmaya ısrarla devam eden, oğullarını ve kızlarını faşizme yem etmeye çalışan, onları ihbar eden, jandarmayla ardına düşen ana-babaları PKK'li devrimci ne yapmalıdır? Kaldı ki böyle ana-babalar sadece Kürdistan'da ve yine sadece PKK'lilerin yakınları olarak mı vardır? İnsanlık tarihinde çeşitli ülkelerde, yine çeşitli devrim hareketlerinde yaşanmış benzer gerçeklikler var mıdır? Castro ile kardeşlerinin savaşı, yanında yer alanları ve karşısında savaşılanları ile ne anlama gelmektedir? Evet, PKK açıkça ilan ediyor. O, böylesi cezalandırması ve cezalandıracağı.

Suç ve ceza konusunda, cuntadan sahte sola ve yine devrimci-demokrat safatlarla ortaklık dolaşanlara kadar birçoklarının yapmaya çalıştığı şey, tüm güçlerini kullanarak gerçeği tersyüz edip, halkın direnme hakkını ortadan kaldırmak ve böylece hesap vermekten kurtulmaktır. Yoksa, bu konuda binbir kılıf altında sergilenen bunca ipe-sapa gelmez demogoj, kompo ve haince çaba başka ne anlama gelebilir? Bu nasıl Türkiye soludur ki TC'nin halkımıza karşı işlediği bunca suç, yine onun Kürdistan'daki varlığının dayandığı gerçekliği görmezlikten gelecek, ona karşı gelişen haklı ulusal direnişin adını bile anmadan, kendisini Hakkari'de doğuşen "Türk askerleri ve subaylarının ilericiliğini" kanıtlamaya memur etmektedir! Herkesen önce, "Türk askerinin halk çocuğu olduğunun ve bunların nasıl olupta vurulabileceğinin" hesabını sorulmaya çalışmalıdır. Bu ne şoven ruh, bu ne küstahlıktır! Bu tür sahtekarlıkları artık kim yutar? Bunların anlatmak istediği, esasın-

da, Türk askerlerinin Kürdistan'da silahlarını konuşturdukları her dönemde ilericiler oldukları, buna karşılıklı Kürtlerin ise eğer silaha el atmayla kalkarlarsa gerici olduklarıdır. Bunlar, çarpıtmada artık o kadar arsızlaşmaya başlamışlardır ki; cuntanın başı Kenan Evren'in başına çığır, ilan ettiği millîlik yasasıyla silah dağıttıklarını, bunları kime karşı örgütlendirdiklerini alenen ortaya koymuş olmasına rağmen, Haydar Kutlu, cuntanın ayıbını örtmek istercesine, bu silahların Kürtlerle ve onun devrimci öncüsüne karşı değil, aynı alanlarda oturan Türk köylülerine karşı kullanıldığını iddia etmektedir. Peki gerçek bu mudur? Bir Komünist Partisi sekreteri gerçekleri böyle mi tespit eder? Cuntanın Kürdistan'da uyguladığı şey, ABD'nin Vietnam'da uyguladığı en gelişmiş özel harp yöntemi değil midir? Kendi taraftarlarına bile artık gerçeklere bir ad koyması konusunda sıkıştırılan bu şefler daha ne kadar devleşip politikası uygulamaya devam edeceklerdir? Burjuva basını bizzat Dersim, Ağrı, Adıyaman ve Diyarbakır'da yüzlerce eylem yapıldığından bahsederken, bunlar niçin eylemlerin sadece Hakkari ile sınırlı, eylem yapanların da adısız Kürt yetimlerini oldukları söyleyecek kadar alçaklaşmaktadır? Artık yüzlerce kanıt ile ortaya çıkmıştır ki bunlar, TC'yi zayıf düşüren bir savaşı kabul etmemekte, bu savaşı geliştiren bir güç olduğu için PKK'yi meşru olarak görmekte ve giderek ondan hesap sorulmasını istemektedirler. İşte bu nedenledir ki PKK, bu güçlere oyun oynamaktan vazgeçip, yürüttükleri savaşa açıkça sahip çıkmaları, savaşı kurallarna göre oynamaları istemektedir. Ve PKK yine açıkça belirtmektedir ki; eğer onlar herşeye rağmen buna yanaşmazlarsa, PKK onları tüm örtülerinden sıyırmayı bilecek, kaçak döğüşmelerine izin vermeyecek, kulaklarından tutup savaşa oturmaları gereken yere oturtacaktır.

Bütün bunların sonra, "PKK bir yargılama gücü olabilir mi, buna hakkı var mıdır" gibi bir şeyi düşüncem bile sarmadın. Başta Kürdistan halkı olmak üzere, halkların kaderinde bu kadar rol oynayan devrimci-öncü bir güç olarak, olağanüstü fedakarlıklar ve direnişler sergileyen ve bu konuda kendisini kanıtlamış olan bir gücün aynı zamanda her alanda bir yargı gücü olacağı da açıktır. O'nun bu sıfatla, belirlenen nitelikte bir yargılamayı henüz yeterince gerçekleştiremediği, bu rolünü henüz yeterince oynamadığı ortadadır. Yine PKK'nin ülkemizde hayatı yaşamaz hale getiren, işkence ve katliamlı günlük uygulamalar halinde yürüten Türk ordu birliklerini, onların örgütlediği millî teşkilatına karşı, eylem yapma özgürlüğüne sahip olup olmadığını tartışmak bile bu gruba bir hizmettir. Hiç kimse PKK'yi bundan alkoymaz ve yine hiç kimse devrimi durdurma gücünde olamaz. Bunu ne TKP ve yakamları, ne de sifati ne olursa olsun başka güçler yapabilir. Biz kendi payımıza, direnişin en görünemli biçimde geliştirme konusunda ve onu zafere götürmek için, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da tavizsiz bir biçimde üzerimize düşeni son damla kanımıza dek yerine getireceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Bu bizim halkımız ve dünya halklarına karşı namus ve onur borcumuzdur. Yürüttüğümüz bu savaşa karşı, karşı tarafta -TC- başta hain işbirlikçiler olmak üzere, her türlü aracı kullanarak, kendisi savaşı yürütenler. Ama kendilerine sol diyenler "hainlere özgürlük" şları atmakla vazgeçmeli, cuntayla aynı taktik adımları paylaşılmaktan uzak durmalıdır. Biz gerek Kürdistan'da ve ge-

rekse Parti içinde ortaya çıkan hainleri temizlemekte kendimizi son derece özgür sayıyoruz ve saymaya devam edeceğiz. Eğer, bu ülkenin halkı ve devrimci partisi en büyük darbelerle, kendi hainleri eliyle maruz kalmışsa, elbetteki bunlar, varlıklarına yönelik saldırıya karşı savunma hakkına da sahip olacaklardır.

PKK, dostunu ve düşmanını iyi tanıyan, hedeflerini doğru seçmesini bilen, suçluyla suçsuzu, azgın saldırgan ile tarafsız, ona musallat olan ile yerinde oturanını bileni birbirinden çok iyi ayırtabilen bir örgüttür. Bu Parti, başlangıçta durumları ne kadar vahim de olsa eğer olanak varsa bu hainlerin gerçeği görüp, doğru yolu tutmaları ve düzeltmeleri için çok sabırlı davranmış, elinden gelen herşeyi yapmıştır. Adından çokça söz edilen Ali Dursun adındaki unsurun durumu buna en açık örnektir. PKK bu unsuru TC cellatlarının pençesinden kurtarmak için 8 evladını feda etmiş, sırtlarda taşıyarak sınırları aşmıştır, esasta sağlığı için Avrupa'ya ulaştırmıştır. Ama O'nun bütün bu fedakarlıklarına bu unsur, tam bir deneklikle karşılık verip İsvç'te yaşamaya yolunu tutturmuş halde, PKK onun bu tutumunu şiddetle eleştirip teşhir etmekle birlikte kendisi Hareketimize saldırmadığı müddetçe ona dokunmamıştır ve böyle bir düşüncesi de yoktur. Yerinde ağır durmasını bildiği müddetçe böylesiyle bir hesabımızın olamayacağı açıktır. Böylesi halkın mücadelesine dil uzatmamak, ona karşı yıkıcı faaliyetlerde bulunmamak koşuluyla, istedikleri cennet ya da cehennemde yaşayabilirler. Ama bunu bütün bir halkın mücadelesine, onun devrimci örgütlerine dayatamaz, herkesin yaşamaya gereken olağan bir hayat tarzı olarak benimsenmesini beklemeyiz.

Sonuç olarak; PKK ortaya koyduğu bu kapsamlı yaklaşım ile herkesin ulu-orta konuşma ve davranmayı bir tarafa bırakarak, gerçekleri bu temelde ciddi bir biçimde kavramasını istemekte, özellikle tasfiyecilik sorununu bu bir biçimde gözen geçirmesi gerektiğini söylemektedir. PKK, elbetteki yıllarca emek verdiği en değerli evlatlarını bu şeylerle uğraştırmak istemiyor. O'nun önüne koyduğu ve yapmasını istediği şey, devrimcilerin intikamlarının alınması; Türkiye ve Kürdistan halklarına saldırıların önlenmesi; devrimci direnişin geliştirilmesi; halkların bağımsızlık ve özgürlük davalarının zafere ulaştırılmasıdır. Ama çok iyi bilinmelidir ki; bunu engellemek isteyen güçler ve hem de sol maskeli güçler vardır. Hiç kimse böyle şeylerin olmadığının söyleyemez. 12 Eylül faşizmiyle uzlaşmanın en açık yolu olan, Özal demokrasisinde kendisine yer edinme çabalarına ne de verilmiştir. Devrimci-demokratik hareketin gelişmesi ve yine Dev-Yol, TKP-ML vb. örgütlerin devrimci özlere saldırı niye? Cuntaya karşı en ufak bir direnme geliştirmeden, halk saflarında olmak ne anlama gelir?

Biz, Türkiye sol'una karşı tutumumuz, sunmak istediğimiz desteği onları sadece eleştirmek ya da gerçeklerini ortaya koymak ile sınırlı tutmadık. Pratiğimiz, Türkiye'nin ilericiler, demokrat ve sosyalist muhalefetine karşı daima saygılı kaldığımızı ve onun gelişimine katkıda bulunabilmek için, elimizdeki tüm olanakları sergilediğimizi ortaya koymaktadır. PKK, Türkiye halkı ve devrimin çıkarlarını savunmakta son derece onurlu bir yere sahiptir. Ve O, bunu onların azgın düşmanı cuntaya karşı sergilediği devrimci direnişle kanıtladığı inancındadır. Bunun takdiri ise Türkiye halkı ve devrimcilerine düşer. Biz onları bu konuda, hainleri ve direnişçileri biri-

birinden ayıran değerlendirmelerini ortaya koymakta gecikmemeleri gerektiğini söylüyoruz.

Halkımıza gelince, biz ortak yaşamımız içinde olduğu kadar, daha birçok noktada açığa çıkmış eğilimiyle onun, istenen yargılamayı yapan, bunu günümüzde ortaya koymayı başaran tek güç olduğunu görüyoruz. Gelişmeler bunu herkesin görebileceği kadar açıkça ortaya koymaktadır. Evet, görülmemiş işkence ve baskılara rağmen O, yargısını ortaya koymaktan çekinmemiş, öncü Partisi etrafında birleşmiştir. Dünyanın en azgın ordusu bu Partiyi saldırdı, halkımız onu korumak, herşeyini ortaya koyarak onu desteklemiştir. Bu, yüzlerce örnek kanıtlanmıştır. O, bu destek ve katılmı, sadece öncü örgütü aleyhine yürütülen bunca alçakça ve karşı-propaganda ve faaliyete, kulaklarını tıkayıp sırtını dönmek değil, ona her türlü maddi ve manevi desteği sunmaktan, oğullarının ve kızlarının elerinden tutup Partiyi bizzat armağan etmeye kadar birçok soylu davranışlarıyla ortaya koyuyor. Gerçekten de bugün halkımız bilincle, istekle ve coşkuyla kendi tarihinde benzeri görülmemiş bir biçimde yetişkin evlatlarının hemen bir çoğunu yani her aile en az birkaç evladını direnişe adayacak bir düzeye gelmiştir. İşte halkın öz örgütü olma buna denir. PKK bunun anlamını ve değerini iyi bilmektedir. Bu nedenle O, devrimci direniş temelinde yarattığı değerlere ve bu direnişin kendisine bağlı kalma konusunda son derece duyarlıdır. O, bu temelde Mustafa SUPHI'lerden başlayarak, Denizler ve Mahirler, oradan da zindan şehitlerine ve dışardaki onlarca direnişçi kahramana kadar dökülen kanların her damlasının hesabını soran ve bunu sahiplerine, TC ve usaklarına bir bir ödettiren bir Partidir. Diyarbakır'da ve her tarafta yargılanan sadece devrimciler olmadı. Buralarda sömürgeci faşizm, tarihinin en amansız yargılama masası tabi tutuldu ve bu yargılama halen adım adım sürdürülüyor.

PKK, halkımıza, onun ulusal ve toplumsal değerlerine ve onun temsil eden soylu kişiliklere karşı işlenen suçları cesasız bromamakta kararlardır. O, hain işbirlikçileri affetmeyecektir. Bu, bugün ortaya çıkmış bir şey de değildir. O, PKK'nin programında, stratejisinde ve pratik hazırlıklarında ifadesini bulan en soylu bir gerçeğidir. PKK, bu konuda yürüttüğü kararlı mücadele ile sadece kararlarını hayata geçirmekle kalmamakla, başta Mazlum, Kemal ve Hayri olmak üzere, devrimcilerin vasiyetini yerine getirdiğine inanmaktadır. O, bu vasiyetlere sonuna kadar bağlı kalacak ve gereğini yerine getirmek için, kendisine neye mal olursa olsun, elinden gelen her şeyi yapacaktır. Partimiz önderleriyle ve tüm gerçek militanlarıyla, halkımıza karşı suç işleyen ve suç işleme azminde olan tüm gizli ve açık güçlere karşı bundan sonra da direnişi alabildiğine derinleştirecek, bunu insanlık onuruna, ideolojisi ve stratejisine bağlılığın bir gereği olarak görecektir. Bu konuda diğer tüm alanlarda olduğu gibi temelde öz gücüne dayanacak ve halkına güvenecektir.

Bu temelde, başta Kürdistan ve Türkiye halkları olmak üzere ve onları gerçek temsilcileri devrimciler olmak üzere tüm ilericileri, yurtseverleri, demokratları ve insanlık onuruna düşkün herkesi; komünizm, demokrasi, halk ve insanlık düşmanı faşist-Türk sömürgeçliği ve onun her türden işbirlikçilerine karşı devrim için ayağa kalkmaya ve bunların işlediği tüm suçların hesabını sormaya çağırıyoruz.

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

III. BÖLÜM

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

SAYI 49'DAN DEVAM

B-)FAŞİZME KARŞI DİRENİŞTE "ÖZEL SAVAŞ", SOL'DA TASFİYECİLİK VE REFORMİZMİN GERİCİLEŞMESİ

Geçmişten buyana KUKM'ne karşı yürütülen "özel savaş"ın en önemli halkalarından birisini "sol" maske ile ortaya çıkan sosyal-şovenizm ile "ulusal kurtuluşçu" maskeyle boyveren küçük-burjuva reformizminin temsilcileri oluşturmaktadır. Objektif olarak karşıdevrime alet olan ve onun PKK'yi ezme ve tasfiye etme planlarının bir uzantısı haline gelen bu güçlerin yürüttükleri olumsuz saldırı ve karalamaların altında esas olarak kendilerini yol gösteren düşüncelerin kaynaklandığı temel yatmaktadır. Onlarca yıldır Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin gelişmesi önünde engel teşkil eden ve bu güçlerin KUKM ile, sağlam temellerde birlik oluşturmalarının önüne geçen bu temel, Kemalizm ideolojisidir. Esas olarak gıdasını Kemalizmden alan Türkiye'deki sol çevreler bir türlü devletin temellerine yönelme gücünü gösteremez ve bu nedenle de Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük istemini destekleyemezken; Kürt küçük-burjuva reformistleri de tam kopuşu sağlayamadıkları bu sömürgeci devletin kanatları altında bir takım kırıntılar elde etme savaşını yürütmüş ve bağımsızlık isteminin karşısına en gerici bir tarzda dikilmişlerdir. Türk sömürgecileri ile mücadeleden bıyutlandığı bugün, sözkonusu güçlerin gerçek yüzleri daha açık ortaya çıkmış ve devrimci mücadeleye yönelttikleri saldırılar çeşitli yöntemlerle ve boyutlanarak sürdürülmeye başlanmıştır.

Sosyal-şovenist örgütler ile Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine yönelik saldırılarının tarihi, bu hareketin tarihi kadar eskidir. Kısacası, ulusal kurtuluşçu düşüncenin doğuşu ile birlikte bu güçlerin saldırıları da başlamıştır. Bir grup olarak ortaya çıktığı başlangıç dönemlerinde bu düşüncüyü o grup şahsında tecrit etme ve giderek ezme faaliyetine girişilmiştir. Sosyal-şoven Türkiye'deki örgütler bu gelişmeyi muhatap almaz ve onun yayılma çabalarını çeşitli oyunlarla engellerken, Kürt küçük-burjuva reformistleri de gruba kendi kendisini tasfiye edip kendilerine katılmasını önermiştir. Her iki anlayış da yeni doğmakta olan düşüncenin kendi temellerini sarsacağına başlangıçta pek ihtimal vermemiş ve olsalar, giderek ortaya çıkan gelişmeler kendilerini tedirgin etmeye ve saldırılarını yoğunlaştırmalarına yetmiştir.

İlk dönemlerde Kürdistan'ın ve Kürt halkının varlığını reddederken onlar adına yola çıkan bu hareketi meşru görmeme gibi bir tutum içinde olan sosyal-şoven güçler, giderek çeşitli karalama ve iftira kampanyalarına girişmiş, nihayet bu saldırıların silahlı saldırılar düzeyine çıkarmışlardır. KUKM'nin ilk şehidi, "Halkın Kurtuluşu" adındaki sosyal-şoven örgütün Derişim'de katlettiği Aydın GÜL yoldaş olmuştur. Bu olay, gelişen mücadeleden devletin resmi güçlerinden daha da yoğun olarak onun maskeli uzantılarının saldırılarıyla uğraşmak zorunda kalacağını, Kürdis-

tan sorunu karşısında "sol" adına yola çıktıklarını iddia edip bu güçlerin, kendi burjuvalarından daha az olmayan bir bağnazlıkla hareket edeceklerinin tipik bir örneğiymiş. Nitekim ulusal kurtuluş düşüncesi kitleleri sarp maddi bir güce dönüş-tükçe yoğunlaşan sömürgeci saldırılara paralel olarak bu güçlerin saldırılarında da tırmanma gözlemlendi. Partinin kuruluşu ardından örgütlenme faaliyetlerini boşa çıkarmak amacıyla ilan edilen sıkıyönetim döneminde Kürdistan'ın birçok ilinde "HK", "DHB" gibi örgütler silahlı saldırılarla onlarca Parti kadro ve sempatizanını katlettiler. Bu silahlı saldırılarla birlikte daha geniş çevrelerin katıldığı yoğun karalama, küfür ve iftira kampanyaları açıldı. Başta karşıdevrimci "Aydınlık" olmak üzere hemen tüm sosyal-şoven örgütler faaliyetlerini temeline PKK'yi teşhir ve tecrit etme görevini koyarak, bu düşmanlıklarını devrimcileri ihbar etmeye dek vardılar.

Diğer taraftan Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de kendi aralarında "UDG" (Ulusal Demokratik Güçbirliği) adı altında bir ittifak kurarak PKK'ye karşı mücadele temelinde biraraya geldiler. CHP'nin iktidarda olduğu bir dönemde ve bizzat yaptığı girişimlerle oluşturulan bu ittifak, aynı zamanda bir "Doğu Partisi" kurma girişimlerinin gündemde olduğu bir dönemde geliştirildi. Ama, bu girişimlerle, gelişen mücadelenin önüne geçmek, kitleler üzerinde etkilerini kırmak, pratik saldırılarla da imha etmekte. Planın bir parçası olarak oluşturulan "UDG"nin yaptığı ilk ve tek şey "KUK" eliyle Partimize silahlı saldırılar yönelmek, "DDKD" ve "ÖY" eliyle de içte ve dışta yoğun karalama ve iftira temelindeki propaganda Hareketimizin prestijini sarsmaya ve tecrit etmeye çalışmaktır. Bu saldırılar sırasında onlarca Parti kadro, sempatizan ve taraftarı alçakça katledildi. Düşmana karşı en küçük bir mücadele vermeden ve birlik koşullarının olmadığı bir dönemde kulan bu güçbirliği, saldırılarının boşa çıkarılması üzerine kendi içinde birbirine düşerek, en çok birliğe ihtiyaç duyulan bir dönemde dağıldı. Dağılmanın ardından taraflar birbirlerini "PKK'ye karşı yeterince tutarlı mücadele vermemek" ile suçladılar ve böylece kuruluş amaçlarını ve alçakça planlarını ele verdiler.

Sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva reformizminin "özel savaş" içindeki yeri ve rolünün daha net olarak gözler önüne serildiği dönem, faşist cuntanın işbaşına gelişinden sonra açılan yeni dönem oldu. İşbaşına gelişinin temel amaçlarından birisi KUKM ve TDDH'ni ezme olan faşist cunta, bu amacına ulaşmak için önüne iki aşamadan oluşan bir plan koymuştu. Planın birinci aşaması devrimci güçlerin fiziki olarak imhasını öngörmekteydi. Bu amaçla devrimci güçler üzerinde dizginlenmemiş bir baskı, zor ve işkence politikası gündeme kondu. Üst üste gerçekleştirilen yoğun operasyonlar sırasında

onlarca devrimci, demokrat ve yurtsever alçakça katledildi, onbinlercesi tutuklanarak zindanlara dolduruldu. Zindanlar, ağır baskı, işkence ve katliamlarla devrimcilerin fiziki imhalarının daha da boyutlanarak sürdürüldüğü alanlar haline getirildi. Bu azgın saldırılar ortamında ülkedeki örgütlenmeleri ağır darbeler yiyerek dağıtılan çeşitli güçler tutunamayarak, dağılık ve örgütsüz bir şekilde yurtdışına taşınmaya başladılar.

Ağır faşist baskıların gündemde olduğu bu gerici yılın devrimci saflarda kaçışların ve ihanetlerin arttığı, yalınlık, umutsuzluk ve pasifizm rüzgarlarının fazla estiği; geçmişte varolan nispi direnişçi özün de korunamayarak mücadeleye en alçakça bir tarzda sırt dönüldüğü yıllar oldu. Faşizm karşısında içine düştükleri ağır yenilginin sorumlusu olarak geçmiş ideolojilerini gören birçok örgüt, hızla ideolojilerinden vazgeçmeye, geçmiş devrimci mücadeleyi yargılayıp mahkum etmeye ve devrimci değerlere küfrederek yerlerine en düşük kişisel güdülerin ve bireysel yaşam arzularının egemen olduğu teslimiyet teorileri geliştirmeye başladılar. Başını "Devrimci İşçi"nin çektiği bu anlayışın sahipleri Marksizm-Leninizm, leninist örgüt modeline ve direnişçiliğe pervasızca saldırarak, adına "yeni sosyalizm" dedikleri emperyalizmin sosyal-demokrat kanadına ulaşık teorileri oluşturmaya başladılar. Bu teoriler ışığında kendi örgütlerini tasfiye edip faşist cuntaya karşı mücadeleyi rafa kaldırdıkları gibi, aynı anlayışı tüm bir sol harekete egemen kılma da çalıştılar.

Geçmişte sol adına yola çıkan örgütlerde ortaya çıkan bu direniş ve devrim düşmanı tutum, faşist cuntanın devrimci örgütleri yok etme planının ikinci aşamasını oluşturmaktaydı. Bu ikinci aşama gereğince, fiziksel imhadan kurtulmuş olan örgüt ileri gelenleri, çeşitli yöntemlerle satın alınarak direnişten vazgeçirilecek ve mevcut örgütlenmeler yukarıdan aşağıya doğru tasfiye edileceklerdi. Bu amaçla cezaevlerinde azgın baskı ve işkenceyle çeşitli vaadlerle birleştirilerek tutuklu örgüt liderleri ve ileri kadroları satın alınmaya çalışırken, Avrupa'ya sığınmış olanlar da sosyal-demokrasi ile ilişkiler içine çekilerek, aynı şekilde teslim alınacak ve böylece lider kadrosu direnişten vazgeçirilen örgütler içten çürütülerek etkisiz kılınacaklardı. Bu amaca ulaşmak için Türk sömürgecileri, tarihleri boyunca başarıyla uyguladıkları tasfiye planını bir kez daha uygulamaya koydular. Geçmişte nasıl ki TKP ileri gelenlerinden bir kısmını katledip geri kalanlarını da satın alarak örgütü felce uğratmış ve özünden boşaltmışlarsa, günümüzde teslimiyet reddeden devrimci önderleri işkencelerle ve çatışmalarla alçakça katledip, geri kalanları da çeşitli yöntemlerle uşaklaştırarak ve örgütleri içine ajanlarını salarak faşizmin sol'dan uzantısı örgütlenmeler yarattılar. Bu süreçten etkilenmeyen hemen hiç örgüt bırakılmamasına tasfiyecilik zehirini örgütleri içine saldıkları ajanları ve satın aldıkları uşakları eliyle tüm güçlere buluşturmaya ve devrimci direnişçi bir daha doğmamak üzere

gömmeye çalıştılar. Cunta sonrası ortaya çıkmış olan yalınlık ve kaçış ortamından da yararlanarak, bu güçler direnişten kaçışın teorilerini üretmeye "mülteciliğin nimetlerini" sayıp dökmeye ve böylece Avrupa'da sosyal-demokrasinin sunduğu kırıntılarla yaşamlarını idame etmenin koşullarını yaratmaya başladılar.

Bu güçlerin geleceğe ilişkin planları ise, faşist cuntanın iktidarı sivilere devrederek demokrasiye geçileceği ve bu demokrasi içinde kendilerine de bir yer verileceği umutları üzerine oluşturulmuştu. Bu amaçla da kendilerini tüm güçleri ile 1988 seçimlerine hazırlamaya başladılar ve cuntayı ürktürüp "demokrasiye geçişi" geciktirmeye için de en küçük bir devrimci çıkıştan bile uzak durmaya gayret ettiler. Üstelik salt kendileri direnişten vazgeçip devrime ihanet etmekle kalmayarak, aynı şeyi mücadeleyi yükseltme hazırlığı ve kararlılığı içinde olan Partimize de dayattılar. Bunu yaparken de bazı sömürgeci üst düzey yetkililerinden aldıkları vaadlere güvenmekteydiler. Bu vaadlere göre, eğer devrimci mücadeleden vazgeçilirse cezaevlerindeki tutuklular için af çıkarılacak ve kurulacak yeni demokrasi bu güçlere de yer verilecekti. Partimize yönelttikleri çeşitli dayatmalarda, bu vaadleri açıkça dile getirmiş, güvenilir yerlerde güvence aldıklarını ve eğer Partimiz, Halkar'den başlayarak direnişçi yeniden yükseltmezse kendilerine eski haklarını tekrar verileceğini ve af çıkacağını belirtmişlerdi. Bütün bunlar, bu tasfiyeciler faşist generaller cuntası ve uzantıları ile içine girdikleri alçakça alışveriş gözler önüne sermekteydi. Bu alışveriş gereğince, devrim önderleri devrimi satılığa çıkaracak, karşıtılığa ise kendileri ve cezaevlerindeki yandaşları için yaşam olanağı elde edeceklerdi.

Sömürgeci-faşist Türk devleti ile yapılan bu anlaşmaların pratik ürünleri bir süredir alınmaya başlanmıştır. TDDH'ni bu uşakları eliyle tasfiye eden TC, "pısmalık yasası"nı ilan etmiş ve ihanet eden unsurları tek tek salıvermeye başlamıştır. Ayrıca çok sayıda idam cezası istemi ile başlatılan toplu davalar, bu güçlerin gözleri korkutulu teslimiyete çekildikten sonra, toplu beraatlar ve düşük cezalarla ardarda sonuçlandırılmaya başlanmıştır. Bu güçlere verilen vaadler gereğince ve Avrupa sosyal-demokrasisinin de dayatmaları ile devrimci mücadeleden yeniden yükselmesini engellemek ve yükselen kitle potansiyelini kendi cendereleri içinde boğmak için siyasal alanda da birtakım adımlar atılmıştır. Sosyal-demokrat Halkçı Parti'nin kuruluşu ardından, tüm sol'u bağırda toplamayı hedefleyen Demokratik Sol Parti de kurulmuş bulunmaktadır. Tasfiyeciler sol ise, şimdi tüm dikkatini bu parti içine sızarak iktidara ortak olma çabılarına çevirmişler. Diğer taraftan Doğru Yol Partisi, üst üste demeceler vererek "kendi düzenlerinde legal bir komünist partisinin kuruluşuna izin vereceklerini" vaatlemeye başlamıştır. Bütün bunlar tasfiyeciler sol'un devrimi satmak pahasına talep ettiği istemlerdir ve dökülün bunca devrimci kanının, halkın feryatları-

nın üzerine basarak bu hedeflere ulaşmak için, en alçakça ihanetlere düşmekten geri kalmamaktadırlar.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin durumu çok daha farklı değildir. Onlar da cunta sonrası dönemde taşındıkları Avrupa'da sosyal-demokrasinin güdümüne girerek, Kürdistan davasına ihanet yolunda hızlı adımları ilerlettiler. Kürdistan Devrimini uluslararası arenada pazarlayarak ve emperyalistlerin bu alandaki istemleri doğrultusunda onlarla işbirliği yaparak, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı savaş açtılar. Emperyalistlerin istemleri ile çakışan otonomi istemlerini elde edebilmek için Avrupa sosyal-demokrasisi ve tasfiyeciler sol ile her bakımdan işbirliğine yönelerek umutlarını, onlar da Türkiye'de "demokrasiye dönüşmesi"ne ve bu demokrasi içinde kendilerine de bazı hakları tanımına bağladılar. Cezaevlerinde sefil yaşamlarını korumak için ihanet seçer ve direnen devrimcilerin direnişlerini boşa çıkarmak amacıyla her türlü yola başvurularken, dışarıda da emperyalist metropollerde kendilerini yaşam alanı açmak için her türlü soyulu değere sırt çevirmekten ve direnişçi karşı "kutsal ittifak"ı oluşturan saldırıya geçmekten geri kalmadılar.

12 Eylül faşizmi ardından Partimize imhaya yönelik sömürgeci "özel savaş"ın tırmanmasına paralel olarak, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçlerin de saldırı ve komplolarında bir artış gözlemlendi. Bu güçler, içine girdikleri tasfiye süreci ve geleceğe ilişkin planlarını gerçekleştirmenin önünde en büyük engel olarak gördükleri Partimizi özünden boşaltıp direnişten vazgeçirmeye ve kendi düşünceleri batağa çekmek için aklaılmaz çabalar harcadılar. Daha sonraki gelişmelerin de açıkça ortaya koyduğu gibi bu, sol içindeki tasfiyeciler faşist sömürgeci efendileri ile vardıkları anlaşmaların en temel noktalarından birisini oluşturmaktaydı. Onlar, direnişçi bir daha doğmamak üzere boğma konusunda efendilerine kesin sözler vermiş ve bu direnişçi geliştirebilecek gücü ve kararlılığı kendi elleriyle boğmuşlardı. Bu güçler, amaçlarına ulaşmak için akla gelebilecek ne kadar yol ve yöntem varsa başvurmuş; harekete geçirilebilecek ne kadar ulusal ve uluslararası güç varsa harekete geçirmiş ve sömürgeci faşist devlete karşı hiçbir zaman gerçekleşemedikleri birlik ve bütünlüğü Partimize karşı gerçekleştirmişlerdir. Sözkonusu güçlerin Partimize karşı geliştirdikleri gerici mücadeleden kendini ortaya koyuş biçimlerinden bazılarına değinmek bile, bunların "özel savaş" içinde nasıl bir rol oynadıklarını ve karakterlerini gözler önüne sermeye yetecektir.

Partimiz geri çekilme döneminde, gelecek direniş dönemi için yalnızca kendisini hazırlamakla kalmadı. Diğer devrimci güçlerin de en güçlü hazırlıklarla geleceği karşılamaları için onlara olanaklarını açtı; Avrupa'nın bitirici ortamını terk ederek Ortadoğu'nun direnişçi ortamına girmeleri ve kendilerini yenilemeleri için çağrılarda bulundu. Türkiye ve Kürdistan halk-

ların direnişçi birliğini yaratma doğrultusunda aktif çabalar yürüttü ve FKBD'nin kuruluşuna en önde katıldı. Türkiye devrimini omuzlamak adanmış olan bu güçlerden bazıları maddi-manevi her türlü değerini açtı; onları dışarı taşıma çabalarında değerli enternasyonalist Gürcan ÖZCAN yoldaşı şehit verdi; onları barındırdı. Ancak kendilerine verilen bunca destek ve değere karşılıklı, Partimizin bölge devrimci örgütleriyle olan ilişkilerini zedelemeye çalışmak, kâmp-larda sonun çıkararak ve "yeni sosyalizm" anlayışlarını yapıya egemen kılmaya uğraşarak devrimci ilişki ve çabalarını jejenere etmeye çabalamak gibi olumsuz tutumları oldu. FKBD içindeki çabaları ise, Türkiye ve Kürdistan devrimlerine hazırlanmak yerine, Partimizin bu doğrultudaki çalışmalarını engellemek ve onu da teslimiyete çekmekten başka birşey değildi. Nitekim, bu doğrultudaki telkinleri etkili olmayıp Partimiz, direnişçi çizgisinde kararlı davranınca, yaptıkları şey birer birer FKBD'den ayrılmak oldu. Bunlardan "Devrimci İşçi" daha sonraları birlik oluşturmaktaki amaçlarının "PKK'yi doğru çizgiye (siz teslimiyete diye okuyun- b.n.) çekmek" olduğunu açıkça itiraf etti.

Bu güçlerin Partimizi taşıyıcı çabaları daha sonraki dönemlerde Parti içinde boyveren provakasyonla elele daha da boyutlanarak sürdü. Provakatlara her bakımdan destek veren, onları kanatları altına alıp koruyan bu güç, birden bire demokrasi havarisisi kesilerek provakasyonun Partimize yönelik gerçekçi iddialarına dört elle sarılmaya ve "PKK'yi demokratikleştirme" kavgasına tüm gücüyle katılmaya başladı. Öyleki, önceleri göstermek için birkaç bildiri, yürüyüş vs. ile de olsa mücadele eder göründükleri cunta ile artık hiçbir alıp veremedikleri kalmamışçasına, onu unutan tasfiyeci sol güçler, tüm çalışmaların merkezine PKK'yi teşhir ve tecrit etme, provakasyonun yalanlarla dolu bildirilerini dağıtma, iddialarını yaygınlaştırma ve hatta PKK'den tek adam kaçırma gibi faaliyetleri koydu. PKK düşmanlığı yoldaşlıkta salt kendi olanak ve güçlerini seferber etmekle de kalmadı, ilişkide bulundukları ne kadar yerli-yabancı güç varsa, emperyalist basın-yayın organlarına varınca dek hareket geçirdiler. PKK hakkında Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini mahkum ederek boğmaya çalıştılar.

İçten ve dıştan yönelen bunca saldırı ve komploya rağmen Partimiz, direnişçi özünü ve birliğini koruyarak düşmanın üzerine daha büyük bir azimle yürümeye başladı. Diğer güçler için tükeniş ve teslimiyet yılları olan geri çekilme yıllarını kendisini yenileme, güçlenme ve geleceğe hazırlanma yıllarına dönüştürerek bu çalışmalarını ülkeye dönüş hareketi ve 15 Ağustos atılımı ile taçlandırdı. Ancak Türkiye ve Kürdistan halkları için bir umut ve onur kaynağı olan bu gelişmeler tasfiyeci sol ve küçük-burjuva reformistleri tarafından eşi görülmedik bir saldırı ve karalama kampanyasına tutuldu. Bu güçler gece-gündüz ilişkin planlarının, faşist cuntanın "demokrasi" si içinde yeralma umutlarını ve kendilerinin teslimiyet içinde varlıklarını sürdürme olanaklarının tehlikeye girmediğini görerek 15 Ağustos şanlı atılımı ile başlatılan direnmeyi "provakasyon" olarak değerlendirdiler. Cunta sefieri ile bir ağızdan konuşarak bu eylemlerin "af" fi tehlikeye sokacağını, idamları hızlandıracığını, "demokrasi"ye dönüş çabalarını sabote edeceğini ve Kürdistan halkının katliamına yol açacağını iddia ettiler; Partimizin

"karanlık" bir güç olduğu yolundaki safsatalarını yinelediler. Üst üste bildiriler yayınlayarak ve çeşitli uluslararası yandaşlarını da buna ortak ederek bu "provakasyon" lanetlediler ve "endişelerini" dile getirdiler. Bu süreçten sonra yüzlerindeki maskeleri daha da indirerek, gelişen mücadeleyle karşı "kutsal ittifak"larını pekiştirdiler ve artan bir düşmanlıkla mücadelemize ve Partimize saldırılarını sürdürdüler.

Ülkede gelişen mücadeleye paralel olarak provakatör ve hainlere karşı da mücadelenin boyutlanması ve Kürdistan halkının bu kan emicilerinin, birer birer Kürdistanlı yurtseverler tarafından cezalandırılmaları yeni bir saldırı kampanyasını birlikte getirdi. Faşist cuntaya karşı bir tek eylemde bir araya gelmemiş olan bu uşaklar güruhu, her eyleminden ardından biraraya gelecek toplantılar düzenlemeye, bildiriler yayınlamaya ve kamuoyunu Partimize karşı savaşa çağırma başladı. Sözde insancıl duygularla ve Partiden "görüş ayrıklığı" nedeniyle kopmuş birisinin hayatını kurtarma kisvesi altında, Diyarbakır zindanlarında yoldaşlarımızın kanına girmiş olan ve mücadelemizi boğmaya hedefleyen "Genç Kemalistler Birliği" adlı faşist örgütün dışındaki kolu alçak bir provakatörün Partimiz yıkmak çabalarına göz yumulmasını istedikler. Bu haine "yönelik tavır Türkiye soluna yönelik sayılacağı" tehdidi ile ihanet prim verilmesini talep ettiler, ancak bu tavrırları devrim ve direniş düşmanı tasfiyeci karakterlerini hiçbir şüpheye yer vermemesine ortaya koydular. Provakatörün cezalandırılması ardından içine girdikleri tutum ve faaliyetlere ise, onların bu karakterleri konusunda şüphesi olanların gözlerini açacak niteliktedir. Bu haine aynı suçları paylaşılan ve onun sonunda, kendi sonlarını gören bu devrim düşmanı güçler, Partimizi teşhir ve tecrit faaliyetlerini arttırarak sürdürmenin yanı sıra silahlı saldırılara da başvurmayla başladılar. Daha önce İsviçre'de "Partizan" tarafından gerçekleştirilen bir silahlı saldırının ardından bu kez de İsveç ve Paris'te silahlı, bıçaklı saldırılara girişip bir yoldaşımızın şehit olmasına, birçoğunun yaralanmasına yol açtılar. Başını, "Devrimci İşçi", "Partizan" ve "Peşeng" in çektiği ve diğer birçok gücün de alet olduğu bu saldırılar sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçlerin devrim düşmanlığında ulaştıkları noktaya açıkça gözler önüne sermektedir. Geçmişte mücadelemize karşı, silahlı saldırılar geliştiren, onlarca yoldaşımızı katleden ve sömürgecilerle PKK düşmanlığı noktasında birleşen bu güçler, mücadelemizin yeniden yükselme kaydettiği bugün yine aynı rolde ortaya çıkmış ve gerçek işlevlerinin ne olduğunu bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Sözde "devrimci havayı kurtarma" amacıyla yola çıkan ve Partimizi "devrimci, yurtsever(!)" öldürmek suçlayan bu güçleri yoldaşlarımızın üzerine ateş açmaya, toplu katliam amacıyla komploye düzenlemeye ve bir devrimcinin hayatına kastetmeye götürün sebep nedir? Şüphesiz ki, bu güçlerin son işledikleri cinayet, onların yıllardır Partimize karşı yönelttikleri karşı-devrime hizmet eden saldırılarının yeni bir boyuta ulaşmasından başka birşey değildir. Daha önceleri de birçok yoldaşımızın kanına giren bu güçler, yeni dönemde de geçmişteki rollerini daha üst boyutlarda oynayacaklarını ortaya koymuşlardır. Şimdi değişen, saldırıların yoğunlaştığı alan ve bizce gerçek yüzleri ve amaçları çok iyi bilinen bu uşakların yüzlerindeki maskelerin iyice düşerek kendileri hakkında iyi niyet besleyenlerin bile artık kendilerini iyi

tanıması olmalıdır. Evet, geçmişten beri bu güçlerin hangi amaçla hizmet ettikleri şimdi daha net ortadadır. Kamuoyu, sömürgecilerin halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı her атаğa kalktıkları ve Partimiz önderliğindeki mücadelemizin her atılım kaydettiği dönemde, bu güruhun saldırılarındaki artışın bir tesadüf olmadığını ve hangi masum sıfatlar ardına gizlenirlerse gizlensinler, objektif olarak veya subjektif niyetlerle ama kesin bir şekilde sömürgeci "özel savaş"ın bir uzantısı haline geldiklerini artık çok iyi bilmekteyiz.

Şimdi dönemlerde Partimize yönelttikleri saldırılardaki boyutlanma, ülke zemininde Partimizin yükselttiği devrimci mücadeleye ve sömürgecilere indirdiği ağır darbelerle yakından bağlantılıdır. Düşünce alanında sömürgecilikle tam kopuşu sağlayamamış olan bu güçler, içlerine sızdırmış olan karanlık unsurların tüm ipleri ellerinde toplamasıyla da karşı-devrimin amaçlarını hizmet ettirir ve devrimin gelişmesi önünde en büyük engellerden birisi olarak dikilir hale getirilmişlerdir. Gıdaların Kemalizm alan ve yaşam yollarını Avrupa sosyal-demokrasisi ve Türkiye liberal burjuvazisinin desteğinde gören bu çevreler, tıpkı kendi burjuvazileri gibi "vatanın bölünmezliği, halkın bütünlüğü" amacını doğrultusunda hareket etmekte ve bu amaca ters düşen her gelişmenin üzerine kraldan daha kralcı bir tavırla yürümektedirler. Bu güçlerin Kürdistan'daki çok daha gerici bir izdüşümü olan küçük-burjuva reformistleri ise, bu konularından ve otonomiyi aşmayan isteklerinden dolayı sözkonusu güçlerle aynı saflarda yeralmakta ve Kürdistan'ın bağımsızlığı hedefleyen her gelişmeye kendi sonlarını gördükleri, sömürgecilerden hiç de geri kalmamacasına üzerine yürümektedirler.

TC İçişleri Bakanı'nın "bölücüleri yurtdışında da izliyoruz" şeklinde demeci verdiği bir dönemde, bu güçlerce Avrupa'da geliştirilen saldırılara paralel olarak Kürdistan'ın çeşitli parçalarında da işbirlikçi Kürt çevrelerinin saldırılarında yoğunlaşma görüldü. Güney Kürdistan'da, bu alandaki çeşitli güçlerle işbirliği içinde "KUK-SE", "KUK" ve "Peşeng" in gerçekleştirdiği bir komploya, 8 yoldaşımızın katledilmesi bu saldırıların yalnızca birisini ifade etmektedir. Bu katliamı izleyen dönemlerde faşist cunta, bu Kürt küçük-burjuva reformist güçler ile ilkel milliyetçi örgütler mensup tutukluları topluca salıvermeye ve mücadelemizin yükselme kaydettiği alanlarda "mecburi ikamete" tabi tutmaya başladı. Kürdistan tarihinde ilk kez gerçekleşen böylesi bir uygulamanın çok derin anlamları vardır. Cunta sonrası dönemde topluca teslim olan ve ihaneti benimseyen bu unsurlar, cezaevlerinde kaldıkları süreçte faşist kemalist ideoloji temelinde beyinleri yıkanarak satın alındıktan sonra bugün de salıverilip, KUKM'ne karşı ajan faaliyetlerde ve saldırılarda kullanılmak istenmektedirler. "Köy Korucuları Kanunu" ardından bu güçlerin sempaticileri olan birçok kişinin gönüllü olarak silah almak üzere başvurması ve millis örgütlenmesi içinde yeralması sözkonusu güçlerin "özel savaş" içinde nasıl bir rol üstlendiklerini açıkça ortaya koymaktadır. "Pishanlık yasası"nın amaçları bu uygulamayla netleşti gözler önüne serilmiş bulunmakta ve ilk günden beri cezaevlerinde, ihanet yolunu seçmiş olan bu güçlerin, bu yolda nereye kadar yürümekte kararlı oldukları görülmektedir. Ülkede cuntaya millisiye soyunan bu güçlerin yurtdışında da yine cuntanın ve emperyalizmin sözcülüğünü

yapmaları, Partimizin bunlar hakkındaki tesbitlerinden ne kadar isabetli olduğunu bugün daha da açıkça ortaya koymaktadır.

Özellikle cunta sonrası dönemde ortaya koydukları faaliyet ve uygulamaları sömürgeci "özel savaş"ın en büyük dayanaklarından birisini teşkil ettikleri görülen sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçilik ile küçük-burjuva reformizminin temsilcilerinin, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşları önündeki en büyük engellerden oldukları bugün her zamankinden daha net ortadadır. Bu güçler, devrimci mücadelemizin gelişmesinde kendi sonlarını görmekte ve bu nedenle de bu doğrultudaki küçük gelişmelerin üzerine büyük bir düşmanlıkla yürümektedirler. PKK'nin geçmişten beri bu güçler tarafından en büyük hedef olarak seçilmiş olmasının nedenini burada aramak gerekir. PKK, onlarca yıldır bu tür anlayışları besleyip güçlendiren ne kadar çürümüş yapı, kurum ve anlayış varsa onlara yönelen ve safaları keskinleştirerek her gücü hiçbir maskeleye girilmeden gerçek safında yeralmaya zorlayan bir örgüttür. O, bataklığı kurutmakla bugüne kadar ortaklık cirit atan bataklik sineklerinin de yaşamalarını kurutmakta ve gıdalarını bu bataklıktan alan sözkonusu yaratıcıların, can havliyle geliştirdikleri saldırılara hedef olmaktadır. Bugünden sonra mücadelemiz gelişerek sürecine göre, bu güçlerin saldırılarında boyutlanacağına söylemek yanlış olmasa gerek. Ancak, şu bir gerçekliktir ki, bu saldırılar sahiplerini her geçen gün tükeniş eşğine getirmekten başka sonuç vermemektedir. PKK, bu zehirli anlayışları mahkum edip ortadan kaldırmakla Türkiye ve Kürdistan halklarına en büyük yardımı yapacağı, onların kurtuluşlarını garantiye alacağı inancındadır ve bu onurlu görevi gerçekleştirmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacaktır.

Türk faşizmi, "özel savaş"ın hangi sinsi ve denenmiş yollarına başvurursa vursun, kendi sonunu engelleyemeyeceği gibi, uşakları da bu sondan kaçamayacaklardır.

SONUÇ

Şimdiye kadar ele aldığımız gerçekler açıkça ortaya koymuştur ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk tohumlarının toprağa ekilmesinden başlayarak günümüze dek sömürgeci-faşist Türk devletinin en incinenden en kabasına kadar her türlü yöntemi kullanarak geliştirdiği bir "özel savaş" yaşanmaktadır Kürdistan'da. Bu savaşın, özel olarak hedeflediği güç ise, direnişin yaratıcısı ve önderi Partimiz PKK'dir. PKK tarihi, bu sömürgeci "özel savaş" a karşı dişe diş yürütülen onurlu mücadeleler ve onun adım adım işleme kılınması tarihidir.

Ancak, net olarak ortaya çıkmış olan bir gerçek daha vardır: Sömürgeciler her ne pahasına olursa olsun Partimizi ve önderlik ettiği mücadeleyi ezme ve bunu gerçekleştirmek amacıyla da "özel savaş"ı sonuna kadar geliştirmekte kararlıdır. Çünkü yaşamalarının biricik yolu buradan geçmektedir. İşte o nedenle ki, mücadelemiz yükselme kaydettikçe daha çok kudurganlaşmakta; karşı-devrimci savaşlarını giderek daha da kural tanımaz ve vahşi bir karaktere büründürmektedirler.

Önümüzdeki dönem, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugüne kadar yaratılmış olan olumlu zemin üzerinde daha da güçlü gelişeceği ve daha üst biçimlere bürüneceği bir dönemdir. Bu aynı zamanda "özel savaş"ın da bugüne kadar oldu-

ğundan çok daha kapsamlı ve zengin yöntemlerle yürütüleceği ve boyutlanacağı bir dönemi ifade etmektedir. Çünkü devrimci savaş karşı-devrimci savaşı da derinleştirerek geliştirecek ve Türk sömürgeciliğinin karakteri bu gerçekçi daha da yakıcı kılacaktır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın zaferi, Türk sömürgecilerinin halkımıza ve Partimize dayattıkları bu "özel savaş"ın boşa çıkarılmasından geçmektedir. Şimdiye kadar ele alınan konularda, bu savaşın genel özellikleri, hedefleri, dayanakları ve büründüğü biçimler ortaya konuldu ve genel bir bakış açısı kazandı. Ancak açık ki bu, "özel savaş"ın boşa çıkarılması için yeterli değildir. Daha da önemli olarak, "özel savaş"ı derinliğine bilince çıkarmak, onun güç aldığı kaynakları kurutmak ve onu boşa çıkaracak güç ve yetenekte bir devrimci örgütü ve militanlar haline getirmek gerekmektedir.

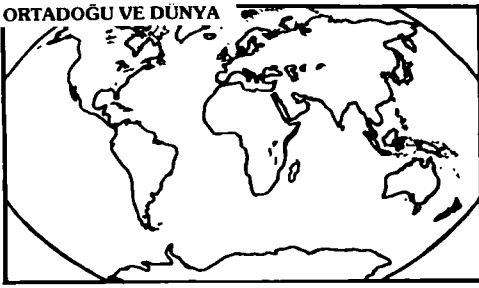
Geçmiş mücadelemiz çok açıkça ortaya koymuştur ki, düşman en çok bizim toplumsal, örgütsel ve kişisel zaf ve yetmezliklerimizden güç almakta; mücadelemize yönelik savaşı bu temel üzerine oturtmaktadır. Tüm çabası bu zaf ve yetmezlikleri derinleştirerek ve onları kendi hizmetine koşarak sonuç almaktır. O, çok iyi bilmekte ki, ne güçlü olursun, ne tarihsel deneyimleri ve ne de zengin teknik olanaklar temelinde daha da etkili kıldığı barbarlığı sonu tayin edicidir. Sonucu tayin edecek olan biziz. Düşmana güç veren yetmezlik ve hatalarımızdan sıyrılacak mıyız, sıyrılmayacak mıyız? Devrimi garantileyecek örgütlümüzle yaratıp, çağa yön veren militanlar haline gelebilecek miyiz, gelemecek miyiz? Halkımız savaş içinde yeniden yaratıp, düşmanın toplumumuza egemen kıldığı ve bugün de varlığını sürdürmenin en büyük aracı haline getirdiği gerillik, illiklik, dağınlılık, kendisine ve çağa yabancılığı, iç çatışmaları vb. ortadan kaldıracak gücte halk önderleri haline gelebilecek miyiz, gelemecek miyiz? Doğruluğu pratikte defalarca kanıtlanmış olan Parti çizgimizi, hayata tam anlamıyla geçirebilecek miyiz, geçiremeyecek miyiz? Fedakarlığımızı, kararlılığımızı, cesaret ve yiğitliğini millî aklılı ve sonuç alıcı, amatör lüklerden sıyrılmış profesyonel bir devrimciliğe birleştirebilecek miyiz, birleştiremeyecek miyiz? Kısacası, tarih yapan önderler haline gelebilecek miyiz, gelemecek miyiz? İşte sonucu tayin edecek olan belirleyici nokta budur.

PKK mücadelesi gerçekçiliği hatalarda ve kuralsız devrimciliğe ısrarın felakete, çizgiyi yetkin uygulamada ısrar eden devrimcilğin ise zafere götürdüğüne ortaya koymuştur. Bu gerçek, bize "özel savaş"ı boşa çıkarmada yalancanması gereken esas halkın ne olduğunu göstermektedir. Bunun bilince çıkmış olması bir kazanımdır, ancak işin sadece yarısıdır. Daha da önemli olan ikinci yarısı ise, gerekli ölçüler pratikte tutturmak ve sonuç alıcı hamleleri yapmaktır. Şimdi militanların önündeki en önemli görev, bunu gerçekleştirmek ve halkımızı da buna ortak etmektir.

Bugüne kadarki gerçekler, düşmanın "özel savaş"ını bilhassa belli noktalarda yoğunlaştırdığını ortaya koymaktadır. Bu noktalar, Partimizin ya çok güçlü ya da zayıf olduğu noktalardır. Güçlü olan yanlarımız saldırılarla zayıflatılmak istenirken, zayıf olan yönlerimiz ise, derinleştirilerek kullanılmak istenmektedir.

Saldırıya uğrayan güçlü değer ve özelliklerimiz nelerdir? Birincisi, Parti önderliğimiz; ikincisi, direnişçiliğimiz; üçüncüsü, Parti birliği ve bütünlüğümüz; dördüncüsü, fe-

Devamı Syf: 23'te

GÜNEY YEMEN- KISA TARİHÇESİ

Stratejik-coğrafik konumu bakımından önemli bir yerde bulunan Yemen, Arap Yarımadası olarak da adlandırılan bölgenin güneyinde, Hint Okyanusu ile Kızıl Denizin birleştiği noktada yer almaktadır. Kızıl Denizin okyanusa açıldığı boğazın doğu kıyılarında uzun bir sahil serisine sahip olan Yemen, bu alandan yapılan ticarette de önemli bir durağı oluşturmaktadır. Süveyş Kanalının yapımıyla birlikte Kızıl Denizin kapılarının Akdeniz'e açılması, bu denizdeki ticareti de hızlandırmıştır. Bir deyimle boğazı kapılarını elinde tutan Yemen, bu ticaret yolunda olduğu kadar, askeri amaçlı faaliyetlerde de önemli bir konuma sahiptir. Eski adıyla Aden olarak da bilinen Yemen, bu öneminden dolayı, Avrupa emperyalistlerinin dikkatini erkenden üzerine çekmiştir.

Arap Yarımadasının tümüne olduğu gibi, Yemen'de en erkenden İngilizler gelip sömürgeleşmişlerdir. 1869 yılında İngilizler Yemen'i tümünden ele geçirerek, egemenliklerini kurarlar. Böylece 1967 yılına kadar süren İngiliz egemenliğinin temelleri de atılmış olur. 1969 yılında, İngiliz hakimiyetine karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşının önderi olan **Salim Ali Rubayi**, yönetimi ele geçirerek, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyetini kurar. İngilizlere karşı yürütülen mücadele sürecinde Yemen ikiye bölünür. Güney ve Kuzey Yemen olarak ortaya çıkan ayırım günümüzde de devam etmektedir. Kuzey Yemen, İngilizlerle işbirliği içinde bulunan güçlerin yönetiminde gerici Arap devletleri ve emperyalist ülkelerin ilişkilerini sürdürürken; Güney Yemen, sosyalist ülkelerle ilişkisi içerisinde girecek demokratikleşme çabalarını sürdürmektedir. Güney Yemen aynı zamanda, Kuzey Yemen'de, Dofar'da gelişen bağımsızlık mücadelesine de destek sunar, ilerici rolünü daha da pekiştirir. Bu nedenle başta İngilizler olmak üzere gerici Arap devletlerini; Suudi Arabistan, Umman Sultanlığı vb'nin saldırılarına maruz kalır. Günümüzde de bir yandan saldırılara karşı koyarken, diğer yandan da sosyalist ülkelerin ilişkilerini güçlendirip, sosyalist ekonomiyi inşa çalışmalarını sürdüren Güney Yemen, Arap Yarımadasında gericiği sürekli rahatsız eden bir odak durumundadır. Bu nedenle, sürekli bir biçimde yoğunlaştırılan ve ülkenin iç istikrarını bozmaya ve mevcut yönetimi uzlaşmaya çekmeye yönelik, bölge gericiliğinden ve emperyalistlerden kaynaklanan çabalar hiçbir zaman durmamıştır.

Kurtuluşun sonra Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti adını alması ile birlikte Güney Yemen'de yönetim kademesinde de yeni değişikliklere gidilir. 2 Ağustos 1971'de, 3 kişiden oluşan bir Başkanlık Konseyi kurulur. **Salim Ali Rubayi** Devlet Başkanı olurken; **Abdul Fettah İsmail** Ulusal Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri; **Ali Nasır Muhammed** ise, Başbakanlık görevini üstlenir. 1978'de **Ali Rubayi**'nin öldürülmesine kadar yönetim bu şekilde varlığını devam ettirir. **Rubayi**'nin ölümünden ardından **Abdul Fettah İsmail** Devlet Başkanlığı görevini de üstlenir.

Bu tarihten sonra G. Yemen'in sosyalist ülkelerle ilişkilerinde herhangi bir gerileme olmadı. Tam tersine daha da canlılık kazanan karşılıklı ilişkiler, yeni atılan birçok adımla da pekiştirildi. 1979 Haziran'ında sosyalist ülkelerin ekonomik ve ticari işbirliği örgütü olan COMECON'a katılan Demokratik Yemen, aynı yılın Ekim ayında SSCB ile 20 yıllık bir dostluk antlaşması imzaladı. COMECON'a giriş ve SSCB ile imzalanan antlaşma, G. Yemen'in kimliğinin daha da netleşmesine yol açtı. Böylece ülkede yürütülen demokratikleşme ve sosyalist ekonomiyi inşa çalışmalarında da ileri adım atılmış oldu.

22 Nisan 1980 tarihinde, hükümet içinde ve mevcut yönetim kademesinde meydana gelen gelişme ve değişiklikler sonucunda, Devlet Başkanlığı görevini **Ali Nasır Muhammed** üstlendi. Ulusal bağımsızlık mücadelesi yıllarında, UKC önderliğinde savaş yürüten Yemen halkı, Partinin kuruluşuna ancak devrimden sonra kavuşabilirdi. Yemen Sosyalist Partisi adını alan Partinin 12-14 Ekim 1980 tarihleri arasında gerçekleştirilen Olağanüstü Kongresinde **Ali Nasır Muhammed**, Parti Genel Sekreterliğine seçilirken, **Abdul Fettah İsmail** ise Parti Başkanlığı görevine getirildi. **Abdul Fettah İsmail**, 27 Haziran 1981'de Moskova'ya gidene kadar, aynı görevini sürdürdü. **Abdul Fettah**'ın Moskova'ya gidişi, uzun süreli bir kalışı da beraberinde getirdi. 5 yıla yakın bir süre Moskova'da kalarak Güney Yemen'e dönmeyen **Abdul Fettah İsmail**, 10 ay önce ülkesine döndü.

DIŞ POLİTİKADA DEĞİŞEN YÖNLER

1981 yılında **Fettah İsmail**'in Yemen'den ayrılarak SSCB'ye gitmesi ardından, Parti Sekreterliği Devlet Başkanlığı ve bir dönem de başbakanlık görevlerini **Ali Nasır Muhammed** yürütmeye başladı. Bu tarihten sonra dış politikada belirgin olmasa da bazı değişiklikler ortaya çıktı.

Birçok şeyden faydalanma, dış açılıma veya pragmatizm olarak adlandırılan bir dış politika yürütülmeye başlandı. Bu politika gereğince birçok gerici Arap devletleri ile ilişkiler geliştirildi. 1982'de gerici Umman Sultanlığı ile diplomatik ilişkiler kurulurken, Kuzey Yemen ile de birleşme yönünde görüşmeler yürütülmeye başlandı.

Başta Kuzey Yemen olmak üzere, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman ve Suudi Arabistan gibi komşu devletlerle ilişkilerini büyük oranda geliştiren Güney Yemen, bu politikasından giderek sağa kayan adımlar da atmaktaydı. Her ne kadar SSCB, diğer sosyalist ülkeler ve bölge radikal-ilerici güçleri ile ilişkiler sürdürülüyordu idiyse de, Suudi'ye ve Kuzey Yemen'e daha da yaklaşma eğilimi taşıyan bu politika, gelecek açısından birçok sakıncayı da içinde taşımaktaydı. Bu tehlikelerin mevcut yönetim tarafından yeterince görülemediği ve ilişkilerin ilerletildiği, son yıllarda meydana gelen gelişmelerden de açıkça çıkmış bulunmaktadır.

Kuzey Yemen ile yürütülen birleşme görüşmeleri, son yıllarda ileri düzeylere varmıştır. Hatta, Kuzey Yemen ile birleşmeyi sağlayacak ve önemli sayılan birçok adım da

GÜNEY YEMEN'DE DARBE

atıldı. Halbuki her iki Yemen'in birleşmesini gerçekleştirecek koşullar olmadığı gibi, sıradan belirtileri olsa bile, böyle bir ortam mevcut değildi. İki ayrı sistemi bünyesinde taşıyan farklı yönetimlerin birliği, ancak her iki ülkenin de aynı özelliklere sahip olmasına bağlıydı. Bu gerçekleşmeden, yaratılmak istenen birleşmede her iki taraftan birinin kendi aleyhine tavizler vermesi gerekliydi. Sonuçları bakımından ciddi sorunlar ortaya çıkarmış olsa da, **Ali Nasır Muhammed**'in ileri götürdüğü birleşme çabaları, özünde bölgeyi bir tehlikeye de barındırmaktaydı. Mevcut durumda böyle bir tehlikenin varlığına işaret edilse de, fakat yaşanan sürecin karşımıza neler çıkaracağı hususunda şimdiden kesin bir şey belirtmek, mümkün görünmemektedir.

Güney Yemen'in dış politika çizgisinde ortaya çıkan bu değişiklikler, 1985 yılı içerisinde daha da uç noktalar vardırıldı. Öyleki, Kuzey Yemen ile yürütülen görüşmeler neredeyse birleşme derecesine varmıştı. Tabii ki bu durumun ortaya çıkaracağı sakıncalar hiç de az değildi.

EKONOMİK YAPIDA GELİŞME ZAYIF KALDI

Güney Yemen'in nüfusu bugünkü rakamlarla 2,5 milyona yaklaşmaktadır. Nüfusun önemli bir kesimi şehir ve çevre alanlarında yaşamakla birlikte, hala büyük bir kesimi de toprağı hemen hemen çölü andıran mıntikalarda bulunmaktadır. Yine, sosyal yapıda 15 yıl öncesine göre önemli değişiklikler ortaya çıkmışsa da, yer yer aşiretçilik ve kabile ilişkileri varlığını sürdürmektedir. Sanayinin gelişmesi temelinde güçlü bir proleterleşmenin yaşanmaması, bu geri ilişki tarzının varlığını sürdürmesini de birlikte getirmektedir. Özellikle de ülkenin çöl olarak adlandırılan kısmında bu durum daha fazla ortaya çıkmaktadır.

Ülkeye bugün bakıldığında, 15 yıl önceki durumun çok çok ilerisinde olduğu rahatlıkla görülebilmektedir. Fakat, yaşanan bu gelişme temposuna karşın, ülkenin hala birçok konuda yoksul bir durumu yaşadığı da ortadadır. 1979'da, COMECON'a girişi ile birlikte ekonomik kalkınma bakımından birçok olanağa da kavuşmuş olan Güney Yemen, mevcut yönetimin bu konuda yeterli başarıyı gösterememesinden dolayı, ekonomik olarak zayıf kalmıştır.

DARBE ÖNCESİ DURUM

Darbenin başını çeken **Abdul Fettah İsmail**, 10 ay önce Moskova'dan Yemen'e dönmüştü. 5 yıldır, SSCB'de yaşayan **Abdul Fettah**'ın yeniden ülkesine dönmesi görüldüğü gibi tesadüfi bir olay değil. Bunun daha değişik nedenleri de olabilir, fakat ortaya çıkan sonuçlar açısından şimdilik belirtilebilecek olan, darbe girişiminin varlığıdır. **Abdul Fettah İsmail**'in 10 ay önce dönüşü bölgeyi bir adımın başlangıcını da oluşturmaktadır.

1985 Ekiminde gerçekleştirilen 3. Parti Kongresinde **Ali Nasır Muhammed**, yeniden Parti Sekreterliğine seçildi. Fakat Ekim ayından bu yana parti dış ve iç siyasetinde varolan yetersiz uygulamaların kaldırılmadığı da görülmektedir. Sosyalist Parti içinde iç ve dış siyaset konusunda iyi yaklaşım ortaya çıktığından bahsedilebilir. Birincisinin, **Ali Nasır Muhammed**'in politikasında da ifadesini bulan, dışta uzlaşıcılığı ve işbirliğini tehlikeli düzeylere çıkaran, içte ise ekonomik gelişmeye yeterli önemi veremeyen yaklaşım olduğu belirtilebilir. İkincisi ise, buna karşı çıkan, içte örgütlenmeye ve ekono-

mik gelişmeye daha fazla önem verilmesini isteyen, dışta ise, gerici Arap devletleri ile ilişkilerin tehlikeli düzeylere çıkarılmasına tepki duyan yaklaşımdır. Bu her iki yaklaşım, geçen yıl yapılan Parti Kongresinde tartışılmışsa da, yeterli bir tartışmanın yürütülmediği ve bu anlamda da sonucu götürülemediği bugünkü gelişmelerden açık olarak görülebilmektedir. Parti içerisinde bu her iki kesimin nasıl bir mücadeleye sonucu birbirlerine karşı savaş yürüttükleri, ülkenin kaderinde söz sahibi olmak için nasıl çalıştıkları ve bunu daha başka hangi platformlara getirdikleri konusunda kesin bir şey belirtmiyoruz. Fakat mevcut durumun anlaşılacağı kadarıyla mücadele darbe öncesinde de daha değişik platformlarda da olsa, yürütülmüştür.

DARBECİLER, YÖNETİME HAKİM

13 Ocak günü, Güney Yemen başkenti Aden'den gelen haberlerde, **Ali Nasır Muhammed**'in Parti Sekreterliği ve Devlet Başkanlığı görevinden uzaklaştırıldığı ve yeni bir yönetim oluşturulduğu açıklanıyordu. Fakat, mevcut yönetim değişikliği bununla da bitmedi ve ardından yoğun bir çatışma gündeme geldi. Gelen haberlerde, Aden ve çevresinde çatışmaların yoğunlaştığı, bu çatışmalarda 12.000 kişinin hayatını kaybettiği ve çok sayıda yaralının olduğu, şehrin ise adeta harabeye döndüğü bildirilmektedir.

Darbenin ilk günlerinde radyo ve televizyonlardan demeci yayınlanan **Ali Nasır Muhammed**'in duruma hakim olduğu bildirilirken, sonraki günlerde ise, **Abdul Fettah İsmail** ve taraftarlarının tamamıyla duruma egemen oldukları belirtilirdi. Radyo ve televizyonlardan yayınlanan bildirilerde sürekli **Abdul Fet-**

tah İsmail ve taraftarlarının açıklamalarına yer verilmekteydi.

Güney Yemen'de hala yer yer çatışmalar görülsede de, darbenin ilk günlerinde ortaya çıkan büyük çaplı çatışmaların durdurulduğu söylenilirdi. Bu da **Abdul Fettah İsmail**'in duruma giderek hakim olmasından kaynaklanmaktadır. Darbe gerçekleştiği zaman Yemen Başbakanı **Haydar El Attas**, Hindistan'da bir dış gezide bulunmaktaydı. Darbenin duyulması ardından, hemen SSCB'ye geçen **El Attas**, daha sonra Yemen'e döndü. Yemen'e dönmüş ardından **El Attas**'ın devlet başkanlığı görevine getirildiği açıklandı. Yeni görevine başlarken yayınladığı bildiride **El Attas**, SSCB ile dostluk ilişkilerini daha da pekiştireceklerini açıklayarak, kendi yönetiminin izleyeceği politikayı belirtti.

Aden radyosu sürekli olarak yaptığı yayında yeni hükümetin duruma hakim olduğunu ve **Ali Nasır Muhammed**'in kendisine bağlı birliklerle Aden üzerine yürüyeceği tehdidini fazla ciddiye almadıklarını açıklamaktaydı. **Ali Nasır**'ın, G. Yemen'de olduğu sanılmakla birlikte, nerede bulunduğu konusunda kesin bir şey söylenememekteydi.

Ali Nasır Muhammed'in iç ve dış politikada izlediği yol, darbeyi gerçekleştiren **Abdul Fettah** ve taraftarlarının yaklaşımı ve başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerin olama bakışı, her ne kadar Parti içinde geliştirilmek istenen uzlaşıcı, bürokratik anlayış ve yaklaşımlara karşı daha radikal ve kararlı çevrelerin mücadelesi gibi görüne de, durum tüm netliği ile ortaya çıkmadan şimdiden kesin bir şey belirtmenin olanağı bulunmamaktadır. Söylenebilecek tek şey varsa, o da Güney Yemen'de bir darbe olduğu, darbe yapılanlar devlete hakim oldukları ve **Ali Nasır**'ı bu görevden uzaklaştırdıklarıdır.

Filipinler'de Hileli Seçim

1983 Ağustos'unda sürgündün Filipinlere dönen Benigno Aquino'nun öldürülmesi ile burjuva muhalefet ve diktatör Ferdinand Marcos yönetimi arasındaki mücadele de kızıştı. 21 yıldır iktidarda bulunan Marcos şimdiki kadar ABD'nin tam desteğini alan bir yönetici durumundaydı. Fakat, Aquino'nun öldürülmesi, burjuva muhalefetin ve halkın artan tepkileri Marcos'u zor durumda bırakmaya başladı. ABD ise, mevcut yönetimin giderek zayıflamasından duyduğu endişe nedeniyle burjuvazinin ılımlı kanadının iktidara gelmesine çaba sarf ederek, muhalefete hükümet olma kapılarını açılmasına onay verdi. Buna karşın, Marcos'un iktidar koltuğunu öyle kolayca bırakmayacağı ve usaklığı sürdürmek isteyeceği de görülmektedir.

Filipinler'de normal olarak seçimlerin 1987 yılında yapılması gerekmekteydi. Fakat ABD'nin ve muhalefetin baskıları, Marcos'un hala destek bulduğunu kanıtlayıcı çabası, muhalefetin birleşik olmasını ve seçimlere yeterince hazırlanmış bulunmaması gibi nedenlerden dolayı seçimler Marcos tarafından erkene alındı. Muhalefet güçleri 1983 Ağustos'un da öldürülen Benigno Aquino'nun eşi bayan Corazon Aquino'yu başkan adayları olarak tespit ederken, Marcos'da iktidarı ele geçirmek için propaganda yapıyordu.

67 yaşında olan ve hasta olduğu belirtilen Marcos, halkın önemli oranda tepkisini üzerine toplamış durumdaydı. Buna rağmen iktidarda olmasından dolayı, seçim propagandasında radyo, televizyon ve gazetelerden bir hayli yararlandı.

Muhalefetin olanakları ise, bu konuda oldukça sınırlıdır. Çünkü tüm bu araçlar, Marcos'un denetimindedir.

7 Şubat günü yapılan ve yaklaşık 26 milyon seçmenin oy kullandığı seçimlerin daha kesin sonuçları alınmadan, bayan Aquino ve Marcos, yaptıkları açıklamalarda seçimleri kendilerinin kazandıklarını söylediler. Muhalefet yaptığı açıklamalarda seçime hile karıştırıldığını belirtti. Bayan Aquino, Marcos'un hile yapmasına, bazı sandıkları çalmasına rağmen seçim sonuçlarının değişmeyeceğini ve onların çoğunluğunu kendisinin alacağını açıkladı. Seçim gününde yaşanan birçok olaydan da görüldüğü gibi, Marcos çeşitli yöntemlerle de olsa sandıklara hile karıştırmış, seçime çıkan olaylarda 32 kişi hayatını kaybederken, Mindanao adasında seçimi boykot etmeye çağrı yapan dört genç ise, askerler tarafından kurşuna dizilmiştir.

Oy sandıklarının meclis tarafından sayılması ve sayım sonuçlarının açıklanması da uzun bir süreyle kaldı. Muhalefet bu tavırna seçime hile karıştırma girişimleri olduğunu açıkladı.

Daha sonra, Marcos yanlılarının çoğunlukta olduğu parlamento yaptığı bir açıklamaya ile, seçimleri Marcos'un kazandığını bildirdi. Ancak bu apaçık ihlal karşısında muhalefet güçleri büyük tepki duyarak protestolara giriştiler. Bir milyon aşkın kişinin katıldığı bir mitingle seçim sonuçlarının çarpıtılması lanetlendi. Önümüzdeki dönemde bu tür protesto ve gösteriler artacağı, iç çatışmalar kızışacağı benzetilmektedir.

Roma ve Viyana havaalanlarında Filistinli gerillaların, İsrail havaoyunları bürolarına yönelik olarak gerçekleştirildikleri eylemlerin ardından, zaten gergin olan ABD ve Libya arasındaki ilişkilerde sertleşme daha da arttı. Karşılıklı söz düellosu biçiminde geçen çekişme, yeni olayların gelişimi ile boyutlandı.

Libya'ya karşı sürekli tehditlerde bulunan ABD, Libya Filistinlilere destek verdiği oranda kendisinin de Libya'ya saldıracağını söylemektedir. Libya'yı uluslararası terörü desteklemekle suçlayan ABD, kendisinin de aynı yöntemlerle savaşacağını belirtmektedir. Bunun ilk belirtisi olarak 6. Filoyu Libya açıklarına göndererek, manevralarla Libya üzerinde baskı kurmaya çalışmaktadır. ABD ile Libya arasında süregelen çelişkinin diğer önemli bir yönünü de Sirt'e körfezi oluşturmaktadır. 1981'de her iki ülke arasında yeni bir bunalımın ortaya çıkmasına yol açmış olan Körfez sorunu, geçtiğimiz yıllarda 2 Libya uçağının ABD tarafından düşürülmesiyle daha da alevlenmiştir. ABD ve Batılı ülkeler, Libya toprakları içerisinde yarım bir yay şeklinde girmiş olan Sirt'e körfezinin kıydan 12 mil uzaklıktan sonraki bölümünün uluslararası sulara dahil olduğunu belirtirken, Libya ise buranın kendi topraklarına ait olduğunu söylemektedir.

Bu her iki konuda anlaşma sağlayamayan ABD ve Libya arasındaki çelişkiler, 24 Ocak'ta 6. Filonun Libya kıyılarına hemen yakı-

ABD'NİN AKDENİZ MANEVRALARI ve YENİ BİR KORSANLIK ÖRNEĞİ

nında bir tatbikat yapması ile iyice gerginleşti. ABD Libya'ya sürekli müdahale tehditlerinde bulunurken, Libya ise bunun karşısında kendi ülke topraklarını savunacakları gerçekleştirdiği tatbikatı tehlikeli görerek, savaşı ve gerginliği tırmandıran bir öge olarak değerlendirmektedirler. SSCB'nin İtalya büyükelçisi ise yaptığı bir açıklamada "ABD Akdeniz'de kendi gölümüş gibi hareket etmektedir" diyerek, ABD'nin saldırganlığına dikkat çekmiştir.

ABD'nin Libya'ya karşı uygulamak istediği çeşitli yaptırımlar ve askeri müdahalelerde hiçbir Batı ülkesi istediği desteği vermedi. ABD uygulamak istediği ekonomik müeyyidelere de tek başına kaldı. Hatta İngiltere, Almanya ve Belçika gibi, birçok konuda ABD politikasını tereddütsüz destekleyen ülkeler bile, Libya konusunda ABD'yi, denilebilir ki, kendi kadereyle hiç olmazsa bu konuda başbaşa bıraktılar. Bundan dolayıdır ki, ABD trmanan gerginliği bir savaş düzeyine varamadı. 6. Filo geçen yılın sonlarından buyana Libya açıklarında beklemesine rağmen şu ana kadar Sirt'e Körfezine ve Libya karasularına girmiş değildir.

Gerginliğin giderek durulma gösterdiği ve söz düellosunun yerini

sükunete bıraktığı bir dönemde bu kez Libya Havaoyunlarına bağlı bir uçak, İsrail jetleri tarafından yolu kesilip İsrail'e götürülerek, Hayfa kentı yakınındaki bir İsrail askeri üssüne zorunlu inişe geçirildi. İçerisinde Filistinli liderlerin bulunduğu sanılan uçak, bir müddet tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Fakat uçahta bulunan Suriye Devlet Başkanı yardımcısı Abdullah El Ahmar'ın sorgulandığı ve Libya'da gerçekleştirilmek istenen toplantı konusunda bilgi alınmaya çalışıldığı açıklandı.

İsrail'in Libya uçağını savaş koşullarında bile başvurulmayan

bir korsanlıkla kaçırması ve içindekileri sorgulaması uluslararası alanda, BM'ler çevresinde büyük tepki yarattı. ABD ve İsrail'in elbirliği ile gerçekleştirdikleri korsanlık, terörizmin nasıl emperyalizmler ve uşakları tarafından başvurulan bir yöntem olduğunu açığa koymaktadır. ABD, bir yandan ulusal

dından Libya uçağının da zorunlu inişe geçirilmesi, ABD ve uşaklarının benzer yöntemlere önümüzdeki dönemde daha fazla başvuracaklarını göstermektedir. Uluslararası birçok kararı ve kınamayı hiçe sayan ABD ve İsrail, bundan sonra da, kararlı bir tavır takınılmadıkça, yeni teröristlikler sergilemekten kaçınmayacaklardır. BM'lerin İsrail'i kınama kararını veto eden ABD, uluslararası terör hareketinin devletler eliyle geliştirilerek yürütülmesinde başrol oynadığını da ortaya koymuştur.

İsrail'in Tunus'ta Filistin kamplarını bombalaması, Libya uçağını kaçırması vb. gibi girişimleri başta TC olmak üzere bölgenin diğer gerici devletlerinin istahını da kabarmaktadır. Bir diğer deyişle İsrail bu tavırlarıyla onlara da yol göstermek istemektedir. Nitekim Tunus'taki bombalama olayı ardından Kamuran İnan haini, Türk devletini uyarak, PKK'ye karşı aynı yöntemlere neden başvurulmadığını soruştur. Son uçak kaçırma olayının ardından istahı daha da kabaran TC'ye aynı yöntemi önerceklerin çoğalacağı da açıktır.

Fakat hangi yöntemle başvurulursa vurulsun ABD, İsrail, faşist Türk cuntası ve bölgenin diğer gerici devletleri içine düştükleri çöküş sürecinden kurtulamayacaklardır. Halkların ulusal kurtuluş mücadelesini engelleme ve onu lekeleme gücünü de gösteremeycekler; halklar, doğru yollarında zafere doğru ilerlemelerini sürdüreceklerdir.

HAİTİ:

30 YILLIK DİKTATÖR AİLENİN SONU Jean-Claude Duvalier Halkın Öfkesine Dayanamadı

adadaki siyah nüfusunda muazzam bir artış meydana gelir. Bu tarihlerde siyah nüfusun çoğunlukta olduğu söylenebilir.

1789 Fransız burjuva ihtilali, burjuvazinin sömürgelerde bir değişikliği ortaya çıkarmasına yol açmadı, ama ihtilalin etkisi yine de birçok sömürge ülkede kendisini gösterdi. Haiti'de bu ülkelerden biridir. Fransız ihtilalinin etkisi ile siyahlar bağımsızlık hareketine

yılında Haiti'ye bağımsızlığını tanıdı. Ama ABD'nin bu ülke üzerindeki varlığı devam eder. II. dünya savaşı sonrasında da ABD bu ülke üzerinde, 1957'de Cumhurbaşkanlığına seçilen Duvalier ailesi vasıtası ile günümüze kadar süregelen bir egemenlik sistemi kurar. 1964'de kendisini ömürboyu Cumhurbaşkanı seçen Duvalier ailesi vasıtası ile günümüze kadar süregelen bir egemenlik sistemi kurar. 1964'de kendisini ömürboyu Cumhurbaşkanı seçen Duvalier ailesi vasıtası ile günümüze kadar süregelen bir egemenlik sistemi kurar. 1964'de kendisini ömürboyu Cumhurbaşkanı seçen Duvalier ailesi vasıtası ile günümüze kadar süregelen bir egemenlik sistemi kurar.

Yoksulluğun ve baskının alabildiğine arttığı bu Karayipler ülkesinde, 30 yıl yakın bir süredir, halkın rejime karşı yoğun bir başkaldırısı yaşanmaktadır. Duvalier'in aldığı tüm sert tedbirlerle rağmen halkın başkaldırısının önüne geçilemedi. Hatta uygulanan sert politika ayaklanmanın ateşini alevlendirmekten öteye bir sonuç vermemiştir. Durumun iyiden iyiyeye Duvalier'in aleyhine döndüğünü gören ABD, Haiti'yi tümünden kaybetmekten, 30 yıllık uşak aileyi gözden çıkarmayı çıkarlarına daha uygun buldu. Nitekim ABD Dışişleri Bakanı Schultz, Şubat ayı başlarında yaptığı bir açıklamada, "Haiti demokrasiye dönmelidir" dedi. Bu sözler Duvalier'in gözden çıkarılması anlamına gelmekle birlikte, aynı zamanda ABD'ye bağlı yeni bir hükümetin kurulması için de verilmiş bir işaret.

ABD'nin bu alanda kendi aleyhine dönen gelişmelere öyle sessiz kalmayacağı bilinmektedir. Küba, Nikaragua örneği buna açık bir kanıt oluştururken, Grenada'nın işgali de bunun en son örneklerinden biridir. Bu nedenle Haiti'de ortaya çıkan gelişmeler ve Duvalier'in ülkeden ayrılması, ABD'nin bu

işteki rolünü de ortaya koymaktadır. Halkın öfkesine karşı Duvalier'i desteklemekle birlikte ABD, diktatörün iktidarda kalmasının yaratacağı tehlikeleri dikkate alarak onu ayırmaya ikna etmiştir. ABD'li bir yetkili yaptığı açıklamada "evet Duvalier'i iktidardan ayırmaya ikna ettik. Duvalier, er geç onu iktidardan ayırmak zorunda bırakacağımızı biliyordu. Haiti'nin yeni bir Nikaragua ya da İran olmasını istemiyorduk" diyerek, ABD'nin bu işteki rolünü açıkça ortaya koymuştur.

ABD emperyalizmi, diktatörlüğü, kendisine bağlı fakat daha yumuşak bir yönetimle değiştirerek, böylece kendi egemenliğini de bir müddet daha güvence altına almayı başarmıştır. Latin Amerika, Güneydoğu Asya, Afrika vb. alanlarda ABD'nin kendisine bağlı işbirlikçi yönetimlerde değişikliklere gittiği gözlemlenmektedir. Faşist yönetimler artık toplumu yönetemez ve iktidarları çatırdar bir duruma geldikleri noktada, bunların yerine daha yumuşak yönetimler işbaşına getirilmektedir. Arjantin, El Salvador vb. ülkelerde uygulanan, Filipinler'de denenmek istenen ve bugün Haiti'de gündeme getirilen çözüm yöntemi budur. Bu yöntemin, bilinen klasik uygulamaların günümüz koşullarına uygulanması olduğu açıktır.

Haiti'de Duvalier diktatörlüğünün yıkılmasından çıkarılacak bazı sonuçlardan da bahsetmek gerekir. Diktatörün ülkeden kaçması belki yerine halkın çıkarlarına dayanan bir iktidarı getirmeye, ama ayaklanma bir halk karşısında hiçbir diktatörün ayakta kalamayacağı gerçeğini bir kez daha ortaya çıkardı.

Duvalier ailesinin diktatörlüğünün 30 yıllık bir geçmişi bulunmaktadır. Ve günümüze kadar da en sert baskı yöntemleri ile diktatörlük varlığını korumuştur. 8 bin kişilik ordunun yanı sıra, "Tonton Macoutes" adı verilen ve içinde 15

bin dolayında milisin örgütlendiği özel birliklerle de egemenliğini pekiştiren Duvalier, adeta halka nefes aldırmanın bir baskı kurmuştu. En küçük bir hareket karşısında "Tonton Macoutes" milislerini buluyordu. Bundan dolayı da halkın örgütlülüğünün fazla gelişemediğini görmekteyiz. Ama tüm örgütlülüğe karşın, kitlelerde Duvalier diktatörlüğüne karşı kabaran kin ve öfke sürmek bilmedi. 3 ay öncesine kadar adeta durgun bir denizi andıran Haiti, kabaran dalgaların korkunç öfkesi ile çalkalanmaya ve diktatörün koltuğu sallanmaya başladı. Kitleler sokağa dökülerek yiyecek depolarına, askeri araçlara ve "Tonton Macoutes" milislerine saldırdılar. Birçok kişinin hayatını yitirdiği çatışmalarda, güçlü milis örgütüne rağmen Duvalier, efendisi ABD'den aldığı talimat gereği durumu daha da tehlikeli düzeylere varamamak için ülkeden ayrıldı.

Duvalier'in yerine gelenler de ABD'ye bağlılıkta bir kusur etmeyecek cinsten uşaklardır. Hatta bunlardan 3'ü François Duvalier dönemine hükümete görev yapmış üyelerdir. Halkın kendi öz temsilcilerine ve örgütüne sahip olamayışı, iktidarın yeniden ABD uşaklarının elinde kalması sonucunu da ortaya çıkarmıştır.

Haiti'nin sorunlarının Duvalier ailesinin diktatörlüğüne son vermekle kapamayacağı açık bir gerçektir. Şimdilik Jean-Claude'nin ülkeyi terk etmesi ile gösteri ve çatışmalarda bir durulma ortaya çıkmışsa da, halkın temel sorunlarının öyle kısa sürede ve ABD'nin bağımlılığı içinde çözümlenemeyeceği açıktır. Açık, yoksulluk ülkenin önemli sorunları durumundadır. Mevcut yeni yönetimin de sorunlara çözüm bulamayacağı şimdiden görülmektedir. Halkın büyük kin ve öfkesini üzerinde toplayan Duvalier rejiminin yıkılması, belli bir rahatlamayı ortaya çıkarmışsa da, bunun uzun sürmeyeceği de belirtilebilir.

Sonuç olarak, Haiti önümüzdeki dönemde de yine gösterilere sahne olmaya devam edecek, mevcut durumun aşılmaya ise, ancak halkın öz örgütlülüğünün yaratılması ile mümkün olacaktır.

gibi, azgın bir diktatörlüğün yönetiminde bulunması da, halkın yaşamını çekilmez hale getirmiştir.

Haiti, İspanyol kaşifi Colombo tarafından keşfedildiğinden dolayı, başlangıçta İspanya'nın bir sömürgesi haline geldi. Bahama adalarını yanı sıra, Amerika'nın da keşfi, İspanya ve Portekiz sömürgecilerinin dışında İngiliz ve Fransızların da bu alana akin etmesine yol açar. İspanyolların yanı sıra, İngiliz ve Fransızlar da Haiti ve çevresindeki adalarla ilgilenmeye başladılar. Giderek Haiti'yi Afrika'dan getirdikleri kölelerin bir pazarı durumuna sokarlar. Bölge üzerinde İspanya, İngiltere ve Fransa arasında süren çekişmeden, 1697'de Fransa karlı çıkarak, burayı ele geçirir. 18. yy'ın sonlarına doğru

girişir ve ayaklanmalara başvururlar. Bunun sonucunda, 1804'de Haiti, Fransızlardan bağımsızlığını kazanır. Fakat bu bağımsızlığını uzun sürmediğini ve Haiti'nin yeni bir sömürgeci devletin egemenliği altına girdiğini görüyoruz.

Bu kez devreye giren ABD'dir. Küba, Haiti, Dominik Cumhuriyeti vb. ülkelerin bulunduğu Karayipler Denizini kendisine güvenlik bölgesi olarak seçen ve burayı denetlemek durumunda olduğunu belirten ABD, 1898'de Küba'yı, ardından 1905'de Haiti'yi egemenliği altına alır. Böylece, ABD "arkabahçesinin" yanı sıra "önbahçesini" de denetimi altına tutar.

Klasik sömürgeci yöntemlerle Haiti'yi daha uzun süre yönetemeyeceğini anlayan ABD, 1934

PARTİZANIN MEKTUBU

İçinde bulunduğumuz süreçte saflar giderek belirginleşiyor. Reformizmle devrimcilik, oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki sınırlar çizgileri daha da netleşiyor. Karşı-devrim, tüm çilgınlığıyla birleşik karşı-devrimci saldırısını devrimci güçlere ve halk kitlelerine yöneltiliyor. Ama atılan her karşı-devrimci adım, girilen her saldırı, komplo, karalama ve psikolojik savaş, devrimci direniş savaşla çıkmaza sokuluyor.

Oportünizm ve reformizm hergünkinden daha fazla, açık yüzüyle ortaya çıkıyor. Devrimci mücadelelerin kuralı gereği, her devrimci mücadele, gelişimle birlikte karşı-devrimi çilgınlıktırarak, dünyanın oportünistlerinin yarın açık karşı-devrim destekçileri ve şovenleri haline gelir. Kamuoyu son dönemlerde bu sahtekar ve inkarcı takımı Parti Hareketimiz şahsında Kürdistan ve Türkiye devrimine karşı yöneltilmiş yoğun saldırılara tanık olmaktadır. Başında oportünizmin ve sosyal şovenizmin seçilmiş temsilcisi "TKP'nin bulunduğu "Sol Birlik" ucubesi tarafından "PKK üzerine" bir bildirinin yayınlanması ve bu bildirinin "TKP'nin Sesi Radyosu" (söz oportünizmin ve Kemalizmin sesi radyosu anlayın) tarafından, kulakları tırmalarcasına avazı çıktığı kadar bağırarak okunmasıyla başlatılıp geliştirilen saldırılar, Fransa'da gerçekleştirilen "devrimci eylem"le doruğa çıkarıldı. Bunların hiçbirisi sıradan ya da tesadüfî olaylar değildir. Tersine, bildiride de belirtilen, "TKP'nin bu eylemleri her türlü yöntem kullanılarak engellenmelidir" belirlemesinin pratikte uygulanmasıdır.

66 yıllık tarihinde ciddi bir tek adım atmayan, bir tek devrimci değer yaratamayan bu "devrimci" hareketlerin gizli durağı, baraj bendi tescilli oportünist "TKP'nin bu tavrı yeni değildir. Geçmişte de PKK'ye karşı oluşturulan "UDG" denilen gücün arkasındaki itici güç aynı "TKP" idi. Bugün ise, onun bir benzeri olan "Sol Birlik" i kendi önderliğinde oluşturmaktadır. Ama ne yazık ki "Sol Birlik" ölü doğmuştur. Geline devrim aşamasında, Avrupa'nın etliklerine alışmış olan bu güçler çıkardıkları yayınlarda ve bildirilerinde, geçmişin "vahşi Kürdler eziliyor", "eşkiya ve barbarların uyarlığına karşı isyanı" teranelerini bugün değişik tarihî koşullarda, "anarşizm, provakasyon, goşizm" vb. ifadelerle tekrarlamaktadır. Geçmişte "barbarlığı, uyarlığı karşı isyanı" olarak lanse etmeye çalıştıkları gerçeklikleri, bugün de aynı alçaklık ve çarpıtma anlayışıyla, ama değişik kılıflar altında dile getirmektedirler. Tarih birçok yüze karalık örneğine tanık olmuştur, fakat böylesi yüze karalıklık ender rastlanır olaylardandır. Çünkü bunlar devrimcilik ve Marksizm-Leninizm adına yapılmaktadır.

Yıllardır Türkiye ve Kürdistan'da onbinlerce devrimci-demokrat ve sıradan insan karanlık odalarda can verir, Kürdistan'da katliam üstüne katliamlar gerçekleştirilir, yüzlerce devrimci-demokrat kurşunlanırken ve yine, Hitler faşizminin gaz odalarını, Saygön zindanlarını geride bırakan işkenceler

altında sayısız insanımız can verirken, bir tek doğru yorum yapmayan "Türkiye Komünist Partisi -TKP", birden bire ahkam kesmeye başlıyor. "Provakasyon, mafia yöntemlerini devrimci bırakın yöntemler, anarşizmin boyutlarını aşan eylemler" türünden naralar atıp, gürlütlü yaparak ortaltığı karıştırmaya çalışıyor.

Bunun sebebi ise, Semir denilen provakatörün ve yandaşlarının yurtseverlerce cezalandırılması, ihanete hakettiği cezanın verilmesidir. Halk adına, devrimci-direnici değerler adına, hainlerin, döneklerin ve ajan-provakatörlerin cezalandırıldığını, devrim önünde engel olan bu yapının sorumlularının affedilmeyeceğini, dünya devrim pratiklerini az da olsa inceleyenler çok iyi bilirler. Devrim saflarına sızmış ajanların Sovyetler Birliği'nde idam edildiği, Küba, Vietnam vb. alanlarda kararlara ezildiği çok iyi bilinmektedir. Bunu sayın "TKP" (Türkiye Komünist Partisi) bayları ve Olaf Palme, Mitterand gibileri de iyi bilirler. Ama açık ki mücadele-meye ve önderliğine saldırının amacı başkadır.

Devrim saflarına sızdırılan ajanlar acaba, "ben ajan olarak geldim, lütfen beni kabul edin ve faaliyetlerime izin verin" mi diyeceklerdir? Hayır, onlar yüklenmiş oldukları görevi gerçekleştirmek için gizelecek ve faaliyetlerini tam bir siyasi polis kurnazlığı ve maharetiyle sürdürecektir. Fark edildikleri an ise, fırsat bulabilirlerse kaçmaya çalışacaklardır. Böylece bir şey herhangi bir siyasi organizasyonda olsaydı, açık ki "TKP" ve "Sol Birlik" bayları da bunu kabul edeceklerdi. Ama PKK saflarına sızdırılan ajanlara gelince durum değişir. Peki neden bu böyle? Meselenin özü nedir?

Amaç ve niyetler ne kadar gizlenmeye çalışılsa da sorun açıktır. Güneş balçıkla sıvanmak istenmekte, "PKK gerçekliği ne olursa olsun inkar edilmelidir" mantığı korunmaktadır. Küçük-burjuva düşkünlere, dök, kaçkın ve uşakların göklere kurulu şatolarını yerle eden devrimci direniş ve PKK pratiği mahkum edilmeye çalışılmaktadır. Taşınan mantık ve alçakça güdüler bunlardan ibarettir. Semir provakatörden de tam bir "siyasi polis kurnazlığı" ile hareket etmişse de, proleter kararlılık ve davaya bağlılığı taşıyanlara ortaya çıkarılmıştır. O da Avrupa ortamını iyi değerlendiren kaçmayı başarmıştır. Bu sefer de faaliyetlerini sosyal-gövenlere, Kürt küçük-burjuva reformistlerine ve Avrupa sosyal-demokrasinin ajanı bazı devrim kaçkını döktünü örgütledi dayanarak sürdüremeye çalışan bu hain, direkt olarak İsveç hükümeti tarafından korunmaya başlanmıştır. NATO'nun PKK'ye karşı başlattığı operasyonlar, yolundan saptırma ve etkisizleştirme girişimleri için finanse edilen bu provakasyon, Türkiye ve Kürdistanlı sol maskeli güçler tarafından da desteklenmiştir. Tüm bu çabaların tek amacı ise, "Demokratik PKK", "Kenan Evren PKK'si"ni yaratmaktır. Böylece, en iyisi "TKP" şahsında gerçekleştirilmiş olan ehlileştirme cabası PKK'de de başarılmış olacaktır.

Ama tüm bu girişimlere vurulan darbe, tam da onların beynine isabet etti ve bahsettığımız tüm bu çevreler acı feryatlarla, küfür ve çamur atma çabalarını yükseltmeye başladılar. Hepsini bir ağızdan, cezalandırılan bu provakatör devrimci, PKK'yi ve direniş savaşçıları ise anarşist, terörist olarak ilan etmeye başladılar. Ama ne var ki, Türk faşist diktatörlüğünün,

ülkemizde öldürülen subay, asker ve ajanlarının ardından tekrarladığı bu nakaratlara alışkın olan halk kitleleri, sol geçinen bu çevrelerin bu tür beyanları karşısında nefretle dolmaktan, kinini daha da biletmekten ve bunlara, alçaklar demekten başka birşey yapmadılar.

Bugüne kadar Kürdistan'da yüzlerce devrimci ve yurtsever, faşist sömürgeci zulme karşı direnişte şehit olduğu halde, bunlar üzerine bir tek kelime söylenip yorum yapılmadan, sadece bazı genel belirlemelerle mücadele geçirtilmiştir. Her saat başı yaphkılar radyo yayınlarında, tüm dünyanın duyduğu ve her alanda konuşulan bir konu haline gelen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine değinmemekte ısrar etmektedirler. Kenan Evren faşistinin dahi Diyarbakır konuşmasında söylediği, **hazları var ki asansız da, kessensiz de davalardan dönmüyorlar** sözünü kabul ettiği mücadelemizi bu "sol" güçler sürekli gözardı etmeye uğraşmaktadırlar. Ama öte yandan, bir provakatörün cezalandırılması üzerine geniş yorum ve tartışmalar yapan aynı çevreler, her saat başı radyo yayınlarında "Sol Birlik" bildirisini okuyarak gerçek yüzlerini açığa vurmuşlardır. Açık ki halk kitleleri, bunları kemalist, oportünist, reformist olarak adlandıracak, içine girdikleri alçakça tavrı karşısında onlara ush ve hain demekten kendilerini alamayacaklardır.

Kendilerini komünist, partilerini "Komünist Partisi", radyolarını da "TKP'nin Sesi" olarak adlandıran bu baylar, içine girdikleri sorun durumla provakatörün sesi haline geldiler. Böylece de devrim güçlerini uzun uğraşlar sonucu açığa çıkarabileceği bir dizi gerçekliği kendiliğinden açığa vurmuş oldular. Kendi elleriyle, kendilerini gizleyen asma yapraklarını kaldırarak gerçek yüzleriyle açığa çıktılar.

Sözkonusu bildiri, KUKM'nin mahkum etmek amacıyla yayınlanmış, bu açıdan da tam bir karşı-devrimci mantıkla yazılmıştır. Ama sonuçta ise sahiplerini mahkum etmiştir. Bir provakatörün vurulması olayından yola çıkan bildiri ardından, "ajan ve muhbirlerin vurulması cuntanın işine yarar" sonucuna varmıştır. Şarlatanlığı, "bu tür eylemler, faşist cuntanın devrimcileri terörist olarak göstermesine, askeri harcamaları için ayrılan ödenekleri haklı çıkarmasına, halka baskı yapmasını haklı göstermesine yarar" diyerek sürdüren anlayış sahipleri kendilerini çok iyi ele vermişlerdir.

Faşist iktidarlar ve tüm burjuva egemen sınıflar her zaman ve her yerde devrimcileri, "terörist, anarşist" olarak ilan edip, öyle göstermişlerdir, göstermektedirler de. Bu, sadece iktidarın devrimcilerin elinde olmadığı zamanlarda değil, proletarya iktidarının kurulduğu zamanlarda da yönelttilen bir saldırıdır. Hatta barışçı yoldan, oy çoğunluğuyla hükümet olan sol güçlere de aynı suçlama yöneltilmektedir. Örneğin Şili'de oy çoğunluğuyla iktidara gelen Salvador Allende hükümeti için bile aynı iddia, aynı suçlama, Pinochet ve emperyalizm tarafından ileri sürülmüştür. Devrimci şiddet ve silahlı mücadele gündeme geldiğinde, burjuvazi bunları bin kadar daha fazla karalayıp mahkum etmek isteyecektir.

Bölgevikler, Çarlık'ın gözünde terörist idiler. Küba devrimcileri, Batista için terörist idiler. Bu, dünyanın her yerinde böyledir. Karşı-devrimin bir taktiğidir bu. Karşı-devrimin taktiği böyle olduğuna göre, devrimcilerin yapması gereken nedir? "TKP" ve "Sol Birlik" in

yaptığı gibi, devrimcilikten vaz mı geçilmelidir? Faşist cuntanın istediği uysal köleler, hainler haline mi gelmek gerekir? Yoksa, ilke olarak her türlü teröre karşı çıkmak neyle ifade edilebilir? Terör vardır, terör vardır. Bunları birbirinden ayırt etmek gerekir. Aksi durumda, çok bilmiş demagogların yüksek perdeden bağırılmasının kurbanı olunabilir. Ve her kim ki terörü uygulamaya geçerse, onun uygulanma amacını ve uygulandığı koşulları gözönünde bulundurmadan konuşuyorsa, o, alçak bir demagog ya da düpedüz burjuva ajanı bir haindir diyorduz. Terör vardır, karşı-devrim tarafından, kitleleri sindirmek, devrimcileri bitirmek ve gerici egemenliğini sürdürmek amacıyla uygulanır; terör vardır, anarşistler tarafından uygulanır ve aydınların kişisel tepkilerinin dışı vurumu tarzında ortaya çıkar, temel yöntem olarak ele alınır ve herşey bununla sonuçlandırılmak istenir; ve yine terör vardır, devrimci güçler tarafından karşı-devrimci teröre karşı, halk üzerinde baskı uygulamaya ajan, muhbir ve faşist baskıcı güçlere karşı uygulanır. Ve bu terör, devrimci mücadeleyi geliştirdiği, devrimci siyasete ters düşmediği oranda ve biçimde uygulanır. Yani devrimci mücadelenin bir yöntemi olarak başvurulur. Letonyalı Bolşeviklerin sıkça başvurduğu, Bulgaristan'da partizanların sürekli uyguladıkları ve Vietnamlı gerillaların "tüm uyarılara rağmen eğer yola gelmiyorlarsa kararlara temizlenmelidir" belirlemesiyle ifade ettikleri tam da bu terör yöntemidir. KUKM de bunu biricik yöntem değil, yöntemlerinden sadece biri olarak uygulamaktadır. O halde neden Bolşevikleri ve diğer ülke devrimcilerini suçlamıyorlar da PKK'yi suçluyorlar?

Sorunu teorik alanda bırakıp, pratikte bazı örnekler verelim. Pratik devrimci faaliyet içinde olan insanlar sık sık kitlelerin şu ısrarlı talepleriyle karşılaşmaktadırlar: "Arkadaşlar, evet çok doğru söylüyorsunuz, yaptıklarınız da doğrudur. Ama biz ajanlardan adım atmıyoruz. Evrimizle gelineceğiz, ikinci gün ajanlar, geldiğiniz ihbarını karakollara yapıyorlar. O zaman bizi yakalayıp götürüyorlar. Öncelikle şu ajanları, muhbirleri temizleyin, ondan sonra diğer işleri yapalım." Halktan soyut; oportünizm ve reformizm hamuruyla yoğrulmuşlar değil, ancak Kürdistan alanında devrimci mücadele içerisinde, bulunanlar bunun ne kadar önemli olduğunu bilebilirler. Bu açıdan kitleler her ajanın ve zulüm uygulayanın cezalandırılmasından sonra sevinç havasına bürünürler. Çünkü bu tür eylemler, devrimci siyasal çalışmanın doğal sonucu olarak ortaya çıkarlar. Bu eylemler aynı zamanda, ölü tıkanmaya çalışılan devrimci siyasal çalışmanın önünü açarak, direkt kitlelerin istemlerini yansıtır.

Reformist tasfiyeciler sol güçlerin içine girdikleri bu tür çabaları, haklı olarak, faşizmi şirin gösterme çabaları olarak değerlendireceğiz. Çünkü bunlar açıktan, faşizmin işlediği suçların sorumluluğunu PKK'ye yükleyecek kadar ileri gitmektedirler. Açıktan söyledikleri, "PKK olmasa faşizm baskı ve terör uygulamayacaktı", "PKK devrimci mücadeleyi geliştirdiği için, faşizm baskıcı oluyor" vb. iddialar, faşizmin yöneticilerinin iddialarına tıpatıp birbirine uymaktadır. Sormak gerekir bu "sol" güçlere; bu iddialarının faşizmin yöneticilerinininkiyle aynı olması tesadüf müdür? Yoksa Kemalizmin zehiriyle yoğrulmuş beyinlerin ürünü müdür? Faşist cunta başının her defasında, "bizim

gelişimizin, iktidarda kalışımızın nedeni bölücülük ve anarşidir" demesi bunu açıklayıyor mu? Elbette ki bunda gerçek olan bir yön vardır. O da, gelişen devrimci mücadele karşısında faşist karşı-devrimci şiddetini uç noktaya çıkardığı; devrimci mücadeleyi bastırmak için ne gerekilse onu yapmaktaki olduğu, ama buna rağmen devrimci mücadelenin önünün alınmadığıdır. Faşist yönetim yıkılışını durdurmak için her türlü silahlı deniyor, deneyecek de. Son Çukurca karakolu baskınında ele geçirilen belgeler; PKK üzerine Genelkurmaylığı yayınladığı kitap; hergün köylerimiz üzerine, havadan uçaklarla atılan, bir yüzünde hunharca katledilen devrimcilerin fotoğrafları ve "böyle olmak istiyor musun" sözlerinin, diğer yüzünde ise, "teslim ol" çağrılarının yer aldığı bildiriler; Semir ve diğer hainlerin fotoğraflarının yayınlanması vb. vb. gelişmeler ve olayların hepsi, gelişen devrimci mücadelenin önder gücünün kim olduğunu göstermeye yetmektedir.

Ama tüm bunlara rağmen, hayırhah bir tavır takınan "TKP" ve "Sol Birlik" gibi güçler de var. Kürdistan'da gelişen ulusal direniş mücadelesinin önder gücünü inkar etmek için ellerinden ne geliyorsa yapmaktan geri durmuyorlar. 15 Ağustos eylemlerini provakasyon olarak nitelleyen "TKP'nin, çok geçmeden "Kürdistan'da gelişen mücadelenin arkasında CIA'nın parmağı değil, cuntanın arkasında CIA'nın parmağı vardır", "Kürt halkının mücadelesi geliyor" gibi sözler yayınlamasınacaba yeterli midir? Bu sözler, parlaklıklarına kulaga hoş gelebilir, yüzeysellikleriyle doğru söylemiş gibi görünebilir belki. Ama ne var ki bu sözler, korkunç bir inkarcılığın ve alçakça hesapları da içermektedir. Şovenizmi ve oportünizmi gizleyen sözler olduğu için de teşhir edilmesi ve altındaki özün ortaya konulması önem taşır. "Her par lak görünen şey altın değildir" sözü tam da bu ortama uygundur. Söylenen sözlerin, parlak olması ve kulaga hoş gelmesi yanında sahtekarlığı da vardır.

Bugün Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen UKM dost-düşman herkes tarafından bilinmekte, her güç ve çevre belli bir tavır takınmış görünmektedir. Kör gözlerin bile görebileceği kadar açık olan bu gerçekliği, "TKP'nin kalkıp yeniden keşfetmesi kadar saçma birşey olabilir mi? Bu kadar aradan sonra "kış uykusundan" uyanan "TKP'nin UKM'izi tanımlamaya kalkışmasına ne ad vermek gerekir? Bunu geç haber alma, görememe veya farkına varamama olarak mı değerlendirilebilir? Kesinlikle hayır! Çünkü "TKP" 15 Ağustos'tan buyana gelişmeleri açıkça görüyor, ama çıkarları gereği mücadelemize ve eylemlere provakasyondur diyor. Daha ilk günden böyle feryat etmesi boşuna değildir. Çıkarları gereği takınması gereken tavır gösterdi ve daha ilk günden saldırıya geçti. Şimdi ise, gelişen mücadele karşısında geri adım atmaktaki, "mücadele geliyor" diye genel bir belirleme ile Şefik Hüsnü'nün taktiğine başvurmaktadır. Peki, bu mücadeleyi kim geliştiriyor, bunu geliştirip savaş düzeyine ulaştıran kimdir? Kendiliğinden mücadelenin bile, kendine has bir önderliği olur.

Bir yandan mücadelenin gelişip boy verdiği söylenip, açıklamalar yapıpken, diğer yandan bu savaşın hangi acılar, ızdıraplar ve fedakarlıklar pahasına ve kim tarafından geliştirildiğini açıklamamak alçaklıktan başka ne anlama gelir? Eğer mücadeleye önderlik eden "TKP" ya da "TKSP" ise bunu açıkça

belirtmelidirler. Ve bu savaşta hangi strateji ve taktik planlamayla yaptıklarını da açıklamalıdır. Ama, devrimci gelişme karşısında tavırları bu olan güçlerde ufak bir dürlürlük bile yoktur. Verdikleri radyo haberinde, "Mardinli bir devrimci, polis işkencesiyle öldürüldü" tarzındaki ifadeleri de aynı anlayışın ürünüdür. Bu devrimcinin hangi örgütün mensubu olduğunu söylememektedirler. BBC, Amerika'nın Sesi gibi radyoların bile, PKK mensubu olarak isimlendirdiği devrimci bir direnişçiği örgütsüz olarak göstermek içtihatçı bir mantığın ürünüdür. Bunlar, anlayış olarak PKK'ye karşı olabirler. Buna birşey demiyoruz. Ama "yayıcılık dürlürlüğüne" bile uymayışlarına karşı çıkımlıdır. Direnerek şehit çıkan PKK militanına devrimci ama örgütlü "terörist, anarşist" demek görülmüş bir soysuzluk dengeçidir.

Direnişçilere direniş gücünü veren, onların ideolojisi, politikası ve örgütsel anlayışlarıdır. Bunlar doğru olduğu ölçüde birey direnir, direnişçiliği sürdürür. Direnişçiliğin ve devrimciliğin ölçüsü de buradadır. Bu nedenle önderliği belirtmeden mücadele ve militanları kabullenmek tam bir demogoj ve alçaklıktır. Yıllar yılı hep kuyrukçuluk yapan, olayları hep arkadan takip eden bir güç, asla komünist partisi sıfatına layık olamaz. O, olsa olsa Kemalizmin partisi olabilir. Çünkü olayların dayatması sıradan herkes belli oranda gerçeği kabul etmek zorunda kalır. Aynı "TKP", faşizm geldiğinde de gerçeği gözlerini Türk aydınına yakıştırmaz. Bir tarza da kapamış, bu yönetime bir türlü faşizm diyememiş. Ardından faşizm kendisini tüm vahşetleyle dayatıp "TKP" işi teşhir olunca, "askerel yönetim faşistleşti" demeye başlamıştı. Ondan önce, ordu içinde iki kanat (tabii beyinleri Kemalizmin zehirliyle yoğrulduğundan böyle bir düşünceyi savunmaktadırlar); kemalist ve faşist kanatlar vardır, onun için ordu faşist değildir(!) diyerek işi geçiştiriyorlardı. Umud, halk gücüne ve devrimci faaliyete değil, ordu içindeki kemalist kanadın çıkışına bağlanıyordu.

Önce M. Kemal'e, ardından Ecevit'e ve daha sonra da "ordu içindeki kemalist kanada" bel bağlayan, onların dümen suyunda yüzen, rüzgara doğru yön değiştiren "TKP", şimdi de DSP, SHP gibi güçlere kuyrukçuluk yapmaya çalışıyor. Kürdistan sorunu üzerine olan tavri ise, gelinen noktada, açık düşmanlığa kadar varılmış durumdadır. "Sol Birlik" (ölü veya gayri-meşru doğmuş birlik)'in bildirisi'nin son kesiminde "PKK'nin bu saldırıları tüm yöntemler denemekle (abç) durdurulmalıdır" denilmektedir. Açık ki bu, PKK'ye karşı yöneltilen saldırıların bir işaretidir. Yoksa, herkes de çok iyi biliyor ki PKK'nin saldırıları faşist Türk sömürgecilerine ve onun uşaklarına yöneliktir. Eğer "Sol Birlik" kendisini bu cepheye görmüyorsa, o zaman, PKK'nin saldırılarından korkmasının da bir anlamı yoktur. PKK, işi devrim düşmanlığına kadar götürmeyen, faşizme uşaklık yapmayan hiç bir güce ve unsura devrimci şiddeti kullanmamıştır ve kullanmayacaktır da. Ama aksine, iş, devrime düşmanlık ve faşizme uşaklığa kadar vardırılır; açıktan açığa devrimin önünde engel olmaya kadar götürülürse, sorumluluk bu duruma düşenlerin olacaktır.

Bu bildirinin sahipleri bir yandan her türlü teröre karşı olduklarını söylerken, diğer yandan da son Fransa komplosunu gerçekleştiren PKK taraftarlarını kurşunlayıp, bir devrimci militanı alacaklatarak öldürmüşlerdir. Silahı kullanan kim olursa olsun, "Sol Birlik" bu saldırıdaki sorumlulu-

ğunu gözardı ettiremez. Bu saldırı emperyalizmin amaçlarına hizmet eder niteliktedir. Bu provakasyonun asıl amacı suydur: Provakasyonla, PKK, çatışma ortamına çekilecek, bu yolla Kürdistan halkının ve mücadelesinin dünya kamuoyunda yarattığı prestij sarsılacak ve ardından PKK terörist diye Avrupa'dan kovularak bu alan ona kapatılacaktır. Bu, NATO planıyla da tam bir uygunluk arz etmektedir. Fransız polisinin olaya seyirci kalması, ardından Fransa hükümetinin, "bu tür saldırılar artacağı benzeri" demesi ve çeşitli emperyalist haberi kaynaklarının olayı çarpıtıcı ve silah kullananları haklı çıkarıcı tarzda bir üslup kullanması elbetteki tesadüf değildir.

Yıllar boyu sömürgeciliğe ve faşizme karşı bir tek kurşun sıkmayan güçlerin böyle birden bire "yiğit" kesilmeleri ve ilk başarılı(!) eylemlerini PKK'ye karşı gerçekleştirmeleri, karşı-devrim cephesinde sevinç, devrim ve halk cephesinde ümitsizlik ve öfke yaratmıştır. Şunu da biz hatırlatalım: Bu komploju gerçekleştirenler gidip faşizmden ödülleri alabilirler. Çünkü faşist Türk sömürgecileri, PKK üye ve taraftarlarının başına ödül koyduklarını, bir PKK'linin başını getirene veya onu yakalayana ödül verdiklerini ve bunu yapanların, o güne kadar hangi suçları işlemiş olurlarsa olsunlar, hemen affedileceklerini sürekli ilan etmektedirler. Bu bayılma, PKK'nin değerli bir kadrosu ve Kürdistan halkının yiğit bir evladını katletmekle faşizmin bu ödüllünü hakettikleridir!

Demokrasi hayaliyle yaşayan bu güçler, faşizmin sahte parlamento seçimlerine katılmayı umut etmektedirler. PKK ise, geliştirdiği mücadeleyle bu yolları büsbütün kapattığından ve sözkonusu çevrelerin hem ülkede ve hem de Avrupa vb. alanlarda mevcut konularıyla yaşamaya olanaklarını ortadan kaldırdığından, en azgın saldırılara hedef olmaktadır. Faşizm ise bu güçlere, "PKK'nin ezilmesi" karşılığında "demokrasi" vaad etmektedir. Bu vaatlerin karşılığı ise, PKK'ye yöneltilen saldırılarla verilmiştir. 15 Ağustos eylemliliği temelinde yürütülen 1,5 yıllık devrimci mücadele, faşizmi temelinden sarsmış, onu DİSK yöneticilerinin serbest bırakıp işçi sınıfıyla uzlaşma yollarını aramaya itmiştir. Bugün gerek dolaylı ve gerekse direkt olsun, faşizme karşı ortaya çıkan muhalefette PKK'nin belirleyici etkisi vardır. Yine karşı-devrim cephesinde meydana gelen çatışıklardan seslerlin yükselmesinde ve halk kitlelerinin devrime olan inançlarının canlanıp pekişmesinde de PKK'nin etkisi büyüktür. Bu etkiyi her dürlüst insanın rahatlıkla görebildiğini belirtmek yerinde olacaktır diyoruz.

Biz, Avrupa'nın çok uzagında olan ülkemizin engin dağlarında, halkımızın sıcak bağrında bu güçlerin yoğun oyunlarını ve mücadeleye dil uzatmalarını dinleyip işittikçe haklı olarak bunlara karşı daha çok kin ve nefrete dolmakta; kendilerinin cevabımızı ise mücadelemizi daha fazla geliştirecek vermektedir. Biz, devrimin zorluklarını; mücadelenin çetin ve sert koşullarının, aşın fedakarlık, cesaret ve olağanüstü çaba gerektirdiğinin bilincindeyiz. Aynı şekilde, temel mücadele biçimimiz olan devrimci şiddete başvurmaksızın bir tek ileri adım bile atılamayacağını ve bir tek kazanımın sağlanamayacağını; aksine çok olumsuz bir biçimde tahrip olacağını her gün pratikte daha iyi kavramaktayız. Eğer birisi Avrupa'da ya da bir sosyalist ülkede oturarak, devrimci şiddetsiz, silahlı mücadelesiz devrimin gelebileceğini iddia etmeye kalkarsa, alçak olmaya da hak kazanacaktır. "TKP"-nin Sesi Radyosu'nu biraz olsun

dinleyenler, bu gürünün da mevcut konumuyla aynı duruma dürlüştüğünü, gürüğe kadar "parlamentar avanaklığa" batmış olduğunu görecektir ve onlara alçaklıktan başka bir sıfatı layık göremeyeceklerdir.

Halk kitlelerinin devrimci enerjisini burjuvazinin daha ılımlı kanadının kuyrukçuna takma çabası içerisinde giren bu çevreler, bunu açtıkları zeminin bulamadıkları kadar dolaylı, parlak sözlerle, tumturaklı "devrimci" mücadele çağrılarıyla, tatlı vaatlerle şirin görünmeye çalışmaktadırlar. Faşistliği kanıtlanmış ve teşhir olmuş Özal hükümeti yerine SHP ya da DSP'yi iktidara getirme çabasında olan bu güçler, Avrupa sosyal demokrasisiyle de aynı düşünceleri paylaşmaktadırlar. Halk kitlelerini asıl mücadele yöntemi olan silahlı mücadeleden soğutmak, bunun yerine ise, mevcut hükümeti yeni bir hükümetle değiştirmeyi hedefini koymak istemektedirler. Yani, amaçları hedef şaşırtmaktır. Bugün, aklı başında, dürlüst ve burjuva dar görüşlülüğüne kapılmayan her insan çok iyi bilmektedir ki, mevcut partiler (parlamentoda ve parlamento dışı) bir kukladan başka birşey değildir. Ortada kukla bir hükümet; onun arkasında da kanlı kılıcıyla faşist ordu ve emperyalist mihralar vardır. Bunlar istedikleri an, bir kılıç darbesiyle tüm parti, kurum ve kuruluşları ortadan kaldırıp, yerine yenilerini kurabilirler. İşlerine gelince halkı hiçe sayarak klik devirir, hükümet değiştirirler; zaman zaman faşist, zaman zaman da burjuva liberal hükümetleri iş başına getirirler.

Bugün Türkiye'de, KUKM'nin yarattığı etki sonucu burjuva cephesinde çatlaklar giderek artmış, "siyasi ölü"ler dahi konuşmaya başlamışlardır. Gelişecek devrimci mücadele karşısında işin daha da ileri götürülerek 88'lerde sosyal demokrat bir hükümetin kurulması, zorlamalar karşısında anayasenin değişikliği uğratılması, "yumuşama"ların gündeme getirilmesi planlanmaktadır. Tüm bunlar da gelişen devrimci mücadelenin etkisini kırmak, gelişimini durdurup, önünü almak için yapılacaklardır.

Bugün işi, Özal hükümetinin devrimci, K. Evren'in istifa ettiril-

mesi, anayasanın değiştirilmesi tarzında ele alanlar, ama bir yandan da devrimci ve komünist adlarını kendilerine maske edenler korkuk birer oportünist ve burjuva kuyrukçusudurlar. Bu sahte komünistler, SHP, DSP vb.'lerinin iktidara gelecek kendilerine de koltuk ayıracakları hayaline kapılmışlardır. Onlara göre, bugünkü yönetim devrilecek, anayasa değiştirilecek ve kendilerine yasal çalışma (elbetteki uşaklık çerçevesinde) olanakları yaratılacak, onlar da seçimle iktidara(!) gelecek ve böylece o "büyük, şanlı devrimi" gerçekleştirmiş olacaklardır.

Evet, devrimciler burjuva parlamento illegal yollardan da olsa adam sokmaya çalışıyor. Belli koşullarda parlamento kürsüsünü kullanmaya da çalışıyorlar. Ama, hiç bir zaman parlamento temel amaç, parlamenter mücadeleye de temel mücadele biçimi olarak benimsemezler. Ancak bir araç olarak kullanabildikleri ölçüde ondan yararlanabilirler. Çünkü proleter devrimcilerin görevi, halka, burjuvaziye güvenmeyi değil, güvenmeyi öğretmektir.

Ama "TKP"li baylar, dün olduğu gibi bugün de kitlelerden burjuvazinin liberal kanadına güvenmeyi istemektedirler. İşçi sınıfını ve halk kitlelerini "örgütme" de de bununla sınırlı kalmaktadırlar. Öyleki, Erdal İnönü, R. Ecevit, Şevket Yılmaz vb.'lerinin sözlerine atıfta bulunarak, onların yaptıkları toplantıları ve aldıkları kararları meşru gösterecek kadar ileri gitmektedirler. Örneğin; Türk-İş'in yaptığı kapalı salon toplantısında önüne koyduğu "eylem" programına değinerek, "kapalı salon toplantısı ne yapılması gerektiğini göstermiştir" demeleri ve bu faşist sarı sendikası işçi sınıfının temsilcisi gibi göstermek istemeleri, Türkiye proletaryasının hedefini sapıtma çabasında başka bir şey değildir. Bunlar her türlü faaliyetlerinde devrimi mezara gömmeyi hedeflemektedir; burjuvazinin kanlı bayrağını havaya kaldırarak "devrime hayır!", "hükümet değişikliğine, anayasa değişikliğine, K. Evren'in istifasına evet, bunun için ileri!" demektedirler. Ve birliklerini de bunun için oluşturmaktadırlar.

Biz isterdik ki, başta "TKP"

olmak üzere, kurulan "Sol Birlik" in diğer elemanları, birliklerini faşizme karşı kursunlar; faşizme karşı birleşik bir cepheye birleşip savaşın bu temelde yürütsünler. İlk başarılı eylemlerini faşizme karşı gerçekleştiren, ilk kurşunlarını faşizme sıkın, gösterilerini faşizme karşı gerçekleştirsünler. Bu bizi sevin-dirir, mücadelemize güç katardır. Ve onları sınıf kardeşlerimiz; kardeş halkımızın öncülleri olarak selamlardık.

Ama onlar, bunun yerine ilk birliklerini PKK'ye karşı oluşturup, ilk "başarılı" eylemlerini PKK militan ve taraftarlarına karşı gerçekleştirdiler. Birliğini ilk bildirisini de yine PKK ve ulusal direniş mücadelemize karşı kaleme aldılar. Mücadelemizi gözden düşürmek için olmadık karalama yöntemlerine başvurdular. Bu yöntemleri etkili olamayınca, da sahteکارca, "mücadele gelişiyor" dediler, ama bu mücadeleyi, önderliğini belirtmediler, sanki kendilerinin eylemlerini işi lanse etmek istediler. Ve bu çabalarından ötürü karşı-devrim cephesi tarafından hayranlıkla karşılandılar.

Şimdi de sosyal-demokrasi, liberal burjuvazi ve faşist güçlerle, ister dolaylı ve isterse direkt olsun, elele vererek, PKK önderliğindeki "anarşisi ve bölücülüğü" engellemeye çalışmaktadırlar. Sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmi, bu güçlerle bir kez daha Kürdistan sorunu üzerinde anlaşmış bulunmaktadırlar.

Ama koşullar değişmiştir. Tarih tekrarı etmeyecektir. Tasfiyeciler bir cesaret ve hiçbir gücün çabası bu cesedi canlandırmaya yetmeyecektir.

3.1. 1986
Aziz

"Aziz Nesin'in Türkiye aydınları üzerine yazdığı hikayelerin birinde, yem yeşil bir otlakta otlayan bir eşeğin gelen kurt'a karşı tavır anlatıyor. Eşek gelen kurt'u gördüğünde, kendisini, gelenin kurt olmadığına inandırması çalışmakta ve, "hayır hayır yanlışlıyorum, yanlış görüyorum, gelen kurt olamaz" demektedir. Sonunda kurt gelip eşeği parçalamasına rağmen, o, hala gerçeği kabul etmek istemekte ve "hayal görüyorum" demeyi sürdürmektedir. Aziz Nesin, bu hikayeyi, Türk aydınların gerçekler karşısında ne ölçüde objektif olduğunu gözler önüne sermek istemiştir.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize Yönelen Her Saldırı Karşısında Kürdistan Halkını Bulacaktır

30 Ocak-5 Şubat tarihleri arasında Avrupa'nın çeşitli başkent ve şehirlerinde, içinde parti binaları, sendika, gazete ve ajans bürolarının da bulunduğu 30'u aşkın yerde işgal, gösteri, açlık grevi vb. eylemler gerçekleştirildi. Yüzlerce emekçinin kadını, çocuklu kadınlığı eylemler, basında, radyo ve televizyonlarda ayrıntılı bir biçimde duyuruldu. Bir kez daha dikkatlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve bu mücadeleye yönelen saldırılara çekilmesi yolaçan gösteriler, geniş bir yankı uyandırdı. Sömürgeci faşist cuntanın "demokrasie" döndüğü iddialarının yaygınlaştırılma istendiği bir dönemde gerçekleştirilen eylemler, askeri yönetimin gerçek yüzünü ortaya koymada önemli bir rol de oynadı.

29 Ocak'ta Avrupa Konseyinde Türkiye üzerine görüşmelerin yapıldığı gündem esnasında, salonda bulunan bir grup Kürdistanlı emekçinin gösteride bulunarak, Konsey üyelerine yönelik konuşma yapıp slogan atmaları ile sonuçlandırılan ilk eylem ardından, önemli başkent ve şehirlerde çeşitli yeni eylemler gerçekleştirildi. Paris, Den-Haag, Kopenhag, Bonn, Hamburg, Zürich, Hannover, Brüksel ve daha bir çok alanda gerçekleştirilen eylemler bir çok gazete ve haber ajansı geniş yer verdi. "Kürtlerin İşgal Dalgası,

Kürtler Türk Cuntasını Protesto Ediyor" başlıklı ile duyurulan eylemler, kamuoyunda yoğun destek görürken, aynı zamanda sömürgeci-faşist cuntanın ve uşaklarının teşhir edilmesinde de belirli bir adımı oluşturmaktadır.

Eylemlerin amacı tüm basın organları tarafından da kamuoyuna duyurulmuştur. 5 Avrupa ülkesinin insan hakları komisyonundaki şikayetlerinden vazgeçmelerini, faşist cuntanın buna bağlı olarak Kürdistan'da Özal Harp Dairesi'nin planlayıcılığında yürütüldüğü özel savaşın daha da yoğunlaştırılmasını ve Paris'te, Basel'de, Stockholm'de 1 devrimcinin şehit edilmesini, 18 yurtseverin de yaralanmasına yol açan "Sol Birlik", "Partizan", "Hamburg Dev-İşçi" kligi, "Kurtuluş", "Sosyalist İşçi", "Mayıs" vb. güçlerin saldırıların protesto amacıyla gerçekleştirilen eylemler amaçlanan hedeflerine ulaşmıştır.

Güz ve kış döneminde de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişimini hızlandırmak için kaybetmeden sürdürmesi, başta faşist Türk cuntası olmak üzere, işbirlikçi güçlerden, sosyal-şoven ve ajanprovakatör çevrelere varana kadar birçok gücün saldırılarına ve kompolarını yoğunlaştırılmasına yol açtı. 15 Ağustos atılımı ile birlikte,

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının yeni bir döneme girdiği, bu dönemde, silahlı direniş temelinde geleceğin halkımız tarafından kazanılacak dönem olduğu ve bu savaşın bugün önemli bir aşamaya vardı, açıktır. İşte tüm bu gelişmeler karşısında, Türkiye ve Kürdistan'da devrimi yükseltme gibi bir amaçları olmayan, SHP'li, DYP'li "demokrasi" de yer arayışına giren, bu nedenle de cuntaya karşı bir tek eylem, bir tek gösteri bile gerçekleştirmeyen, tam tersine tüm çabalarını direniş hareketinin ezilmesi için harcayan "Sol Birlik" vb. reformist işbirlikçi, sosyal-şoven güçler telaş içerisinde alçakça saldırı ve kompolar yürütmektedirler.

Güz ve kış döneminde ulusal kurtuluş savaşının yoğunlaşan gelişim karşısında, faşist cuntanın yalan ve demogojie dayanarak hız verdiği saldırılara, sol maskeli güçler de eşlik ederek, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişen etki ve gücünü azaltmaya çalışmak istemektedirler. Faşist cuntanın basınında işlediği konuları bunlar da kendi yayınlarına olduğu gibi almakla da kalmayıp, ilişkide bulundukları "TAZ", "GAL" vb. gibi gazete ve çevrelerle, karanlık bazı yazarları harekete geçirmek; ve bunlara ulusal kurtuluş mücadelemiz aley-

Devamı Syf: 23'te

KÜRDİSTAN RAPORU

TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN KÜRDİSTAN ÇIKMAZI, ÖZEL SAVAŞTA YENİ YÖNELİMLERİ VE DEVRİMCİ-YURTSEVER DİRENİŞ GÖREVLERİMİZ

S. ŞEMZİN

Türk burjuvazisi, ordusuyla, siyasal-ekonomik kurumlarıyla iki yıla yakın süredir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve öncüsü PKK'ye karşı yoğun bir savaş sürdürmektedir. Türk burjuvazisi, bu savaşta tam bir çıkmazla karşı karşıya kalmıştır. Türk ordusu, Cumhuriyet tarihinin en büyük insan ve ekonomik değer kaybına uğramıştır. Bizzat, Türk burjuva uzmanlarının belirttiği gibi, Kürdistan'da yürütülen savaş, Türk burjuva ekonomik bunalımının iki temel kaynağından birini oluşturmaktadır. Diğer yandan halkımız, tarihinde ilk defa ulusal kurtuluşçu direnişini bu denli uzun süreli kılmıştır. Gelecek, Türk sö-

mürgeci sisteminin Kürdistan'daki çıkmasının derinleşeceği; bunun Türkiye'deki siyasal ortama doğrudan yansımalarla, Türk burjuvazisinin siyasal buhranını derinleştirceği ve Türkiye emekçi kitlelerinin kurtuluş mücadelesine ivme kazandıracığı; diğer yandan, KUKM'nin ulusal ve uluslararası alanda büyük ivme kazanacağı bir dönem olacaktır.

Bu nedenledir ki, Türk sömürgeçliği, özel savaş yeni yönelimlerle tırmandırma faaliyetine girişmiştir. Türk sömürgeçliğini bu yönelimlere iten nedenler, KUKM arabasında yürüttüğü özel savaşın aşağıdaki öğelerinin çıkmaza girmesi olmuştur.

TÜRK ORDUSUNUN SALT ASKERİ ŞİDDETLE DİRENİŞİ BASTIRMA TEZİ PRATİKTE ÇIKMAZA GİREK BİTİRİLMİŞTİR

Türk ordusu, 15 Ağustos eylemleriyle karşılaşınca, şoke oldu. Beklenildiği gibi, hemen bastırmaçından emin bir şekilde çıkış yaptı. Kendilerine göre, Türk ordusu; Ortadoğu'nun karşı çıkamaz en büyük ordusuydu. 1920-40 arasında baş gösteren Kürt direnmelerini rahat bastırmıştı. Katı bir sömürgeçlik Kürdistan'ın önemli ölçüde kendine benzeştirmişti. Bu nedenle Kürdistan sorunu diye bir sorunu olamazdı. 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle sol üzerinde yürürlüğe koyduğu tasfiye, deyim yerindeyse, terbiye etme çabalarında başarılı olmuştur. Ülkede düzen, baskı ve talan yoluyla sağlanmıştı. Siyasal düzen, faşist anayasa ve faşist tescilli sağ-sol partileriyle oluşturulmuştu. Ciddi bir sorun olarak kalan PKK'de kompleks-tasfiye çabaya büyük ümitler bağlanmıştı ve ciddi sonuçlar alması beklenmekteydi. Tam da bu sırada faşist rejim haklı olarak kendisini başarılı hissediyordu ve bunu büyük ölçüde tasfiye sol'a da anlatmıştı. Türk sömürgeçliği böyle bir anda 15 Ağustos atılımıyla karşılaşınca; şiddet ve gözdağıyla direnişin derhal sindirilir, suçluların yakalanacağı ileri sürmesi "doğaldı."

Türk ordusunun, direnişin ayaklanmaya dönüşmemesi için, büyük güçlerle konumlandı. Hassas bölgeler tutuldu. Ağırlıklı olarak Şırnak, Eruh, Uludere, Çukurca, Beytüşşebab, Şemdinli, Yüksekova, Şirvan, Silopi olmak üzere, Siirt, Hakkari, Van, Mardin, Bitlis, Diyarbakır, Bingöl, Dersim ve Ağrı'nın dahi kesimlerinde olağanüstü önlemler aldı. Kabarmamın şehirlerle yansıması için hassas kaza ve şehirlerde sıkıyıkla çıkma yasası ilan etti. Helikopter, tank ve panzerlerle donatılan binlerce askeri birlik aylarca süren operasyonlara girişti. Sınırlar tutuldu; dağlar, ormanlar bombalandı; köyler basıldı; binlerce köylü işkenceden geçirildi; yüzlerce tutuklandı; yirmi civarında yurtsever işkencede katledildi. Operasyonlar, Kürdistan halkına karşı tam bir gözdağı ve pasifikasyon savaşına dönüştü. Vahşeti dünya kamuoyundan gizlemek için

Türk gazeteleri, radyoları ve TV'si eliyle olmadık sahtekarlıklar yapıldı. Yaşlı insanlar, oniki yaşındaki çocuklar "terörist" olarak suçlanıp TV'ye çıkarıldı. Hayatında hiç traktör görmemiş kadınlar zorla arabaya bindirilerek "Eruh baskınında arabayı kullanan kadın terörist" maskaralıkları düzenlediler. "Kökü dışında, KDP destekliyor" vb. demagogilerle PKK'nin örgütlü gücü gözardı edilmeye çalışıldı.

Nasıl, 1920-40 arasında Kürt direnmelerine karşı yürütülen katliamlara, "eşkiyaya karşı medeniyet hareketi" adını takıp, bunu TKP'de temsil edilen sol'una onaylattıysa, Türk burjuvazisi, 15 Ağustos 1984-Aralık 1984 arasındaki savaşına da "bir avuç terörist ve bölücü eşkiyaya karşı Güneş ve Huzur operasyonları" adını verip aynı şekilde başta TKP olmak üzere kendi şoven sol'una ve Kürt reformistlerine onaylattılar. Ancak sonuç ortadadır. Sonbahar taarruzu Türk ordusu açısından tam bir hezimet olmuştur. Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebab, Hakkari, Çatak, Uludere, Eruh, Şirvan, Pervari, Midyat, Derik, Sason, Silvan, Lice, Dersim, Erzurum'da askeri birlikler ve ajanlara karşı geliştirilen eylemlerle yüz civarında subay ve asker öldürülmüş, çok sayıda araç tahrip edilmiş, elli civarında ajan ve işbirlikçi cezalandırılmış, ikiyüze yakın silah ele geçirilmiştir.

Yaz ve sonbahar 1984 savaşında Türk ordusu açısından yenilgiyle sonuçlanmıştı. Yoğun operasyonlarda ancak yedi devrimci şehit edilebilmiş, beş devrimci de esir düşmüştür.

Yaz, Sonbahar 1984 atılımından, KUKM, tarihi kazanımlarla çıkmıştır.

Bu savaş sürecince sömürgeci ordunun zaafı ortaya serilmiştir. Faşizmin, "sahte demokrasi programı" darbelemiştir. Direniş, dönemim hastalığı olan reformculuk ve tasfiyeciliğe egemen kılınmıştır. Parti saflarında geliştirilen komplocu ve tasfiye faaliyet keskin darbeye yemiştir. Kürdistan sorunu, siyasal tecrit çitlerini aşarak tarihte ilk defa uluslararası platforma bu

denli yansımıştır. Kitlelerle kaynaşarak ulusal direnişi Cephe düzeyine çıkarmanın örgütsel koşullarına kavuşulmuştur. Silahlı mücadele ağırlıklı olarak Siirt, Hakkari, Van'da yoğunlaşmakla beraber, Diyarbakır, Mardin, Bingöl, Elazığ, Dersim, Kars, Ağrı ve Adıyaman'da daha küçük ölçüde kapsanmış, atılımın siyasal etkisi örgüt birimleri vasıtasıyla, şehirler dahil, bütün ülkeyi sarmıştır. Bu süreçte kitleler de Eruh (Aval köyü-300 hane) ve Uludere köylerinde (Nerveh-300 hane, Robosk-100 hane) toplu direniş örnekleri sundular. Parti kadro ve savaşçıları, bütün zorluklara rağmen büyük bir örgütsel ve eylemsel deney kazanarak savaşta galip çıktılar. 15 Ağustos'a kadar ağırlıklı olarak şehir kökenli aydın devrimcilerle dayanan Partinin saflarına köylü gençlerden oluşan savaşçı akını başladı.

Operasyonların başında şiddet histerisine kapılan generaller (K. Evren'in Şemdinli, Eruh, Muş konumları) bu acı sonuç karşısında geri adım attılar. Tükürüklerini yaladılar. Coğrafyanın sertliğinden, kültürel ve ekonomik gerilikten, kandırılmışlıktan, dış güçlerin desteklemesinden dem vurdular. Acı gerçeği bir türlü söyleyemediler, ama Kürdistan gerçeği bütün engelleri aşarak kendisini dayatmaktaydı.

Türk devletinin uzmanları CIA ve NATO uzmanlarıyla 1985'in kış aylarında biraraya gelerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişine karşı sürdürecekleri özel savaşın ana hatlarını ve yöntemlerini oluşturdular. Ağırlıklı olarak askeri olmak üzere, ekonomik ve siyasal programlar oluşturdular. Siyasal kuşatma, milislik, pişmanlık yasası, ekonomik kalkınma projeleri, pasifikasyon ve propaganda savaşları, yol, okul, elektrik aldatmaları bu özel savaşın temel öğeleriydiler. Belirlenen özel savaş programları, emperyalizmin dünyanın çeşitli yerlerinde ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kullandığı vahşi yöntemlerin, Türk sömürgeçliğinin tarihsel barbarlıklarıyla birleştirilerek, modern KUKM'ne, öncüsü PKK'ye ve Kürdistan halkına uygulanmasıydı.

Askeri merkezler yeniden oluşturuldu. Siirt, Diyarbakır, Van, Mardin, Dersim ve Ağrı özel savaşın yönetim merkezleri haline getirildi. Bu merkezlerde yetkili uzman heyetler oluşturuldu. Doğrudan Genelkurmayla bağlı olan bu heyetler, savaşın her türlü planlamasını, yürütmesini ve sonuçlarını kendilerine yoğunlaştırdılar. Burjuva gazeteleri, özel muhabirler, radyo ve TV bunların hizmetine koştu. Böylece istedikleri zaman istedikleri tarzda savaşa ilgili haberleri yayınlama ve bunu operasyonların bir parçası olarak kullanma yoluna gittiler. Bu merkezlerle bağlı yeni askeri bölgeler oluşturuldu.

Uludere, Beytüşşebab ve Çatak Siirt'e bağlanırken, Yüksekova ve Hakkari Van'a bağlandı. Sayılan merkezlerde özel soruşturma ve işkence bölümleri oluşturuldu. Askeri merkezlerde büyük heli-

kopter pistleri yapıldı. Kazalardaki bölükler, tabur ve alay düzeyinde genişletildiler. Her kazaya helikopter, tank ve panzer tahsis edildi. Yine her kazaya polis yerleştirildi. Hassas yerlerdeki karakollar kaldırıldı. Karakol yerleşim düzeni değiştirildi. Karakollardaki asker sayısı en az 80 kişi olacak tarzda çoğaltıldı. Karakolların etrafı yüksek duvarlarla örüldü, mayınlandı, çukurlar kazıldı, duvarlar kum torbalarıyla beslendi, geceleri projektorlerle sürekli aydınlatıldı. Karakollara MG-3, roketatarlar ve telsiz verildi. Köy yollarında gece gündüz, hassas yerlerdeki kazalar arası yollarda da gündüz askeri araçların seyretmesi yasalandı. Asker sayısı 300 bini aşan birlikler, Kürdistan'a özel savaşın bu yönüne bağlı olarak konumlandırıldı. Uludere'nin yirmi civarındaki köyünden, hemen hemen tümüne bölük, tabur ve karakol düzeyinde birlik yerleştirildi. Küçük Şemdinli kazasına onbinin üstünde askerden oluşan birlikler konumlandırıldı. Aynı yoğun yerleşim, Çukurca, Şırnak, Silopi, Şirvan, Yüksekova, Sason, Midyat, Derik, Nusaybin, Lice, Dicle, Dersim, Bingöl ve Ağrı'da yapıldı. Siyasi kuşatma faaliyetleri yoğunlaştırıldı. Kitle pasifikasyonu uygulamaları artırıldı. Yaygın kontrgerilla timleri, ölüm mangaları ve milis güçleri oluşturuldu.

15 Mart 1985'te başlayan saldırılar, ortaya çıkan yozlaşma hariç tutulursa günümüze kadar genişleyerek aralıksız devam etti. 1985 yılı, sömürgeçliğin PKK'yi kesin imha etmeyi ve silahlı direnişi boğma hedeflediği ve programladığı rol olmuştur. Yüzbinlerce askerle yürütülen yoğun saldırı savaş, kontrgerilla birlikleri, ölüm mangaları, Türk şoven sol'u ve Kürt reformist gruplarının saldırıları, IKP provakasyonu, pişmanlık yasası, kitle pasifikasyonu uygulamaları, hep beraber bu imha ve tasfiye programının öğeleriydiler.

15 Mart 1985-Haziran 1985 (Cephe-ERNK atılımını önleme, gelişmeyi belli alanlara sıkıştırarak imhaya hazırlama taarruzu), Temmuz 1985-Eylül 1985 (savaş Kürdistanlaştırarak, sınırlandırılmış bir savaşa imha etme), Aralık 1985 ve sonrası (kış zorluklarından yararlanarak üslenme alanlarına sızıp, güçleri imha etme) taarruzları, büyük bir propaganda ile günümüze kadar sürdürülmektedir.

Türk ordusu, her yönüyle çıkmaza girmiştir. Savaş sınırlarını daralamıştır. ERNK-atılımını önleyememiştir. Komploları boşa çıkarılmıştır. Milislik tutamamıştır. Faşist ordu birlikleri bölünmek ve bölündükçe darbe yemek durumunda kalmışlardır. İnsan ve ekonomik kayıpları korkunç rakamlara ulaşmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşımız imhaya aştığı gibi, tarihi gelişmeler de sağlamıştır. Gelişmeler, hergün gösteri ortamında sürdürülerek, kurtuluş güçlerinin savaşçılık ve

irade güçlülükleri büyük ilerleme sağlamıştır. Yüzlerce düşman kuşatması, pususu, karşı-taarruzu; karşı-darbelerle ya hiç kayıp vermeden ya da çok az kayıpla aşılmıştır. Silahlı mücadele Siirt, Van ve Hakkari'yi aşarak, Mardin, Kars, Ağrı, Diyarbakır, Bingöl, Bitlis ve Dersim'i tamamen, Urfa, Adıyaman, Muş ve Elazığ'ı da önemli ölçüde sarmıştır. Uludere, Şırnak, Cizre, Silopi, Çatak, İdil, Ömerli, Derik, Midyat, Kığı, Karakoçan kazaları basılarak siyasal göstergiler yapılmış, askeri birliklere darbe vurulmuştur. Uludere, Yüksekova, Çukurca, Şırnak, Eruh, Cizre, Silopi, Lice, Sason, Silvan ve Dersim'de polis ve askeri araçlara pusular kurulmuş, pusuya düşen düşman grupları ve araçları tamamen imha edilerek, silahlarına elkonulmuştur. Ülke genelinde karakollara, operasyon birliklerine saldırılar yapılmış, kontrgerilla timlerine pusular kurulmuş, aralarında bir binbaşının da olduğu çok sayıda subay ve asker öldürülmüş, üç panzer, bir helikopter, on askeri araç, üç dozer, bir komprador ve bazı petrol tesisleri imha edilmiş, çok sayıda silah, doküman, roketatar, daktilo, teksir makinesi vb. malzemeler ele geçirilmiştir. Bu süreçte ajan ve milis başlarına ölümölüm darbe vurulmuş, en az ikiyüz civarında milis, muhbir ve ajan ölümle cezalandırılmıştır.

Türk ordu kurmayları, ısrarla gelişmeleri çarpıttıkları gibi, kayıplarını da gizlediler. Çatışmaları 200 sayısının altında gösterdiler. Sadece Mart 1985-Aralık 1985 arasında pus, saldırı, operasyona karşı darbe şeklindeki çatışmaların sayısı 800-1000 arasındadır. Sadece Dersim'de Mayıs 1985-Aralık 1985 arasında 30'un üstünde çatışma meydana gelmiş, bu çatışmalarda on civarında polis, yirmi civarında subay ve asker, on'un üstünde ajan ve muhbir cezalandırılmıştır. İkisi ağır şeritli MG-3 dahil olmak üzere, çok sayıda silah ele geçirilmiştir. Şırnak, Şirvan, Sason, Eruh, Çukurca ve Midyat'ta hergün çatışma durumu yaşanmıştır.

1985 yılı boyunca süren bu imha taarruzlarında, doksan civarında kadro ve savaşçı şehit düşmüştür. Onbeş kadar kadro ve savaşçı da esir düşmüştür. Partimiz PKK, hergün artan oranda yurtsever kitlelerle kaynaşarak, kanla, acıyla, fedakarlıkla, sömürgeci ordunun imha savaşını boşa çıkarmıştır. Daha büyük gelişmelere varmıştır.

Sömürgeci ordunun bir yıllık savaşının manzarası budur. Yoğun kış koşullarına rağmen, halen artan sayıda askeri birliğin operasyonlarda tutulması ve kesilmeyen devrimci eylemler durumu açıkça sergilemektedir. Faşist-sömürgeci hükümetin İçişleri Bakanı bir sürü yalanı yanında, söylediği bazı sözlerle de durumlarını ve çıkmazlarını ele vermektedir. "Güneydoğu'da bugün sahnede olan PKK var..." (Tercüman, Ocak 10, 1985).

TÜRK SÖMÜRGECİ DEVLETİNİN KUKH'Nİ SİYASAL OLARAK TECRİT ETME PLANI BOŞA ÇIKMIŞTIR

Türk devleti, silahlı direnişi hemen terörist-eşkiya hareketi olarak adlandırdı. Bu yeni birşey değildi. Dünyaда bütün ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalist ve sömürgeci güçler tarafından böyle adlandırılmışlardır. Bir Küba, bir Vietnam, ABD emperyalistleri için halen teröristtir. Türk sömürgeciliği için bu nitelendirme yeni değildir. 1920-40 arasında gelişen haklı Kürt direnmelerini bir avuç eşkiya hareketi olarak adlandırmıştı. Türk devleti, Kürdistan sorununu tümüyle inkar ettiğinden ve sorunu önemli oranda çözdüğüne emin olduğundan dolayı, silahlı direnişe terörist-eşkiya hareketi damgasını yapıştırması doğaldır. Türk sömürgeciliği bu nitelendirme ile KUKH'nin dışarda tanınmasını engellemeyi ve hareketin niteliği konusunda Kürdistan ve Türkiye emekçi kitlelerini kuşkuya düşürmeyi amaçlıyordu. Aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş direnişine karşı girişeceği siyasal manevraları ve cinayetleri daha baştan haklı çıkarıyordu.

Diğer taraftan direnişin Avrupa halklarına ulaşmasını önlemeyi ve Avrupa'daki Kürdistanlı kitleler üzerinde genişleyen etkisini kırmayı amaçlıyordu. Avrupa sosyal-demokrasisiyle ilişkilerini yumuşatarak (ekonomik ve siyasal tavizlerle), bu çevrelerin Parti faaliyetlerimizi önlemelerini sağlamaya çalıştı. Özellikle İsveç devleti, İsveç Gizli Polis Örgütü (SÄPO), İsveç devlet basını, Almanya'da tekelli basın bu işlevi gördü. Türk sömürgeciliği Türkiye'nin içinde cirit attığı şoven Türklerin sol gruplarıyla, reformist Kürt gruplarına da bu saldırıya rolü oynattı. Bunlar faşizmin yönelim ve propagandaıyla aynı doğrultudaki saldırılarını tek faaliyetleri haline getirdiler. Sömürgeci ajanlar tarafından doğrudan yönlendirilen Aydınlik (Seçenek), HK vb. gruplar bırıyana, TKP, Dev-İş, Özgürlük Yolu ya da Peşeng'in direniş aleyhtarı değerlendirmeleri Milliyet ve Hürriyet'in kiyle kıyaslandığında hiçbir farkın olmadığı görülmektedir. Türk faşist burjuvazisi, faşist-anayasal liberal solunu (SHP vb.) öne sürerek şoven Türk sol gruplarıyla, Kürt reformist gruplarını liberal dönüşümler umudıyla, direnişe düşman bir konuma getirmişti. Saldırıları ideolojik-politik düzeyi aşarak, komplolara dönüşmüştü. Bazıları bağlı bulundukları güçlere "PKK terörizmi" hakkında raporlar düzenken, Aydınlik devletten silah talep etmiş, Peşeng, Şemdinli, Uludere vb. yerlerde köylüleri devlet milisliğine teşvik etmiş, Uludere ve Şırnak'ta KUK-SE ile Peşeng, milisliğe adım atmışlardır.

Faşizmin bütün bu çabaları tersi sonuç vermiştir. Kürdistan gerçeği, Avrupa'nın gündemine daha fazla girmiş, Avrupa'nın devrimci-demokrat güçleri artan bir oranda devletlerinin Türk faşist sömürgeciliğiyle suçluluğuna karşı durmaya ve PKK önderliğindeki Kürdistan devrimci-yurtsever direnmesini desteklemeye başlamışlardır. Şoven Türk sol'u ve Kürt reformist grupları olumsuzluklarını sürdürdükleri oranda teşhir ve tecrit olmuşlardır. PKK, Avrupa'daki Kürdistanlı kitleleri hemen hemen tümüyle kucaklamıştır. Avrupa'da sağlanan bu gelişmeler nedeniydiler ki, M. A. Birandlar, Ecevitler, Uğur Mumcular bu alana yollanmakta, bölücülüğe karşı yeni önlemler önermektedirler.

Türk sömürgeciliğinin, Irak Saddam yönetimiyle giriştiği, bütün yönleriyle KUKM'ne karşı oluştur-

ulan askeri ve siyasal işbirliği ve bunun pratik koordinesi, dünya kamuoyunda iki yönetimin de teşhirine yolaçarak, halkımızın ulusal birlik ve direniş mücadelesine hizmet etmiştir. Türk sömürgecileri diğer sömürgeci güçlerle stratejik işbirliğini ilerletemeyerek, istedikleri sonucu alamamışlardır. Türk devleti, boyalı basınıyla işleri kudurlu gösterip, herşeyi yapmaya kadim olduğuna söylerken, kendi kamuoyuna karşı "şerefini" kurtarmaya çalışmıştır. Ancak pratikte devletler hukukuna sığmayacak tarzda bir düşkünlüğüne girmiştir. Türk devletinin bu çıkmazı yüzündendir ki, CIA patentli K. İnan, İsrail örneği operasyonlar önermekte, Paul Henzler araştırmalara yollanmakta, ABD yetkilileri, Ankara'ya operasyon planları getirmektedirler. (Ocak 1986)

Türk sömürgeci burjuvazisi, Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva güçlerin zaaflı konumundan yararlanarak, onları işbirliğine çekti. Aylarca bunun propagandasını yaptı. Kürt hakim sınıflarının uşak ve işbirlikçi karakteri ve Kürdistan proleter öncülüklü bağımsızlık mücadelesinden duydukları korku, bu işbirliğine zemin hazırlamaktaydı. Karşılıklı oluşturulan sınır müfrezeleri, ticari ortaklıklar, istihbarat alışverişi, Kuzey Kürdistan'daki aşiretlerin milisleşmesine onay ve komplo, bu işbirliğinin pratik görüntüleri oldu. Direniş ve halkımızın ulusal birliği zarar görmesine rağmen, bu ihanet kitlelerden gizlenmedi. Aşıl feodal-burjuva çizgi, çıkmazına kılıf geçirme çabaları teşhir olurken, aynı zamanda Kürdistan genelinde deste-

ğini yitirme ve kitlelerden soyutlanma sürecine girdi.

Türk burjuvazisi İKP oportünistlerinden aynı şekilde yararlandı. İKP, Kuzey Kürdistan üzerinden Suriye'ye gitme karşılığında, faşizmle korkunc bir suçluluğuna girdi. Nasıl TKP'liler, 1925-40'da kemalist subaylar kılığında Kürt direnmelerini üstüne yürütdüyseler, nasıl İKP'liler Baas yönetiminin kuyruğunda Kürt savaşçılarını arabalara bağlayıp Süleymaniye sokaklarında gezdirdiyseler, bugün de daha aşağılık bir tarzda iki faşizm adına direnişe karşı komplolara girişerek ve milyonlar harcayarak tasfiyeciliği körükledi. İKP'liler Nisan 1985'te pusu kurarak sekiz ulusal kurtuluş kadrosunu hunharca şehit ettiler. Bu, onların şoven karakterlerinden, Kürdistan'a ilişkin programlarından ve PKK mücadelesi karşısında teşhir olmalarından kaynaklanmaktadır. Ancak sonuçta hak ettikleri cevabı almış, teşhir olmuş ve kitleler içinde kovulmuşlardır. Şimdiki durumda iç bunalımla yüz yüzedirler.

Türk sömürgeci burjuvazisinin PKK ve silahlı direnişini, siyasal olarak tecrit etme politikası fiyaskoya sonuçlanmıştır. Faşizmin bu alandaki çıkmazı, Türkiye ve Kürdistanlı kitlelerin gözleri önünde olmuştur. K. Evren-T. Özal faşist yönetiminin siyasal çıkamazı armıştır. Ecevitler, Demireller, muhalefeti arttırmakta, burjuva klikler arasındaki savaşım, mevcut yönetimin insiyatifinden çıkarak, Türk burjuva sistemi için oldukça zaaflı bir durum yaratmaktadır.

Faşist sömürgeciliğin siyasal manevralarına dayanan PKK, bu manevraları aşmış, olanakları en iyi bir şekilde değerlendirmiş ve KUKM için şimdiye dek olmayan ölçüde siyasal olanaklar yaratmıştır.

TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN "ÖZEL AMAÇLI EKONOMİK UYGULAMALARI" ÇIKMAZDA KALMIŞTIR

Kürdistan'daki kapitalist sömürgecilik, başından beri özel amaçlıdır. Kürdistan ulusal gerçeğini inkara, uşak bir hakim sınıf yaratmaya; Kürdistan'ın ekonomik zenginliklerini talana yöneliktir. 1940-70 arasında uygulanan bu ekonomik politika Türk sömürgeciliği adına epey başarılı olmuştur. Halkımızın ulusal değerlerinin tahribi pahasına sömürgeciliğin kurumsallaşmasını sağlayan temel öğelerden biri olmuştur. Türk burjuvazisi Kürdistan sorunu karşısında sıkışıklıkça, sorunu bir ekonomik geri kalmışlık olarak ilan etti. Bunu kendi sol'una ve Kürt reformistlerine de benimsetti.

1984 Ağustos silahlı direnişine karşı şiddetli ön plana alan Türk sömürgeciliği, çıkmaza girdikçe, ekonomik önlemlere daha fazla sarılmaya başladı. Şiddet histerisine kapılan K. Evren'in bile, "Doğu'da sömürüyü birkaç aya yapıyor, teröristler bu durumu sistematik ediyorlar" şeklinde bir belirleme yapması bir yenilgiyi ve aynı zamanda yeni bir yönelimi ifade etmekteydi.

Asıl amaçları sömürgeci kapitalizmin yeterli kadar kurumsallaşmadığı Siirt, Van ve Hakkari'ye sömürgeci özel kapitalizmin girişini hızlandırmak; böylece bu alanlardaki ağaları ve aşiret reislerini kompradorlaştırıp, siyasal-askeri yolları içinde eriterek, milisliği geliştirmekti. Zayıf olan ekonomik temel güçlendirilerek bunun askeri-siyasal denetimde boşlukları yaratması önlenirken, diğer yandan da buralardaki ekonomik zenginliklerin bu hakim öğeler eliyle tekeller adına talanı hedefleniyordu. Yol, okul, elektrik vb. uygulamalar da tama-

men aynı amaçla yapılacaktır.

Türk şoven sol'u, Kürt hakim sınıfları ve ara sınıf reformist grupları olanca güçleriyle bu yönelimi desteklediler. Çünkü, Türk şoven sol'unun Kürdistan'daki varlığı, tamamen sömürgeci kapitalizmin ve kültürünün yer etmesiyle doğrudan ilintiliydi. Sömürgeci Türk kapitalizmiyle Kürt feodallerinin gayri meşru ilişkilerinin ürünü olan Kürt köylü-burjuvazisinin politika yapan elit grupları, zeminlerinin genişleyeceği, yeni işbirlikli olanakları

Sömürgecilerin ülkemizdeki en büyük yatırımlarından biri olan Keban Barajı.

doğacağı, ayrıca otomoni programlarının temel istemleri olan yol, su, okul, elektrik öğeleri yerine getirilecek umuduyla sömürgeciliğin imhacı ekonomik önlemlerini desteklediler.

Aşırı bir propaganda ile öne çıkarılan ekonomik önlemler uzun süreli sonuçlar gözetmese rağmen, bir yıllık sürede fiyaskoya sonuçlandı. Meclisten çıkarılan teşvik yasalarına ve zorlamalarına rağmen, yerli ve yabancı yatırımcıların, direniş yüzünden yatırımlardan ısrarla kaçındılar. Yapılanlar ise gözettiler işlevi yerine getireme-

di.

Sınır ticareti, askeri komutanlarla işbirliği içinde çalışan feodal aşiret reisleri ve ajanların elinde yoğunlaştırıldı. Bölülikle orta köylülüğün elinde yaygın olarak yapılmakta olan sınır ticareti, belli ellerde yoğunlaştırıldı. Buna uymayanlara karşı sert önleyici tedbirler getirildi. Uludere'de Ahmede Mustafa, Beytüşşebap'ta Jirkan ağaları, Hacı Dirban ve Tahir, Çukurca'da Macit Ağa, Şemdinli'de milis Gerdi kabilelerinin reisleri, yerel ordu güçleriyle çalışan uşak odaklar oldular. Bu hainler, sömürgeci askerlerle sınır koruma müfrezeleri oluşturarak, çok sayıda yurtseverin ölümüne neden oldular. Daha içerde orman kesimi, hayvan ticareti, kömür vb. maden ocaklarını müteahhittliği, aynı konumdaki çevrelere aynı amaçla verildi. Şırnak kömür ocağı Tatar ailesine işletildi; Van alanındaki hayvan ticareti Ertuşi ağalarına teslim edildi; Pervari belediye reisliği Emin Özcan (Emin Ağa) ve Çukurca belediye reisliği de Macit Ağa'ya teslim edildi. Müteahhittlikler, parti ilçe başkanlıkları vb. vurgun vurulan işler, bu uşaklara teslim edildi. Hepsi bu mükafatlar karşılığında çete grupları oluşturdular. Kazalarda çete büroları oluşturdular.

Baraj yapımına, yoğun elektrikasyona, tarımda kapitalizme hız verilmiştir. GAP diye bilinen Mar-din, Urfa, Adıyaman ve Diyarbakır kapsayan Güneydoğu Anadolu Sulama ve Elektrifikasyon projesi, uzun erimli ve çok sonuç beklenen tekellerin çıkarlarına uygun projedir. Toprak reformu yapılmadan kamulaştırma yapıldığından dolayı daha şimdiden çok sayıda ağa palazlandırılarak, uşak durumuna getirilmiştir. Kürdistan tarımsal potansiyelini sonuna kadar sömürgeci kapitalizme açmayı hedefleyen bu projeye 1940-70 kapitalizminden daha fazla işlev verilmektedir. Türk sömürgeciliği, bu proje ile sosyal farklılaşma yaratmayı hedeflemektedir. 1950-70 arasında Çukurova'nın gördüğü, işsizlik emme rolünü bu alana verdimek istemektedir. 1960'larda Çukurova yüzbinlerce Kürdistanlı yoksul köylülüğü emmiştir. Fakat istenen sonuçlar alınamamış, göç asimileyi doğuramamış, yoksulluğu önleyememiş; tam aksine proleterleşme ve yoksulluğu arttırarak, ulusal ve sınıfsal bilincin gelişmesine hizmet etmiş ve 1970'lerde bu birlikim ulusal direnişin güçlü bir birikimi haline gelmiştir. GAP projesi, işsizlik ve yoksulluğu arttıracaktır. Bu proje Kürdistan'da politize olma-

ler gece ve gündüz köy yollarında askeri araçların seyretmesini yasaklamıştır.

Sömürgeciler gerçeği çarpıtarak, Doğu ve Güneydoğu'ya hizmet götürdüklerini, ancak teröristlerin iş araçlarını tahrip ettiklerini, çalışmalarını engellediklerini söylemektedirler. Evet, bu doğrudur ama şu gerçekler; halkımızın boyunduruk altına alınmasına, üzerindeki baskının ve talanın artmasına ve devrimci direnişi tasfiyeye yönelik her uygulama, kurum ve araç hedef olarak alınmıştır. Şırnak'ın Xurbiğe Beste ve Pervari'nin Omryanus köyleri arasında gür Mergomar ormanı bulunmaktadır. Bin civarında ailenin tüm geçimi yalnızca bu ormana bağlıdır. Bu iki köy dahil, çevre köyler ulusal kurtuluşu aktif olarak desteklemektedir. Sömürgeciler, halktan intikam almayı planlamaktadırlar. İşkence ve tutuklamaya yetinmemektedirler. "Direnişçiler harnıyır" diye ormanı aramaya çalışıyor, giremediler, yakmayı denediler, beceremediler. Bu defa, yol açıp ormanı kesmeyi hedeflediler. Köylüler direndi. Dozerleri korumak için 100 kişilik bir askeri bölük görevlendirildi. Yine de direnişçiler, dozerleri imha ettiler, iki askeri öldürdüler, ikisini de yaraladılar. Sömürgeciler inatla yolu açmaya çalıştıysalar da beceremediler. Pervari'de petrol arama bahanesiyle araçlarının askeri uzmanları gezdiren yabancı bir petrol şirketinin çalışmaları durduruldu. Şırnak Destelalo köyünde bir dozer, Baykan'da YSE'nin bir komprosu ve Kozluk'un İsmailika köyü civarında Shell ve Mobil'e ait Şelmo petrol tesisleri tahrip edildi.

Bu ekonomik uygulamalara bağlı olarak okuma-yazma kursları, okullar açılmakta, burjuva yoluğu değişik tarzlarda (TV vb.) köye yansıtılmaktadır. Ancak her uygulama, anında direnişe karşı propaganda dönüşmektedir. Bu nedenle kitleler tavır aldılar. Ağaların palazlanması, buna karşın kendilerinin daha da yoksullaşması çok kısa sürede gözleri önünde cereyan ediyordu. Sömürgeciler çok geçmeden atılmalarını başarısızlığını kendileri de itiraf etmek zorunda kaldılar. "Nasıl Kürtlere kalacak" sözü bütün teknisyenler ve yetkililerin ağızından düşmektedir.

Uzun erimli olarak, sömürgeciliğin bu uygulamalara 1940-70 sürecindeki uygulamaların işlevini gördürmesi mümkün değildir. Hızlandırılan bu uygulamalar, aşiretçiliği kısmen çözebilir, ağaları kompradorlaştırarak milisleştirirler, uşak ara bireyler oluşabilir, yola, elektrige kavuşan köylü şehir pazarına çekilebilir, kısmen denetim olanakları artabilir; fakat mutlak bir tarzda sosyal ayrışmayı hızlandıracak, yoksulluğu arttıracak; 1975-85 pratiğinden geçen, ulusal ve toplumsal bilinci kavrayan ve bugün baskının, talanın herttirlüsüne tabi tutulmalarına rağmen, ulusal kurtuluş savaşını destekleyen kitlelerin bilinç, eylem güçlerinin artmasına yolaçacaktır.

Türk sömürgeciliğinin özel amaçlı ekonomik ve sosyal uygulamaları ölü doğmuştur. Kürdistan hakim sınıf öğelerini çok kısa sürede işbirlikçi konuma getirip, direnişe saldırarak ve bu konuda kitleleri bilinçlendirerek, ulusal kurtuluş direnişinin hedeflerini netleştirmektedir. Uzun erimli olarak PKK'nin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin temellerini geliştirirler. Yoğun şehir-kır ilişkisi, artan proleterleşme ve ulusal birlik önünde engel olan aşiret yapılarını çözümesi (ki bu çözüme önemli oranda PKK'nin propaganda ve eylem faaliyetleriyle sağlanmıştır) ulusal direnişin daha güçlü temelde gelişmesi sonucunu doğuracaktır.

SÖMÜRGEÇİLİĞİN EN TEHLİKELİ ÖZEL SAVAŞ ÖĞESİ "MİLİSLİK" TERS TEPMEKTEDİR

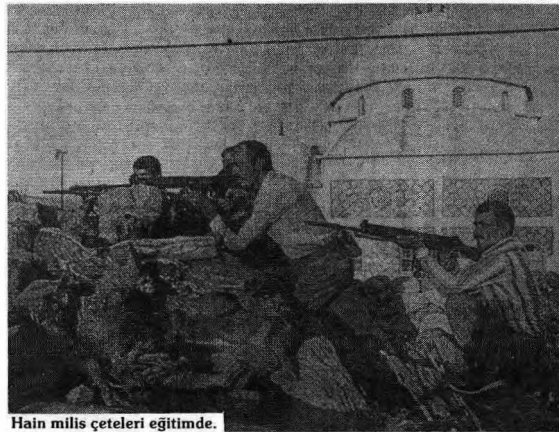
Çağımızda ulusal kurtuluş hareketlerinin tümüne karşı başvuru, sivil kontr-gerilla olan milis uygulamalarının en tehlikeli biçimine Kürdistan'da şahit oluyoruz. Savaş Kürdistanlaştırmanın, halkı birbirine kurdurmanın yöntemi olarak uygulanan milislik, Türk sömürgeciliği elinde tam bir vahşete dönüşmüştür. Her defasında Kürdistan'daki direnmeler, milis ihanetiyle bastırılmıştır. Yetersiz önderlik ve örgütlenme yetisinin temel nedenlerinden olsalar da, diğer bir temel neden milislik olmuştur. Kürdistan'ın parçalanmış durumda tutulmasında da temel bir rolü milislik oynamıştır. Kürdistan'da milislik başka halkların direnişini bastırmada da aktif olarak kullanılmıştır. Hamidiye Alaylarının, 1915 Ermeni katliamında aktif olarak kullanılması gibi. Bugün Doğu ve Güney Kürdistan'daki direnmeler de ağırlıklı olarak milislik yüzünden tıkanmışlardır.

Kürdistan'da milisliğe temel olan sınıfsal kesim, ajanlaşmış ağalar, aşiret reisleri, kabile büyükleri, kompradorlar; bunlardan kaynaklanan politik örgütlenmeler, ara sınıfın uşak elit politikacıları ile ulusal inkarcılığın ortaya çıkardığı kesimlerdir. Toplumsal gerilik, yoksulluk, toplum birimleri arasındaki çelişkiler ve sömürgeci şiddet, milisliğin diğer faktörleridir. Hak-kari (Çukurca, Yüksekova, Şemdinli, Beytüşşebap), Van (Çatak, Gürpınar, Gevaş, Başkale), Siirt (Şırnak ve Pervari) ile Midyat'ta uşak ağalar ve aşiret reisleri milisliğe zemindirler. Uludere, Hak-kari merkez, Nusaybin, Erüh, Şırvan, Derik'te kabile çelişkilerinden doğan ajanlaşma milisliğe zemindir. Mutki, Sason ve Kulp'ta geri aşiret yapısı, aşiret reisleri ve Arap aşiretleri milisliğe zemindir. Diyarbakır ve Ağrı'da ajanlar bu rolü oynarken, Kars ve Dersim'de sosyal-şöven örgütlerde biçimlenen ulusal inkarcılık milisliğe zemindir. Sosyal ayrışmanın düzeyine ve sömürgeci denetimin derecesine göre milislik zemini değişmektedir.

PKK, aşiretler arasında ulusal bilinçlenme, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini aralıksız sürdürdü. Ağalar ve aşiret reisleri, ciddi ölçüde rahatsız oldukları halde, tek başlarına karşı çıkma cesaretini gösteremediler. PKK, bunlara mümkün olduğunca yöntemli ve düşmanın milis oyununa gelmelerini önlemeye hizmet ettiği ölçüde esnek davranmaya çalışmıştır ve bunun olumlu sonuçları görülmüştür. Türk ordusu, 1984 Ağustos-Aralık taarruzunda başarısız olunca, bu işbirlikçi uşak kesimleri yaygın olarak devreye soktu. Ağırlıklı olarak Siirt, Hak-kari, Van ve Mardin'de milis oluşturmaya yöneldi. Ferit Melenler, Mustafa Ahmet Zeydanlar devreye sokuldu. Ağalarla toplatılar yapılarak, vaad ve tehditlerle hizaya getirildiler. Güney Kürdistan feodal-burjuva güçleriyle toplatılar yapılarak onay alındı. 1985 Baharında milis grupları oluşturulmaya başlandı.

Oluşturulan milis grupları, alanlarına ulusal kurtuluş güçlerini sokmayacaklar, yurtseverleri tespit edip yakalayacaklar, ulusal kurtuluş safına katılmaları önleyecekler, karakollarda nöbet tutacaklar, operasyonlara katılacaklar, operasyon birliklerine kılavuzluk edecekler, askeri birliklerin erzaklarını taşıyacaklardı. Yurtsever kitlelere karşı komplo ve pasifikasyon uygulamalarında bulunacaklardı. Şırnak ve Silopi'de Alihan Tatar, Erüh'ta Mihmedde Hessam, Per-

vari'de Emin Ağa (Emin Özcan -Belediye Reisi), Beytüşşebap'ta Jir-kan ağaları Tahir Kero ve Hacı Dırbas, Çukurca'da Macit Ağa (belediye reisi), Yüksekova'da Zeydanlar, Şemdinli'de bazı Gerdi kabileleri (bunlar aynı zamanda Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva güçlere bağlıdır), Çatak'ta Xaviştan ağaları, Ala aşireti ağası Sadun, Yezdınan aşiret ağası Abdurrahman Faris, Zevki aşiret reisi, Midyat'ta Derik'te Mensuri ağaları, Şırvan-Mutki'de ajanlaşmış kabile büyükleri etrafında silahlı çeteler oluşturuldu. Sömürgeciler her aşiret ağasını ve kabile büyüğüne milisliğe zorladığı halde, aşiret tabanlarının direnmesi yüzünden, Şırnak, Erüh, Pervari, Çatak, Gürpınar, Başkale, Beytüşşebap, Uludere, Yüksekova ve Çukurca'da milislik, sayılan çevrelerle sınırlı kaldı.

Hain milis çeteleri eğitimde.

Sömürgeciler bununla kalmadılar, kırla başını koparmış şehirlerdeki lumpeni para karşılığında, mahkumları af karşılığında çete gruplarına aldılar. Şırnak'ta bir yüzbaşıyı vurmaktan idamla anan, Zerkî aşiretinden üç kişi Siirt'te arınmalarına rağmen, Şırnak'ta kontr-gerilla gruplarının içine alınmışlardır. İdamla anan Jirkan ağalarına çete grupları teslim edilerek yüzbaşı rütbeleri verildi. Çatak, Erüh, Şırvan, Sason'da yerlerde çoğaltılacak bu örnekler, sömürgecilerin acizliklerinin belgesidir. Şemdinli'nin Gerdi aşiretine mensup olup, Güney Kürdistan direnmesinde yer alan bazı kabileler, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı silahlanmak koşuluyla Şemdinli'ye yerleştirilmektedir. Şırnak'ta Biryan ve Gundike Melle köylerinden IKP'ye bağlı KUK-ŞE'li çetelerden, kelle avcılığı türünden komplocu gruplar oluşturuldu.

İddia edildiği gibi, "köy korucuları" adı altında da olsa milislere herhangi bir ücret verilmemektedir. Vurgunu vuran ağalar olmuştur. Ağalar, devletten aldıkları destekle, yayla ve tarla tapularını kendilerinin çoğultularını, aşiretler üzerinde sömürülerini derinleştirirdi. Bu, huzursuzluğu artıran temel öğe oldu. Milisler, sadece köylülerin evini yakma, işkence etme ve mallarını talan etme hakkını elde ettiler. Sömürgeciler bu uygulamayı bifişli geliştirerek, köylüler arasında çelişkileri azzırmak istediler. Çeteleri insiyatifi kılmaq için telsizler verildi. Kontr-gerilla grupları şeklinde tasnif edip, başlarına sorumlu subaylar verdiler. Sömürgeciler bir kabilenin çetelerini diğer bir kabilenin alanına saldırarak, çelişkilerini arttırdı, diğer kabileyi silah almaya zorladılar. Çeşitli yollarla bir çevreyi teşhir edip, devrimciler seni öldürecekler iddialarıyla zorla silah verdiler vb...

Sömürgeci ordunun kitlelerin gözleri önünde bu kadar acizleşmesi, direnişi artırdı. Köylüler işkenceyi, evlerinin yakılmasını, göçü ve ölümü göze alarak silah almaya karşı direndiler. Çeteleri alanlarına, köylerine sokmadılar. Ağaların tehdit ve baskılarını göğüslediler. Uludere, bir tek silah almadı; Şırnak, Erüh, Pervari direndi. Çetecilik, sayılan ağaların etrafındaki gruplarla sınırlı kaldı. Çete grupları daraldıkça saflarında panik ve kaçmalar başgösterdi.

Televizyon ve gazetelerdeki gösterişli resimler ve programlar, propagandanın öteye bir şey değildi. Çetecilik gelişmedi ve gelişemedi de. Aşiretçilik daralan bir toplumsal kesimi temsil etmektedir. Çeteciliğin başını çeken ağalar, aşiret ve kabile reisleri, ajanlar, mahkumlar halkın ve aşiretlerinin nefret ettiği unsurlardır. PKK çizgisi, yığınlarca bilinmekte ve benimsenmektedir. Devrimciler yıllarca süren inatçı bir çalışmayla, yığınları eğitmişlerdir, düşmanın oyunlarına karşı uyarılmışlardır. Yurtsever kitleler, Parti-

avında" programları düzenlendi. 1985 yılı boyunca, yöntemler çeşitlendirilerek milislik teşvik edildi, fakat hiçbir uygulama gerçeği ortbas edemedi. Sömürgeci yetkililer gerçeği itiraf etmek zorunda kaldılar. Faşist hükümetin İçişleri Bakanı Y. Akbulut, "teröristler iyi eğitilmişler, iyi silahlanmışlar" belirlenmesiyle gerçeği sapıttırmak istemektedir. Lumpen, eşkiya ve ağa çevrelerinden maaşlı, iyi silahlanmış grup-

lar oluşturmaları da kendileri için kışık olmadı.

Halen ciddi bir tehlike olmasına rağmen, sömürgecilerin milislik oyunu bozulmuştur. Öncülük eden ağa takımı şehir ve kazalara sığınmışlardır. Partimizin ve yurtsever kitlelerin bu oyunu bozmaları, ulusal kurtuluş direnişinin daha ileri gelişmeleri kaydetmesi için büyük deney ve kazanım olmuştur.

PİŞMANLIK YA DA İHANET YASASI ÖLÜ DOĞMUŞTUR

Sömürgeci ordu, savaş taarruzlarında başarısız kalınca, "pişmanlık yasası" adı altında direniş saflarında ihaneti körükledi. Yasanın kendisi sömürgeci ordunun çıkmasını sergilemektedir. Bu yasa faşist nitelikte de olsa, Türk burjuva hukukunun ihlalıydı. Hukuk sisteminin, orman kanununun getirilmesi. 15 Ağustos 1984'te savaş çığırları atmaya başlayan CIA patentli faşist general K. Evren, daha ölüm çığırları yankılanıyordu, geri adım attı, tükürdüyü yaladı, bütün umudunu pişmanlık yasasına bağladı. Yasanın sonuçları biryana, kendisi bile Türk sömürgeciliğinin, ulusal kurtuluş savaşımız karşısındaki çıkmasını itirafıydı.

Türk sömürgeciliği bu yasayla kime çağırıyordu? Açık ki, kaypak aydınlar, korkaklar, ulus ve sınıf bilincini tamamen yitirenlere, hiçbir insani değer taşımayan hayvan ruhlarına, bir günlük sefil yaşam için kendini, halkını satan sefilce yapıydı.

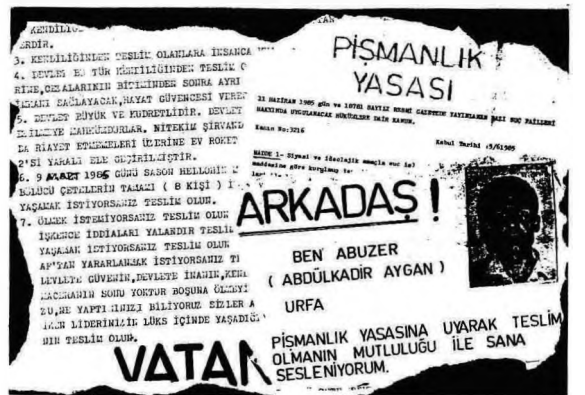
Uygulama nasıl olmaktadır? Devrimin ne kadar çok malzemesini yakalattıysan, ne kadar devrimcin, yurtseverin ölümüne neden olursan, hatta yurtsever çevrelere ne kadar zarar verir, işkence eder, tutuklatırsan, Parti ve direniş hakkında ne kadar yalan ve asılsız haber yayarsan, televizyon ve gazetelerde insanlık onurunu ne kadar ayaklar altına almayı becerirsen, işte ona göre cezanı inecektir. Kölece yaşama izin verilecektir.

Kürdistan ulusal direnişi zorlu. Dünyada çok az halk bu denli güç koşullarda mücadeleli geliş-

kurmuş. Dönmez, Y. Merkit ile sosyal-demokrasinin gölgesindeki uşaklar arasında sınıf kökeni, politik konum ve devrime düşmanlıkları açısından fark yoksa, bugün cezaevinde bir tas çorabaya olmadık günahlar işleyen Nebil (Ali Ozansoy) ile IKP-TKP'nin gölgesindeki Süleyman (B. Karer) arasında da hiçbir fark yoktur. Sınıf kökenleri, günahları, PKK'ye düşmanlık yazıları tamamen aynıdır. Türk sömürgeciliği Nebil'in sahipleri olduğuna göre, Süleyman'ın sahiplerinin de hangi konumda olduklarını kendileri değerlendirsinsin.

Kürdistan halkı, tarihinde ve bugün Güney Kürdistan'da Irak sömürgeciliği tarafından uygulanan bu yasanın anlamını çok iyi bilmektedir. Yurtsever kitleler, yasanın kendilerine ve öncileri PKK'ye karşı çıkarılan bir ihanet yasası olduğunu bilmektedir. Düşmana sığınan bu zavalıların lanetlemekte. Oğlu ya da akrabası kurtuluş savaşçı olan aileler çocuklarına "ölün gerefimizle, ancak kesinlikle düşmanın insafına sığınmayın" demektedirler.

Sömürgeciler yanılmışlardır. Sonucun böyle olacağı tahmin edilebilselerdi, kesinlikle yasayı çıkarıp kendilerini bu denli teşhir etmezlerdi. İki yıla yakın süredir, düşmana sığınanların sayısı 20'yi geçmemektedir. Kaldı ki bunların önemli bir oranı mücadeleyle çok az bağı olan sıradan köylülerdir. Şehitler, direnmeci savaş esirleri ve direnişin boyutlarıyla kıyaslandığında bu sayı komiktir. Sömürgeciler bu uşakları her türlü insani değerden soyutlayarak vahşi bir şe-

tirebilmiştir. Direnişin zorlukları ve sınıfsal karakteri, cesuru korkatan, devrimciyi oportünistten, namusluyu onursuzdan, yurtseverli kaypakıtan ayrılan kriterlerdir. İşte Türk sömürgeciliği pişmanlık yasasıyla bu korkaklara, oportünistlere, onursuzlara, kaypaklara çağrı yapılmaktadır.

PKK, Türk faşist-sömürgeciliği, TKP-İKP oportünizmi ve Dev-İşçi, ÖY vb. vasıtasıyla dayatılan sosyal-demokrat emperyalist güçlerin tasfiyeciliğini aşmıştır. Teoride, politika, örgütlenmede direniş ege-men kılınmıştır. 1984 sonlarında çıkarılan pişmanlık yasası bir anlamda TKP-İKP vd. güçlerin milyonlar harcayarak yürüttükleri tasfiyeci faaliyetin yasaallaştırılmasıdır. Nasıl ki, cezaevlerinde faşist dernek-

kilde kullanılmaktadır. Bunlara asılsız bildiriler dağıtmakta, köy toplatıları yaparak mücadele hakkında asılsız konuşmalar yaptırmakta, yurtseverleri yakalayıp işkence ettirmekte, mücadelenin geçmesini ve geleceğini gölge düşürecek tarzda yazılar hazırlamakta, milyonlar harcanarak uydurma televizyon programları yaptırılmaktadır. Bu aşağılık kişiler, insani değerlerden o kadar soyutlanıyor ki, asker elbisesi giydirilerek halkın ve devrimcilerin üzerine sürülmemektedir. Bunların tümü devrimcileri vurarak gidip teslim olmayı düşünmüşlerdir, fakat kurtulamazlar diye başvurmamışlardır. Sömürgeciler bu iblisleri posası çıkana kadar kullanmak, sonra onları da işkenceye alarak cezalandırmaktadır.

İhanetçiler ve sömürgecilerin ortak bağırdıkları bir husus vardır; "direniş çıkmazdadır, baskı vardır, dağılma vardır, kaçın, teslim olun, devlet işkence yapmıyor, devletin merhametine sığın..." peki durum böyleyse, neden ihanet yüzde bir bile değildir. 98 kişilik bir davada neden sadece iki ihanetçi çıkıyor; ağır cezalar alan 98 kişi neden cezaları direniş sloganlarıyla karşıyorlar; neden ihanetçiler cezaevinde bile koruma altında tutuluyor? Neden hergün eylem oluyor, yüzlerce insan kurtuluş saflarına akıyor, neden

halen yüzbinlerce asker operasyon içinde tutuluyor?

Pişmanlık yasası ölü doğmuştur. Sömürgeciliğin çıkmazının belgesi olmuştur. Bu durum o kadar net olarak ortaya çıkmış ve toplumda o kadar derin yaralar açmıştır ki, yasanın yola çıktığı tepkiler, Türk burjuva sisteminin kemirmiştir. Öyle ki, burjuva klikler açıkça yasayı eleştirmektedirler. Düzenin cumhuriyet savcılarını bile, yasanın iptali için yasal başvuru yapmak zorunda kalmışlardır.

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN PASİFİKASYON SAVAŞI, YURTSEVER KİTLELERİN DİRENİŞİ KARŞISINDA GERİLEMİŞTİR

Silahlı direniş mücadelesinin yurtsever kitleleri sarması karşısında, Türk ordusu da yıldırıcı savaşını yurtsever kitlelere, bilhassa köylülere yöneltti. Kaynak kurutulsu, balık susuzluktan ölecektir teziyle 1985 yılı boyunca kitlelere karşı bir kıym ve yıldırma savaşını yürüttü.

Tank, top ve helikopterlerle donatılan binlerce askeri birlikleriyle aralıksız gözdağı ve yıldırma operasyonları yaptı. Yıldırma taarruzu, bazı bölgelerde daha ağırlıklı olmak üzere Kürdistan'ın istisnasız tümünde yaygınlaştırıldı. Amaç, Türk ordusunun yenilmezliğini ve katliamcı özelliklerini kitlelere kabul ettirmekti. Dağlar ve ormanlar top ateşinde tutuldu. Kitlelel tutuklama, keyfi muamele ve işkence aralıksız uygulandı. Çocuk, kadın, yaşlı insanlar da yaygın olarak bu uygulamaya tabi tutuldular. Çok sayıda insan bu uygulamalar sırasında ya öldü, ya da sakat kaldı.

Yoğun propagandayla kitlelerin mücadeleden söğumaları hedeflendi. Televizyon, radyo, gazete, bildiriler, uşaklar ve ihanetçiler bol bol kullanıldı. Parti önderliği hakkında asılsız haberler yayıldı. Fotomontaj fotoğraflar dağıtıldı. Uçaklarla, mücadeleyi karalayın bildirileri dört bir yana atıldı. Köy ve kazalarda, ordu yetkililerinin ve ihanetçilerin katıldığı toplantıları yaygınlaştırıldı. Türk sosyal-şoven sol gruplarıyla, Kürt reformist gruplarının yazılımları kaynak gösterdiler. Bunlar yetmeyince, bu defa köylülüğe "su örgüte, bu örgüte, mesela KDP'ye katılın, fakat kesinlikle PKK'ya katılmayın" tehditinde bulundular. Bu dayatmayı daha inandırıcı kılabilmek için de milisbaşı olan feodallerin kendilerini bu örgütten göstermelerini teşvik ettiler.

Köylülüğü, bilhassa direnişi aktif olarak desteklediği ortaya çıkan çevreleri, ekonomik olarak çökertme uygulaması bezdirici bir tarzda yaygınlaştırıldı. Köylülerin üretim faaliyetleri engellendi. Hayvanları öldürüldü; evleri, kinleri yakıldı. Göçe zorlandılar. Şırnak'ta Deştalo, Spindarok, Erub'ta Guyma, Mıstaxa, Zıvınga, Sıkaka, Pervari'de Hol, Kal, Omyanus, Uludere'de Evil köyleri yakılarak önemli oranda göç ettirildiler. Göçtendirilen aileler üzerinde her türlü oyun oynandı. Bu uygulamalar misilleme biçiminde sürdürüldü. Direniş birlikleri, bir ajanın evini mi yaktlar, sömürgeciler de hemen karşılığında bir ya da birkaç yurtseverin evini yaktlar. Devrimciler, bir ajana ya da işbirlikçiye para cezası mı verdiler, sömürgeciler, yurtseverlerden bunu aşan bir miktar aldılar. Rüşvet, ekonomik olarak çökertme uygulaması biçiminde kurumsallaştırıldı. Adeta rüşvet büroları oluşturuldu. Aynı kişiden aralıksız defalarca rüşvet alınıyordu. Siirt'te rüşvet mekanizmasının bir aracı bu durumu şöyle izah ediyordu:

"Önceleri meblağ 200-300 bin liraydı. Sadece soruşturma amiri alıyordu. Şimdi alay komutanı da ortak olduğundan, bu miktar 500-600 bin liraya çıktı. Param olsa Türk devletini parayla satın alırım." Aracı bu sözleriyle çıplak bir gerçeği ifade ediyordu. Ağaların, ajanların, muhbirlerin bir ihbarı bu korkunç uygulama için yetiyordu.

Uygulama bu kadarla da kalmıyordu. Uygulamaya tabi tutulanlar sadakatlerini göstermeliydiler. 15 Ağustos 1985'te Pervari'nin Hol ve Kal köylerinde otuz ev yakın faşist binbaşı köylülere şunu diyor: "Evlerinizi yaktığımızda üzülmeyin, devrimcileri yakalattırsanız ağıllarınızı bile Reme Şerik'in ki gibi betondan yaparız." Reme Şerik, Siirt yöresinde Dersim 1938'in Rayber'i'dir. Şubat 1985'te evinde konaklanan bir devrimci grubu düşünme bildirerek üç devrimcinin ölmesine, üçünün de yakalanmasına yolaçmıştı. Köylüler ya devletin silahını almalıydılar, devrimcileri şikayet etmeliydiler, yemeklerine zehir katmalıydılar (bu amaçla köylüler çok sayıda zehir dolu şişe dağıtıldı); ya da daha şiddetli uygulamalara hazırlanmalıydılar. Fakat çok küçük bir oran dışında, yurtsever köylüler ikinci yolu seçerek, direndiler. Evi yeni yakılan yaşlı bir yurtsever, bir direniş grubuna, "halime acırsanız zavallısınız, düşünme daha fazla vurun, biz herşeyi göze almışız" diyordu.

Köylülerde sokağa çıkma yasağı, izinsiz ayrılma yasağı, milli kayıfat yasağı, misafir bildirim uygulamasıyla köylülük yıldırılmak, çaresiz bırakılmak istendi. Ağustos 1985'ten itibaren yaptıkları köy toplantılarında, faşist subaylar, "orta yol yoktur, ya devlete tutacak-sınız, ya da bölücüler" diyorlardı. Yaptıkları zaten köylülere başka yol bırakılmıyordu. Köylülere, "artık sıra uçaklarda, 1925-40'ı unutmayın" deniyordu. Ağustos 1985'te Van'da yapılan bir toplantıda, bir kurmay binbaşı ağalara; "... devlete yardım edin, aksi durumda 3,5 milyon insanı öldürmeye kararlıyız..." diyordu.

40-50 kişiden oluşan, elemanları tamamen subay olan kontrgerilla grupları oluşturuldu. Bunlar rütbe takmayan, çoğu defa halkı şaşırtmak için direnişçilerin kıyafetlerine benzer kıyafetler giyen, Parti yayınları bulunduran, özel amaçlı birliklerdir. Köylere inerek köylülere sinyorlar, yollara puslu kurarak rastgele insan öldürüyorlar, köylere ani baskın yaparak köylülere işkenceden geçiriyor, ev yaşıyorlar. Anında sonuca giden, istedikleri uygulamayı yapan birliklerdir. 1985 sonbaharı ile birlikte yerli çetelerle beslenen bu gruplar, halen Kürdistan genelinde kullanılan en tehlikeli pasifikasyon birimleridir.

Köylülerin zorla toplatılıp dağlara salınması, sürekleştirilen bir uygulama oldu. 1985'in sonbahar aylarında, Diyarbakır'ın Piran ve Lice ilçelerinin dağlık kesiminde

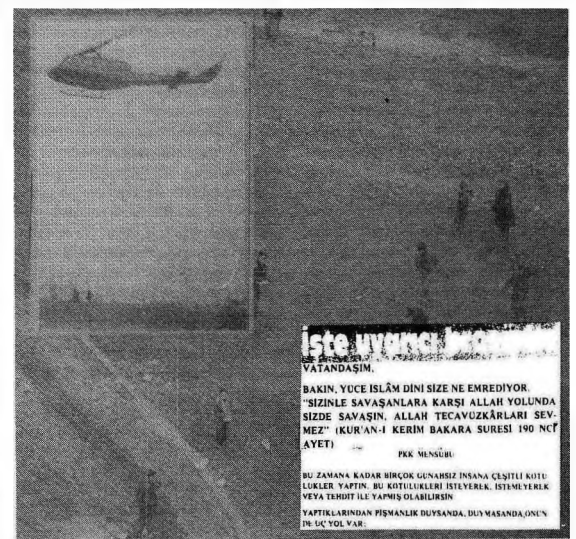
yüzlerce köylü operasyonu koştu. Köylüler dağda askerlerle çatıştılar, hedefe şaşırtıldılar, devrimcileri korudular. Lice'nin Fis ovasında köylüler zorla toplatılarak miting yapılmak istendi. Zorla toplanan çok az sayıdaki köylü ölüme, bir binbaşı yaptığı konuşmada köylülere, "söz geçmişte devleti desteklediniz, devlete sadık kaldınız, Ermenilere, Yunanlılara karşı savaşınız, şimdi de Apoculara karşı savaşarak devletin yanında olduğunuzu göstermelisiniz." deyince, köylüler tepki gösterdiler. Orta yaşlı bir köylü; "eskiden savaştıklarımız yabancıydı, halbuki bunlar evlatlarımızdır ..." deyince, kitlenin gözünde adeta kahramanlaştı. Sömürgecilerin uygulamalarının salt kitlenin tepkisiyle bozulması devam ediyor. 1985 yazında Diyarbakır'da, güya teröristler tarafından öldürülen erlerin anne-baba ve yakınlarından oluşturulan, aslında subay ailelerinden oluşan 150 kişilik bir gösteri yapıldı. Halk, alayları ve nefretiyle gösteriyi kırmazda soktu.

Oğlu ya da yakını direniş savaşçı olanlara daha yoğun bir şekilde pasifikasyon yöntemleri uygulandı. Aileler dağlara salınarak, günceler gezdirilerek, adlarına asılsız bildiriler dağıtılarak, gazetelerde zorla mücadele aleyhtarı yazılara ortak edilecek, televizyonda yakını ve Parti hakkında yanlış içerikle zorla konuşutularak, bu yolla hem kitleyi bezdirmeye hem de direniş saflarına akışı önlemeye çalıştılar. Fakat sonuç, hep sömürgecilerin beklentilerinin tersine oldu. Televizyonda oğlu aleyhine zorla konuşutulan bir baba, bir hafta geçmeden bir oğlu ve iki yakını daha mücadele saflarına yolladı. Şehit edilen oğlunun kurşuna delik değişik edilmiş vücudunun üstüne teşhis için getirilen bir baba, gördüğü acı manzaradan yıkıldı; halde, sömürgeci canilerin önünde onurunu incitmiyor ve sömürgecilerin yüzüne, "bir oğlum gitti, geride daha beşi vardır" diyordu (Mutki, Mayıs 1985). Oğlu, daha yeni sömürgeci katillerce şehit edilen bir ananın oğlu aleyhine zorla televizyonda konuşutulmasıyla (Ocak 1986) kimi inandırabilirlerdi?

Pasifikasyon uygulamaları Türk ordusunun kişiliğinde tam bir vahşete dönüşüyordu. Kitleleri sindirmek için intikamlarını direnişçilerin cenazelerinden alıyorlardı. Devrimciler esir edilen bir askeri önce sorguya çekerek, kesin suçlu olduğu ortaya çıkınca cezalandırılıyor. Sömürgeciler ise kudrumcasına, direnişçilerin cesetlerini elbiseleriyle beraber çukurlara gömdüler. Pervari'de üç (Temmuz 1985), Erub'ta dört (Mayıs 1985), Mutki'de beş (Temmuz 1985), Hizan'da üç (Temmuz 1985), devrimcinin cesetleri toplu mezarlarla gömülünce; kitleler bu vahşetle irkildiler ve şehitlere sahip çıktılar.

Devrimciler hakkında, kitlelerde kuşku yaratmak için Erub'ta, Temmuz 1985'te şehit edilen bir bayan direnişçiyi doktorlarına muayene ettirdiler. Köylülerin gözü önünde yapılan bu uygulama bekledikleri sonucu vermedi. Operasyon binbaşısı bile bu yaptığını utanmak ve davanın hakkı olduğunu belirtmek zorunda kaldı. Eylül 1985'te, Şırnak'ın Çeme Nezi köyünde Saadet (Rahime KAHRAMAN) ve Sertac (Fazlı YILDIRIM) adında iki devrimci şehit edilir. Sömürgeci caniler ve çeteler, köylülere ölümleri toplu mezarlarla gömülünce; kitleler bu vahşetle irkildiler ve şehitlere sahip çıktılar.

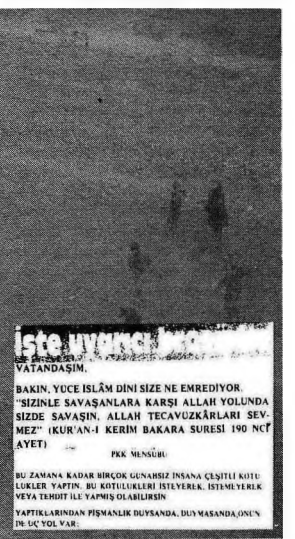
taşırılar. Saadet'in "nurlu" cenazesi, kulaktan kulağa efsaneleşerek kısa sürede bütün alana yayıldı. Mart 1985'te Şırnak'ın Deştalo (Kırkkuyu) köyüne kaymakam, yüzbaşı, polis, doktor ve hemşire-

den oluşan bir ekip gelir. Büyük bir askeri birlik, heyeti korumaktadır. Deştalo köyü, alanda yurtseverliği, direnişçiliği ve direniş destekleri ile tanınır. Köy direniş saflarına çok sayıda savaşçı vermiştir. Sömürgeci heyetin amacı köylülere tehdit etmektir. Doktor, savaşçıların köye gelip geldiklerini öğrenmek için, savaşçıların kararlarını muayene edecektir. İşte, köy "kutsal görev" e giden K. Evren'in heyetinin ve doktorunun gerçek içyüzü. Köylüler bu çıkrık duruma karşı koydular. Bir saat geçmeden direnişçiler pususu kurdular ve heyet hakkettiği sona kavuştu.

Pasifikasyon çeşitlenerek sürdürüldü. Kontr-gerilla gruplarına bağlı olarak lumpen, mahkum ve siyasi sabıkalılardan "ölüm mangaları" türünden gruplar oluşturuldu. Bunlar sözde "aranyorlar, yaptıkları devlet sorumlu tutulmasın" diye, devrimci konumunda karakolların gölgesinde tutuluyorlar. Şırnak'ta bu mangalar yaygın olarak kullanıldı. Bunların birkaç uygulamasını anlatmak için, Şırnak'ın durumunu ortaya koymakla yarar vardır. Kaza, bir jandarma alayı, tugay, ilkiyüze yakın polis, helikopter pisti, panzer ve tanklarla tam bir savaş merkezine dönüşülmüştür. Kazanın dört bir yanına karakollar serpiştirilerek, askeri kuşatma altına alınmıştır. İlçede subay çocukları askeri koruma altında ve özel donatılarla, çarşı boşaltılarak getirilip götürülmektedir. Geceleri sokağa çıkma yasağı vardır. Alihan Tatar'a bağlı resmi çete büroları vardır. Çeteler, gece-gündüz silahlarıyla hareket etmektedirler. Ağalar ve yüzbaşılardan oluşan gruplar, kömür ocağından kömür taşıyan arabalardan açıkça rüşvet almaktadırlar. Arama noktalarında yine çeteler askerlerle ortak arama yaparak köylülere etmedikleri keyfi uygulamayı bırakmamaktadırlar. Geceleri aniden, "teröristler bastı" anonslarıyla, saatlerce sağa-sola ateş ederek, tam bir savaş psikolojisi ve uygulaması yaşatmaktadırlar. Aynı görüntü Erub, Pervari, Uludere, Çukurca, Şemdinli başta olmak üzere bütün ilçe ve illere de yaygınlaştırılmaktadır. Buna rağmen, Haziran ayında Şırnak alayı basıldı, Temmuz'da polis kulübesi tarandı, Eylül ayında Alihan Tatar'ın evi basıldı, akrabası olan altı çete vuruldu, kömür ocağı basıldı, bir panzer tahrip edildi, içindeki bir subay ve iki er öldürüldü, Alihan Tatar'ın benzinliyi yakıldı. Bu durum baskından yılan köylülüğü ayaklanma durumuna getirdi. Sömür-

geci ordu yetkilileri oldukça ürküttüler, derhal önlem almaya koyuldular. Alihan Tatar'la görüşerek kabarmayı önleyici, ilginç misillemelerin geliştirilmesini istediler. Tartarlardan çete grupları oluşturulup

telsiz verildi, helikopterler tahsis edildi. Biryan ve Gundike Melle köylerinden "ölüm mangası" türünden bir grup oluşturuldu (Emere Hizni, Ahmedî Biryanî, Salih,... bunlar aynı zamanda İKP'ye bağlı KUK-SE çetesindendirler). Manga, Ekim 1985 başlarında Talga köyünden Yusuf adlı bir yurtseveri katlederek, başını vücudundan ayırdılar. Tanınmasını diye, yüzü jiletlenir. Başsız vücut, sömürgecilerle teslim edilir. Aynı gün radyoda, "önder bir devrimcinin öldürüldüğü" ilan edilir. Başsız vücut, Şırnak'ta vali, kaymakam, ordu komutanları, ağaların katıldığı kalabalık bir toplantıda teşhir edilir. Ancak oyun tutmamıştır. Yusuf'un ailesi cesedi tanıır, kocasını katledenlerin adlarını verir. Herşey açığa çıkar. Alelacele toplantı bitirilir. Teşhir olan manganın bazı elemanları, direniş gruplarının saldırısına uğrarlar. Artık gizlenecek bir şey kalmayınca, bu caniler doğrudan karakollarda nöbet tutmaya başladılar.

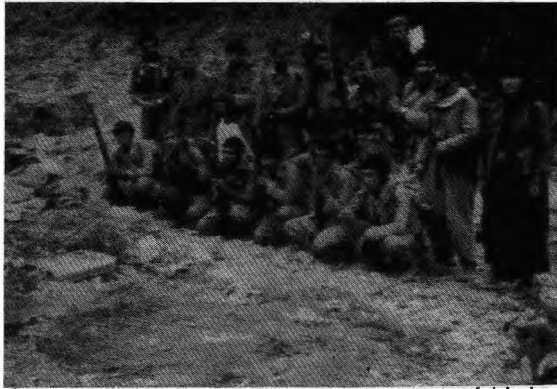
Sömürgeci ordu, çete, kontrgerilla, ölüm mangalarının vahşet uygulamaları aralıksız sürmektedir. Sonuç ne olmuştur?

Herşeyden önce, kitleler acı çekmişlerdir, evleri yakılmıştır, işkence almışlardır, ağır cezalarla çarptırılmışlardır, öldürülmüşlerdir, ancak direnişçilerdir. Öncüye ve ulusal kurtuluş direnişine inancınlarını yitirmemişlerdir. Ölümleri pahasına da olsa devrimcileri korumuşlardır. Devletin silahını almamışlardır. Durumlarından dolayı yakınmamışlardır, inanılmaz bir inanç ve coşkuyla direnişçilere moral ve cesaret vermişlerdir. Göçe karşı direnişçilerdir, yıkılan evlerini inatla yeniden yapmışlardır. Verilen zehir şişelerini, düşmana karşı kullanılmak üzere, devrimcilerle vermişlerdir. Yılmadan çocuklarını direniş saflarına yollamışlardır. Arkasından şikayete giderek düşmanı yanıltmışlardır. En olmadık zamanlarda düşman hakkında istihbarat getirmiş, devrimci propagandayı yaymışlardır. İhanetçilerin yüzüne tükürmüşlerdir. Dört oğlu tutuklanan, kendisi ve ailesi işkenceye alınan, ekonomik olarak çökertilen, bir oğlu şehit olan, evi yakılan yurtsever bir köylü, bunca uygulamadan sonra, "cevrede yurtsever ve üç oğlu direnen şehit babası olarak tanınmanın gururunu yaşıyorum" diyordu.

İşte bu, savaşın bir halk gerçeğidir. Bu gerçek yüzündendir ki, sömürgeciler artık sabırlarının tükenmiş, toplu katliamları gündeme getireceklerini belirtmektedirler.

TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN YENİ YÖNELİMLERİ

Türk sömürgeçiliğinin PKK ve KUKM'ne karşı yürüttüğü imha savaşı, çoğu yönleriyle ciddi ölçüde tıkanmıştır. Silahlı direniş gelişerek milyonların umudu haline gelmiştir. Kitlelerin, baskılara karşı koyuşu büyük gelişmelere varma noktasına gelmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türk burjuva siyasal sisteminin bütün yanlarıyla derinleşen bunalımının temel nedeni olmuştur. Başka bir deyişle, sistemin geleceği KUKM'ni tasfiyeyle bağlı kalmıştır. Bu nedenle, Türk sömürgeci devletin askeri, siyasal ve ekonomik uzmanları yeni yönelimler peşindedirler, ancak bu yönelimler de savaşın daha boyutlanmasına ve çıkmazlarının daha da artmasına yolcağından başka sonuç veremeyecektir.

Bugün artık Kürdistan'da söz söyleme sırası; azim, cesaret ve fedakarlığın simgesi olan HRK Savaşçılarındır.

TC, askeri alanda, gerilla savaşına karşı ve toplu direnişleri bastırmaya uygun askeri yetkinleşme faaliyeti içindedir. Bu amaçla yeni helikopter ve uçaklar almaktadır. Yeni alınan 48 savaş uçağı Diyarbakır'a yerleştirilmiştir. Subaylar ve büyük askeri birlikler, kontr-gerilla eğitiminin geçirilmektedir. Kürdistan'da askeri konumlanma arttırılmaktadır. Yasaklanmış boş alanlar, toplu güçler ve stratejik köyler için planlar yapılmaktadır. Uludere, Şırnak, Beytüşşebap vb. yerlerde çete Yüksekova, Çukurca, Erüh, Perveri, Çatac ve Dersim'de şimdiden bunun hazırlıkları yapılmaktadır.

Tıkanan milislik oyunu, ilerletilemek istenmektedir. Savaş, Kürdistanlaştırmanın en ciddi ögesini geliştirimin planları yapılmaktadır. İçişleri Bakanının da belirttiği gibi (Tercüman 10 Ocak 1986) çete gruplarına MG-3, top, roketatar vb. silahlar verilerek, eğitilerek, sayıları çoğaltılarak etkinlikleri arttırılmak istenmektedir. Şimdiden Çukurca, Şemdinli, Şırnak, Silopi, Beytüşşebap, Şemdinli, büroları oluşturulmuştur. Bu bürolar ağalara bağlıdır.

Kontr-gerilla timleri ve bunlara bağlı "ölüm mangaları" türünden örgütleri, devrimcileri ve kitleleri yıldırma ve kompolar için yetkinleştirip-yaygınlaştırmak istenmektedir. Bunun pratiği Diyarbakır, Mardin, Siirt ve Hakkari'de (bilhassa Şırnak, Çukurca, Şemdinli) şimdiden gözlenmektedir. Eğitimli su-bay ve erlere ilaveten, mahkumlar, lumpenler ve bazı siyasi grup çeteleri (KUK-SE, Peşeng vb.) bu grupların bileşimini oluşturmaktadır. İhanetçilerin de bu gruplarda kullanılması, propaganda amacıyla da olsa, planlanmaktadır. Şırvan, Erüh ve Diyarbakır'da bunun pratiği gözlenmiştir.

Türk sömürgeçliği, G. Kürdistan'daki feodal-burjuva güçlerin zaaf-larından ve işbirliğine yatkın konumlarından yararlanarak, onları direniş karşı komplo güçleri olarak kullandığı gibi, ilerleyen gelişmesini birlikte bastırma yönelimine de

ortak etmek istemektedir. Beytüşşebap, Yüksekova, Çukurca ve özellikle Şemdinli'de bu yönlü ortak hazırlıkların yapıldığına şahit olunmaktadır.

Türk sömürgeçliği, İsrail'e imrenerek, dışarda da direniş güçlerine darbe vurmayı planlamaktadır. CIA patentli uçak Kamuran İnan'ın bu yönlü değerlendirme ve sıkıştırılması, ABD Dışişleri Bakanının Ocak 1986'da, Ankara'ya getirdiği planlar, Türk ordusunun bu maceracı yönelimlere girebileceğini göstermektedir. İçişleri Bakanının "teröristleri dışarda da izliyoruz" tehdidi ve bu amaçla oluşturulan komplocu terör örgütü olan "Terörle Mücadele Hareket ve Daire Başkanlığı (TMHDH)" bu yönelimin itirafıdır. Şoven Türk sol

dır. Bunların verdiği raporlar, hükümeti uyarmaktadır. M. Ali Birand, 1986'da Avrupa'nın gündemiğe bölücülüğün daha fazla geleceğini, aşırı sağ örgütlenmelerle bu gelişmenin önlenemeyeceğini, en acıklı yolun Demokratik Sol Fedarasyonu güçlendirmek olduğunu hükümeti önermektedir. Sömürgeci yönetim, direnişin siyasal alanda yolaçtığı buhranı derinleştirmeyi önlemek için, istemediği halde Ecevitler, Demireller tarafından temsil edilen muhalif burjuva kliklere daha fazla musamahalı davranmaktadır. Bunlar vasıtasıyla kitle muhalefetini durdurmak, Avrupa kamuoyunun tepkilerini durdurmak ve çoktandır liberal burjuvazinin kuyruğuna takılmış olan Türk şoven solu ile Kürt reformist gruplarını liberalizm beklentisiyle direnişin üstüne daha fazla saldırtmak istemektedir. Türkiye'de Ecevit'in, Demirel'in muhalefetlerini şimdiden yükseltmeleri, bu sahte ortamın Kürdistan'a taşırılma çabaları, Avrupa komünizmi türünden komünist partilerine yasallık tanıma süslentileri (DYP'nin iddiaları), reformist Kürt gruplarının elemanlarının yığın halinde hapislerden salınarak direniş aleyhtarı faaliyet için ortalığa sürülmesi, sömürgeçliğin yeni yönelimini netleştirmektedir.

Türk sömürgeçliği, komşu devletlerle KUKM'ne karşı stratejik uyumunu, Saddam yönetimiyle gerçekleştirdiği düzeyde taktik alana yasıtmak istemektedir. Bunun için üst üste girişimler yapmaktadır. Ekonomik, ticari olanaklarını bu devletlere siyasal tavizler için peşkeş çekmektedir.

Güney Kürdistan burjuva-feodal güçleriyle, direniş tasfiye etme faaliyetlerini siyasal biçimlere büründürmek istemektedir. Bu amaçla çeteleşen feodalleri de bünyelerine alacak tarzda ağırlıklı olarak Türk iştiharına bağlı sahte milliyetçi örgütler tekrar canlandırılmak istenmektedir.

Türk sömürgeçliği salt askeri şiddetin çözümsüzlüğünü gördüğünden, yeni yönelimleri arasında ekonomik uygulamalar oldukça ağırlık vermektedir. GAP türü projelere, emperyalist tekellerin de finansıyla, devlet girişimi olarak direniş tasfiye etmede stratejik bir rol vermektedirler. Bu büyük projelere ekonomik talan, sosyal başkalaşım, kısa süreli işsizliği emme, siyasal ve askeri kurumsallaşmayı arttırma gibi Kürdistan ulusal yapısını ve direniş tasfiye rolleri verilmektedir. Sömürgeçlik bu uzun erimli yatırımlar yanında, kısa süreli milislik temellerinde işbirliğini güçlendirici, askeri denetimi arttırıcı, kitleleri direnişten uzaklaştırmacı ekonomik ve sosyal planlamalar yapmaktadır. Bu yönelimin bir modeli olması açısından 1986'nın Hakkari yılı olarak seçilmesi ilginçtir. Daha önce doğru dürüst yolu olmayan Hakkari'nin birden bire sömürgeçliğin en fazla bahsettği yer durumuna gelmesinin nedeni açıktır. Hakkari'de yol azdır, işbirlikçilik yaygındır, ekonomik zenginlikleri yeteri kadar talan edilememektedir, toplum yeterince burjuva yozluğuna çekilememiş, Türkük şahka kalkmamıştır. En önemlisi de ulusal kurtuluşçu direniş, kitlelerle kaynaşarak atılım sağlamıştır. O halde plan açıktır; Hakkari'ye sokulacak özel amaçlı ekonomik-sosyal önlemlerle, yollar genişletilecek, radyo istasyonunun gücü artırılarak Türküküğün (şovenizmin) etkisi yaygınlaştırılacak, yatılı okullara hız verilecek, elektrik yaygınlaştırılacak, -bu amaçla Zap Suyu üzerinde küçük barajlar inşa edilecektir- televizyon yaygınlaştırılacak, en ala burjuva alışkanlıkları yaygınlaştırılacak, dokuma imathaneleri açılacak vb. Bu tür ekonomik-sosyal önlemlerin yara-

tacağı zemin üzerinde feodaller ve aşiret reislerinin mutlak işbirlikleri sağlanarak milislik kurumu güçlendirilecektir. Bu zemin üzerinde sömürgeci askeri kurumsallaşma ve denetimin güçlendirilmesi hedeflenmektedir. Şimdiden Yüksekova'da bir askeri havaalanı inşa edilmektedir. Bu yolla Hakkari'nin ekonomik potansiyeli olan halıcılık, balcılık, hayvan ve hayvan ürünleri, ormanlar ve kömürün işbirlikçi uçaklar aracılığıyla tekeller tarafından talan edilmesi de planlanmaktadır.

Türk sömürgeçliğinin yeni yönelimleri arasında propagandanın çeşitlendirilmesi önemli bir rol oynama-

maktadır. Televizyon, radyo ve tamamen MIT'in birer organı haline gelen Milliyet, Hürriyet, Güneş, Tercüman ve daha ince yöntemlerle kullanılan Cumhuriyet ile direniş karşı özel olarak çıkartılan, kaza ve illerde basılan onlarca mahallî gazete ve daha aktif kullanılacak ihanetçiler vasıtasıyla PKK'yı ve silahlı direniş hedefleyen koordineli faaliyetini arttırmak eğilimindedir. Faşizmin propaganda malzemesi, Türk şoven sol'uyla Kürt reformist gruplarına kaynak olduğu gibi, bu güçlerin malzemesi de faşizme kaynak olmaktadır. Türk sömürgeci uzmanları bu ilişkili kurumsallaştırma yönelimi içindedir.

SÖMÜRGEÇİLİĞİN YENİ YÖNELİMLERİ
BAŞARISIZLIĞA MAHKUMDUR

Sömürgeci Türk ordusunun yoğun baskıları, güçlü konumlanış ve kitlelerle kaynaşmış PKK'nin kitlesel direnişle başarısızlığa uğratılacaktır. Bu durum, büyük patlamaların habercisidir. Baskıdan ve yoksulluktan kıran gençliği, aydını, köylüsü, esnafı, işçisiyle Kürdistanlı yurtsever halk kitleleri, sömürgeçliğin her türlü yeni oyununa direnmeye kararlıdır. Kitleler ve PKK, kendilerini bekleyen acı ve yıkımların bilincinde olarak, kontrgerilla, ölüm mangaları ve milis ağını direnişleriyle açacaktır. Kitleler şimdiden en büyük duyarlılık ve özveriyle kutsal direniş görevlerine hazırlanmaktadır.

Sömürgeci ordunun Kürdistan'da güttüğü kıyım savaşı, onu teşhir edecektir. Faşist ordunun maddi ve insan kayıpları, orduyu çıkmaza sokacağı gibi Türk burjuvazisinin siyasal-ekonomik bunalımına da derinleştirecektir. Türkiye emekçi kitleleri ve aydınlar, faşizmin getirdiği baskı ve talan yetmiyormuş gibi, bir de Kürdistan'da yürütülen savaşın yükünün kendilerine yüklenmesini kabul etmeyeceklerdir. Şimdiden yükselen ve ses-sizce atılıma geçen kitle kabarması, aktif hareketlenmeye, mitinglere, izinsiz gösterilere, grevlere ve daha şiddetli tepkilere dönüşebilecektir. Kabarmayı rayından sapırmaya ve batan sömürgeci sistemin ömrünü uzatma adına da olsa, Demireller, Ecevitler tarafından yürütülen burjuva muhalefet güçlenmektedir. Yargılanan bu klikler, sistemin geleceğinden duydukları endişe ile mevcut askeri-faşist yönetim sorunları çözmek için başarısızlığın ve kitle muhalefetinden cesaret alarak, yargılananlar durumuna geçmektedirler. Bu çelişkiler bile sömürgeçliğin yeni yönelimlerinin çıkmaza kalacağına işaretler.

Sistemin içinde artan çelişkiler, sistemdeki çatlakları arttırarak, devrimci kabarmaya olanak açacaktır. Bu boşlukları doldurma ve bunu yeterli görme çabasıyla yetinecek olan Türk sol'u ya kendini aşarak devrimci mücadeleyi layıkıyla ilerletme ya da kitle kabarmasının altında ezilme alternatifiyile daha fazla karşı karşıya gelecektir.

Örgütlü ve kitlesel Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının bu koşullarda atılım kazanacağı muhakkaktır. 1985 sonlarında Diyarbakır'a giden faşizmin kapatması sosyal-demokrat Aydın Güven Gürkan, bu

gerçeği şu endişelerle belirtmiştir; "Doğru'da yalnız asker var. Vatandaş bu durumdan rahatsız oluyor ve devletin başka uygulamalarını da görmek istiyor. Diyarbakır'da ışıktırmış binlerce genç var. Bu durum oldukça endişe uyandırıyor."

Ortadoğu'da devam eden çatışmalı ortam, Türk devletin emperyalizme bağlı saldırgan konumu, bazıları sömürgeci de olsa, komşu devletlerle yığınla çelişkiyi yaşaması, bu devletlerle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı işbirliğinde istediği uyumu sağlayamayacağı göstermektedir. Son olaylar ve gelişmeler bunu doğrulamaktadır. Türk burjuva uzmanları, komşu ülkelerle ticaret ve ekonomik işbirliğinde gelişmelerin sağlanabileceğini, ancak bunun siyasal alanda devam ettirilemeyeceğini kendileri belirtmektedirler. Türk sömürgeçliğinin, PKK'yı Avrupa'da siyasal kuşatmaya alma ve terör ortamına çekme faaliyetleri boşa çıkacaktır. A. G. Gürkan'ın da belirttiği gibi, "1986 Türk devletinin siyasal yalnızlığı itildiği yıl olacaktır." Faşizmin oyunlarına alet olan güçlerin teşhir ve tecritleri hızlanacaktır. Avrupa devrimci-demokratik güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Direnişle daha fazla dayanışmaya girerek, KUKM için uluslararası dayanışma ve platform olanakları daha fazla doğabilecektir.

PKK'yle dayanışma yerine, Türk sömürgeçliğinin kompolarına ortak olan Güney Kürdistan'ın feodal burjuva güçleri, bu olumsuz konumlarına devamla drettikleri süreçte, Kürdistan'daki yurtsever kitlelerden tecrit olmaya devam edeceklerdir. Girişilecekleri herhangi bir komplo girişimi, halkımızın direniş ve birlik mücadelesine zarar verebilecektir, fakat daha çok da kendileri zarar göceklerdir.

Kürdistan'ın bugünkü konumda tutulmasında, en az sömürgeçiler kadar günah olan TKP-İKP oportünist klikleri, KUKM ve öncüsü PKK'yı karşı, faşizme işbirlikli olan suçlarını devamda drettikleri takdirde, bırakalım daha şimdiden aşılacak çizgilerini, kendilerini bile kurtarmayacaklardır.

Pasifikasyon savaşının her türlü yıkım, baskı ve acısını yaşayan Kürdistan halkını artık biçbir baskı durduramaz. Halkımız intikam almanın yolunu bulmuştur. Partisine inanmaktadır. İhaneti lanetlemektedir. Her koşul altında direnmeye kararlıdır.

BÜTÜN PARTİ KADRO, SAVAŞÇI, SEMPATİZANLARI VE ULUSAL KURTULUŞTAN YANA BÜTÜN YURTSEVER KİTLELERE DÜŞEN GÖREV, TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN SAVAŞI TIRMANDIRMA YÖNELİMİNE KARŞI KENETLENMİŞ OLARAK ULUSAL KURTULUŞÇU DİRENİŞİN DAHA İLERİ ve ŞANLI SAVAŞINA HAZIRLANMAKTIR

Partimizin doğru öncülüğünde yüzlerce kadro, savaşı ve yurtsever insanımızın şehit olması ve inanılmaz acı ve fedakarlıklar pahasına

kazanılan siyasi, örgütsel ve askeri kazanımların korunması zorunludur. Ulusal kurtuluş yolundaki

Devamı Syf: 23'te

Kürdistan'da Özel Harp...

Baştarafı Syf: 13'te

dakarlığımız; beşincisi, kararlılığımız; altıncısı, militan kadro anlayışımız; yedincisi, metanetimiz; sekizincisi, cesaretimiz; dokuzuncusu, yılmaz savaşçılığımız; onuncusu, disiplinimiz vd. Bu saldırıları örneklerlecek olursak; savaşçılığımız "maceracılık", cesaretimiz "intihar", kararlılığımız ve disiplinimiz "robotluk", önderliğimiz "diktatörlük", fedakarlığımız "fanatizm" olarak nitelendirilmekte, öldürmek korkmayan militanlığımız İspanya'daki faşistlikle özdeşleştirilmektedir. Bütün bu nitelendirmelerle, gerçekten devrimin hizmetinde olan ve sömürgeci-faşist devleti tehdit eden değerli özelliklerimizin gözden düşürülerek, gerçekliğimiz çarpıtılmak ve yıpratılmak istenmektedir.

Düşman, bu saldırılarla güçlü özelliklerimizin yerine toplumsal yapımızın ve proleter olmayan öğelerin olumsuz özelliklerini geçirerek Partimiz içinde emgen kılma işlemektedir. Laf dinlemeyen, otorite tanımayan, teslimiyetçi,

bozguncu, bireyci, ikircikli, korkak, özel yaşam düşkünlü, devrim kaçkını bireylerin özelliklerinin Parti bünyemize buluşturulması ve Partimizin içten yürütülmesi amaçlanmaktadır. Basın-yayın organlarından ve hainlerin ağzından yapılan çağrılarla, Parti içinde yer alıpta toplumdaki aldıkları geri özellikleri aşamayan ve proleterleşmeyen kişilerin zayıflıklarına hitap edilmekte ve bu olumsuz yönler sürekli canlı tutulmaya çalışılmaktadır. Bugün emgen olan olmasa bile giderilmemesi halinde bu tür özellikler, Partiyi içten kemiren birer kurt haline gelebilecektir ve düşmanın umudunu bağladığı tam da budur. Provakatörlerin "isyan" a çağrılarını, Kenan Evren'in "pişmanlık yasası" ile "güvenceler" verdiği tipler, belirtilen bu özellikleri bünyelerinden söküp atamayan tiplerdir.

Buradan çıkarılması gereken sonuç, düşmanın saldırdığı yönlerini, mağnaca sarılarak onları daha da güçlendirmek gerektiği;

buna karşılık ona umut veren zayıflık ve yetmezliklerimizi ise en küçük bir kalıntıyı dahi bırakmamacasına, kendi bünyemizde ve toplumumuzdan söküp atmak zorunluluğudur. Bu konudaki en küçük bir gedik "özel savaş" yöntemleri ile daha da büyütülerek gelecek büyük kayıplara kaynak teşkil edebilecektir. Partiyi korumanın yolu onun ve kadrolarının bolşevikleşmelerinden geçmektedir. Oysa, sömürgecilik tarafından büyük tahribatlara uğramış bir toplum bireyleri olarak, farkında olduğumuz ya da olmadığımızı birtakım olumsuz özelliklerin izlerini tamamen silebilmiş değiliz üzerimizden. Bugüne kadar belki bir dereceye kadar "hoşgörü" ile karşılanabilen bu yetersizlik ve hatalar, geline aşamada artık kesinlikle giderilmek zorundadır. Mücadelemizin ulaştığı boyutlar artık ne ölçüde olursa olsun hata ve yetersizlikleri kabul edilecek durumda değildir. Öylesi bir savaş ortamında yaşanmaktadır ki, bünyedeki en küçük bir zayıflık kişiyi, istese de istemese de devrimin önünde bir engel haline getirebilmekte ve bunlarda ısrar etmek ise,

ya bir tasfiyeci veya bir provakatör olarak düşman saflarında yer almaya dek kişiyi götürebilmektedir. Bu durum, devrimci mücadele içerisindeki kadroların bolşevik militanlar haline gelmelerinin ve bu amaçla kendi bünyelerinde de kıyasıya bir savaş yaşamak zorunda olmalarının hayatîyetini ve kaçınılmazlığını gözler önüne sermektedir.

Mücadelemizin özellikle 15 Ağustos sonrasında kaydedilmiş gelişmeler ve ortaya çıkardığı ürünler, bugün geleceği omuzlama gücüne erişmiş militan kadrolar haline gelmeye daha da kolaylaştırmaktadır. Pratiğin acımasız dersleri birçok yetmez yapı ve anlayış mahkum ederek, yaşamak için dahi büyümenin zorunluluğunu dayatmaktadır. Bu yalnızca mücadelenin önünde yeralan kadrolar açısından değil ama, aynı zamanda halkımız için de doğruluğu kanıtlanmış bir gerçekliktir. Bundan dolayı Parti militanlar ve halkımızın, düşmanın "özel savaş"ını boşa çıkarma yolunda şimdi her zamankinden daha çok azimli ve güçlü bir yapıya ulaşmalarında söz edilebilir.

Düşmanın "özel savaş" uygulamalarının hayatı tehlikeler taşıdığı, devrimin olanaksızlıklar içerisinde savunmaya çekildiği, düşmanın ise meydana kısmen boş bulurak atakta olduğu yıllar geride kalmıştır. Bugün artık devrimin atakta olduğu, düşmanı her geçen gün biraz daha köşeye sıkıştırarak adım adım nihai sonuna yaklaştırdığı ve halkın savaş içinde ayağa kalktığı bir dönem yaşanmaktadır. Yani tarihin akışı devrimden ve halktan yanadır. İşte düşmanı kuralız ve çılgınca uygulamalara sürükleyen, "özel savaş"ı, eşi görülmemiş boyutlarda ve en inciseden en kabasına kadar çok çeşitli araçlarla hayata geçirmeye iten tam da bu gerçekliktir. "Özel savaş" şahsında düşman, tarihinin tüm deneyimlerinin süzgecinden geçmiş en son politikalarını hayata geçirmektedir ve

sonunun yaklaştığı bilinciyle bu politikaları akıllamaz biçimlere büründürmekten çekinmeyecektir. Fakat nafi! Tarihi gerçekler bu çırpınışların boşa olduğunu defalarca kanlatmıştır ve hiçbir şey bu gerçekçi değiştiremeyecektir.

Daha önce de vurguladığımız gibi, sonucu tamen edecek olan düşmanın "özel savaş"ı değil, devrimci militanlar olacaktır. Tarihi yapacak olan onlardır. Eğer roller gereğince oynanabilir ve savaşın gerektirdiği kişiliklere ulaşabilirse, düşmanın "özel savaş"ını boşa çıkarmak ve onu nihai olarak tarihe gömmek mümkün olacaktır. Şartlar bugün bu onurlu görevi başarmak için her zamankinden daha fazla devrimin lehinedir ve bizi bizden başka yenecek güç yoktur. O halde militanlar, bünyelerindeki o hep geriye çeken, hep yetmezliğe düşüren ve hep yenilgiyi davet eden iç düşmana yönelmeli ve o ortadan kaldırılmasızın dış düşmanın yenilemeyeceği gerçekçiliğini bilincine kazandırmalıdır. Şunu inançla belirtiyoruz ki, asla yenilmez sanılan tarihin en barbar bir düşmanın böylesine zayıf düşüren ve ona karşı en görkemli ulusal kurtuluş mücadelesinden birisini başlatmış olan militanlar, kendi içlerini kemiren düşmanı da nihai olarak yenilgiye uğratmaktan ve zaferi garantilemekten geri kalmayacaklardır.

O halde; ülke, halk ve Parti gerçekliğimizi, savaşımızın özelliklerini ve gereklerini, düşmanın ve kendimizin güçlü ve zayıf yanlarını, dostlarımız ve düşmanlarımızı iyi tanıyan ve ona göre kendisini eğiterek zayıflıklardan ve yetmezliklerden arınmasını ve savaşmasını bilen önder militanlar, bu militanlardan oluşmuş yıkılmaz bir öncü ve böylesi bir öncü etrafında kenetlenmiş bir halk konumuna ulaşmak ve bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak için ileri!

BİTTİ

Kürdistan Raporu...

Baştarafı Syf: 22'de

kazanılarımızı korumak, bu değerlerin yaratılması için yürütülen faaliyetin, dokülen kanın, çekilen acıların, sergilenen kahramanlıkların kavranmasından ve bu değerlerin yolunda yürünerek direnişi siyasal, örgütsel ve askeri olarak mutlaka daha ilerilere vadmaktan geçecektir.

Sömürgeci devletin halkımıza uyguladığı savaşın bütün yönleri kavranmalıdır. Türk sömürgeci burjuvazisinin Kürdistan'daki bütün uygulamaları askeri, siyasi, ekonomik, kültürel, propaganda vb. biçimleriyle kavranarak, teşhir edilmelidir. Ulusal ve uluslararası alanda bu uygulamalar ve yeni yönelimler teşhir edilerek, faşist-sömürgeciliğin direnişi siyasal kuşatma altına alma çabaları boşa çıkarılarak, kendisi siyasal kuşatmaya alınmalıdır. Mücadele kazanılarımızı iyi değerlendirelerek, halkımızın temel çıkarlarından taviz verilmeyen, yararlanılabilecek her olanak en büyük duyarlılıkla değerlendirilerek, mücadeleimizin haklı olarak talep ettiği dünya devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerinin ilgi ve desteği sağlanmalıdır.

Türk sömürgeciliğinin, bu dönemde en fazla kullanacağı, içlerine sıkıştıran ve provakatörlerle, devrimciler ve yurtseverlere saldırtacağı Türk şoven sol gruplarının provakasyon ve komplolarına duyarlı olunmalı ve boşa çıkarılmalıdır. Olumlu olanlarına esnek davranılarak ve gerekli destek verilerek, olumsuz olanlar teşhir ve tectir edilmelidir. Tavşan üremesi gibi ne idüğü belirsiz grup adlarıyla biraraya gelip, direnişe karşı faaliyetlerini yoğunlaştırmaları, kitlelerden ve devrimci-demokrat çevrelerden soyutlanmalarını önlemeyecektir. Direnişin objektif etkisi bunları suçüstü yakalamıştır. Bölge ve Avrupa'nın devrimci-demokrat, yurtsever güçleriyle dayanışmalar güçlendirilerek, Türk sömürgeciliği ile birlikte direnişe karşı birleşen çevrelerin oyunları teşhir edilerek, boşa çıkarılmalıdır. İhanetin en büyüğüne yaşayan Kuzey Kürdistan'ın reformist gruplarının direnişin sırtından sefil yaşamlarını örgütlemelerine izin verilmemelidir. Kürdistan gerçeğini ve kitlelerin devrimci potansiyelini sömürgeci liberal burjuva çevrelerine sunan bu grupların kitlelerden soyutlanmaları hızlandırılmalıdır. Türk sömürgeciliğine, kompo ve saldırılarında ortak olan feodal-burjuva çevrelerin Kürdistanlı kitleler ve dost güçler nezdinde teşhirlerini hızlandırılmalı; ortak milis örgütü oluşturma çabalarının halkımızın ulusal direniş ve birlik mücadelesine saplanan bir hançer olduğu kabul edilerek; teşhisi önlemle birleştirilmeli ve mutlaka geriletilmelidir.

TKP-İKP oportünist şoven klikleri, çizgilerinin açılmasından ve şimdiye değin çiftlik gibi kullandıkları Kürdistan devrimci-yurtsever potansiyelini ellerinden çıkarmasından duydukları ürküntü ve kinle, direnişe ve PKK'ye karşı olmadık günahlar işlemektedirler. Eğer bu güçler, PKK'de tasfiyeciliği geliştirmek için sarfettikleri çaba ve parayı, Türk ve Irak faşizmine karşı harcasalardı, şimdi halklarımızın mücadelesinin çok daha ilerlerde olacağı kesindi. Ama bu güçler, 1925-40 Kürt direnmelerinin üstüne nasıl gitmişlerse, bugün de aynı konuda direnişe saldırmaktadırlar. İktidarda olsalar bile, bu oportünist çizgiler çürüyor ve devriliyorlar. İnatla bu güçlerin ideolojik-politik teşhirleri hızlandırılarak, kompolcu girişimlerine önlem alınmalıdır.

Sömürgeciliğin Kürdistan'daki özel savaşının ve yeni yönelimlerinin en tahrir edici ögesi olan milisliğin başları olan feodal usakları, ajan aşiret reisleri tarihsel olarak aşılmışlardır. Pratikte teşhir olmuş, kitlelerden soyutlanmışlardır. Askeri birliklerin içinde daha büyük günahlara hazırlanmaktadır. Sömürgeci devlet bunları daha da palazlandırmak istemektedir. Bunlardan gelebilecek komploları karşı duyarlı olarak ve kitleleri uyarak önlem alınmalıdır. Bunlara karşı mücadele büyük bir duyarlılıkla sıklaştırılmalıdır. Şimdiye değin atılan başarısız adımlar bu güçleri tamamiyle dağıtıcı tarzda sıklaştırılarak sürdürülmelidir.

Sömürgeci burjuvazinin değişik

kesimlerinin halkımızın acılarını suistimal ederek, direnişi tasfiyeye yönelik olarak dayatacakları her türlü kaba ve ince yöntemle karşı kitle uyarılmalı ve bunlar boşa çıkarılmalıdır. Pasifikasyonun siyasi, ekonomik vb. bütün biçimlerine karşı kitlelerin bilinçli örgütlü gücü çıkarılmalıdır.

Kürdistan yurtsever halk kitleleri direniş mücadelesine açılmışlardır. Umud ve destekleri sağlamıştır. Her koşul altında öncülü desteklemişlerdir. Acıyla, gözyaşıyla, kanla, umutla, silahla, kinle direnişi beslemişlerdir. Direnişçilere hatalardan arınmayı, ihaneti anında ezmeyi, direnişi mutlaka daha ilerilere götürmeyi dayatmışlardır. Kazanımlarımızı, kitlelerle kaynaşan örgüt ve askeri güç birikimimizi iyi değerlendirip yetkinleştirdiğimizde, şimdiye değin olduğu gibi, bundan böyle de sömürgeciliğin yönelimlerini bozacağız ve daha büyük kazanımlar yaratacağımızı muhakkaktır.

Önümüzdeki dönem, Kürdistan'da büyük çatışmaların olacağı, büyük gelişmelerin sağlanacağı, halkımızın cephe birliğinin genişleyeceği, uluslararası alanda KUKM için dayanışma olanaklarının artacağı bir yıl olacaktır.

Yetersizlik, duyarsızlık ve hatalar kalıcılaştırılarak tek düze bir fedakarlık, propaganda, örgütlülük ve eylemlilikle gelişmeler değerlendirilemez. Tarihte kurtuluşu kavuşan her halk ve sınıf, hep artan bir şekilde inanç, fedakarlık, örgütlülük ve eylemliliği geliştirmeye, zaferi yakalamışlardır.

Kadro, savaşçı, sempatan ve yurtseverler olarak, kazanımları algılayalım; onlara sahip çıkalım; direniş değerlerimizin kırılması kimseye bırakmayalım; pratiği değerlendirilim; hataları aşalım; gelişmeler karşı duyarlı olalım; onlara emgen olalım, kompo ve ihanete set çekelim.

Kadrosu, savaşçı, sempatan ve yurtseverlerle kenetlenmiş bir bütün olarak, Partimiz PKK'nin öncülüğünde, ERNK'de ifadesini bulan halkımızın siyasal, örgütsel ve eylemsel birliğini daha büyük zaferlere varıranın kararlılığıyla ileri!..!

26. Ocak 1986

Ulusal Kurtuluş Mücadelemize...

Baştarafı Syf: 17'de

hinde yazılar yazdırmaktadırlar. 12 Eylül faşist cuntasının iktidarda gelmesinin ardından, kapağı Avrupa'ya atarak devrimci gelişmeyi tasfiyeye uğraşan bu "sol" güçler, bugün tasfiye ettikleri örgütleriyle yetinmeyip, devrimci-direniş büyük bir soylulukla yürüten PKK'yi de aynı batağa çekmeye çalışmaktadırlar. Bunun için de "demokrasi, özgürlük" istemekte, "anti-demokratik uygulamalar kaldırılmalı" çağrısında bulunmaktadırlar. Bugün Türkiye ve Kürdistan halklarının başına büyük bir bela olarak kesilen faşist diktatörlüğü unutarak, bu faşist yönetime karşı kutsal bir mücadele yürüten PKK'ye saldırmaktadırlar.

Bu durum, yüzlerine sol maske geçirerek dolaşan, fakat bugün devrimci-direnişçilik, devrim vb. gibi meselelerle alakası kalmayan bu güçlerin gerçek yüzünü de ortaya sermektedir. Her türlü ahlakdışı gerici ilişkiyi harekete geçirerek, direniş mücadelemizi göğelemeye çalışan bu çevrelerin saldırıları Güz ile birlikte yeniden yoğunluk kazandı. Tam da Kürdistan'da ve uluslararası alanda önemli gelişmeler ortaya çıktığı, faşist cuntanın daha fazla köşeye sıkıştırıldığı ve çıkmasının derinleştiği; buna karşı ise sömürgeci düşmanın demogoji ve yalan temelinde yoğun saldırılara giriştiği bir dönemde, bunlar da

devreye girmektedirler.

İşte böylesi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde, açık ki saldırılara karşı, Kürdistan halkı da cevabını vermek ve özgür iradesini kullanmak durumundaydı. Tüm bu güçler devrime, direnişe, insanlığa saldıran özgürlüğünü kendilerinde buluyorlarsa, halkımız da kendi öz değerlerini savunma hakkını kendisinde görmektedir ve görecektir.

Sömürgeci-faşist cuntanın Kürdistan'da yürüttüğü özel savaş uygulamalarını (köy korucuları kanunu, sürgün, işkence, katliam vb.) protesto etmek, uluslararası kamuoyunun dikkatlerini bu konuda yoğunlaştırmak, yine 5 Avrupa ülkesinin cuntaya verdiği onayı kınamak ve Paris'te 1 devrimcinin katledilmesi, 3 yurtseverin yaranlanması, Basel'de ve Stockholm'de ise, yine çok sayıda yurtseverin yaranmasına yolaçan saldırıları teşhir etmek için gerçekleştirilen eylemler, Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yoğunlaştırılmak istenen saldırı ve komploları verdiği cevaplardan sadece küçük biridir.

Önümüzdeki dönemde de hangi alanda olursa olsun Kürdistan halkı, saldırı ve komplolarla gerekli cevabı vererek, ulusal kurtuluş savaşını daha da yükseltmesini bilecek ve zaferi emin adımlarla yürüyecektir.

Impressum

V.I.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achenher Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka

Avusturya 6.50 dkr.
İngiltere 15.00 £.
Hollanda 0.50 £.
Belçika 2.50 hfl.
5000 bfr.

Norveç

Fransa 5.00 fr.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.

Kızıl Direniş Harekatı Döneminde Bitlis Yöresinde Düşmana Peşpeşe Darbeler İndirildi

15 Ağustos-15 Ekim 1985 tarihleri arasında devrimci silahlı kuvvetler peşpeşe vurdukları darbelerle Bitlis ve çevresinde de düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Bu eylemler düşmana maddi açıdan verirdiği ağır hasarlar yanında, asıl olarak gerçekleştirmek istediği uygulamaları boşa çıkaran ve bu nedenle de düşmanı kahreden bir nitelikteydi.

HRK kuvvetlerine gerçekleştirilen eylemler düşmanın askeri güçlerine ve ajan-muhbir yapıya onarılmaz darbeler indirdi. Ama eylemlerin bununla da sınırlı kalmayarak ekonomik hedeflere yönelik saldırıların başarılı bir tarzda gerçekleştirilmesi düşman kuvvetlerini daha da telaşa boğdu. Bu devrimci saldırılar karşısında düşman çoğu kez pasif savunmaya geçmek durumunda kaldı. Ekonomik kurum ve tesisler yoğun askeri güvenlik tedbirleriyle daha fazla korunmaya alınmaya çalışıldı. Eylemlerin kitleler üzerindeki etkisini kırmak amacıyla düşmanın her zaman olduğu gibi operasyonlara başvurarak, havadan desteklenen operasyon birlikleriyle gözdağı veremeye çalıştığı görüldü. Artık geçmişteki gibi "iki günde ezeriz" deme gücünü hiç bir biçimde kendisinde göremeyen düşman, bu iki aylık süre içerisinde bir çok yöntemi içiçe kullandı. Bir yandan gözdağı vermek amacıyla tüm askeri gücünü seferber eder ve hatta savaş uçaklarını bile peşpeşe devreye sokarken, diğer yandan sözde "halkın kurtarıcısı" pozuna girerek ve ajan-muhbirleri vasıtasıyla kandırma

çalışmalarına hız verdi. Ancak, hangi yönetime başvurusu vursun, başaramadığı şeylerden biri de korkusunu gizlemesidir. Çünkü, süzülme halinde halkımız üzerine saldırdığı kendi askerleri bile duydukları açık korkudan ötürü gizlendikleri siperlerden çıkamıyor, subaylar korku ve telaşlarını gizleyemiyorlardı. Sözde güvenlik tedbirleri ile korunma karakol ve subay lojmanlarının ne zaman saldırıya uğrayacağı belli olmadığından düşman moral açısından hergün biraz daha çöküyor, yollardaki pusu ihtimali askeri birliklerin hareketini çekilmez bir ikenke haline getiriyor, ekonomik sömürü kurumlarına vurulan darbeler ve onları koruma zorunluluğu düşman saflarındaki bu korku ve telaşı daha da alevlendiriyordu.

HRK birlikleri; düşmana yönelik imha ve psikolojik saldırı eylemlerinin yanı sıra, propaganda amaçlı bir dizi eylem de gerçekleştirdiler. Yol güzergahlarında lokanta ve dinlenme tesislerinde yaptıkları propaganda toplantıları mücadeleyi tanıtırken, şehir merkezlerinde de pankart asma, bildiri dağıtma gibi eylemlerle mücadelenin sesini daha geniş alanlara duyurdular. 15 Ağustos-15 Ekim tarihleri, kitlelerde devrimci coşkunun habarında ve düşmanın zayıflığının bir kez daha sergilenmesinde küçümsenmeyecek gelişmelerin yaşandığı bir süreç oldu.

15 Ağustos-15 Ekim 1985 tarihleri arasında, Bitlis ve çevresinde devrimci silahlı kuvvetler şu eylemleri gerçekleştirdiler:

HRK HER YERDE

● Bitlis-Baykan Karayolu Üzerindeki Lokantada 50 Kişi, Coşkun Sloganlarıyla HRK'yi Destekledi

Bitlis il merkezine 18-20 km uzakta bulunan AWAKE lokantasına bir grup partizan propaganda amaçlı baskın yaparak toplantı düzenlediler. Toplantıda ERNK bildirisi okundu. Bu bildirilerle HRK ve 15 Ağustos eylemlerini selamlayan pullar kitleye dağıtıldı. Lokantada bulunan 50 kişi, coşkun sloganlar atarak desteklerini ifade ettiler.

29 Ağustos 1985 günü saat 09.00'da, bir HRK birliği Bitlis-Baykan arasındaki, Bitlis vadisinin önemli bir geçiş noktasında bulunan AWAKE lokantasına girdi. Lokantanın kapıları tutularak, lokantaya giriş-çıkış ve yolda geçişler tam denetim altına alındı. Lokantada bulunan 50 kişiden herhangi bir tedirginlik duymamalarını isteyen partizanlar, mücadele amaçlarını belirten bir konuşma yaptılar. Yarım saat süren toplantı eylemini başarıyla tamamlayan partizanlar, lokanta müşterilerinden kendileriyle silahla konuştuklarından ötürü, anlayışla karşılamalarını isteyecek özürlü dilediler ve gösterdikleri sıcak ilgi için teşekkür ettiler. Partizanlar, müşteriler tarafından destek ifade eden söz ve sloganlarla uğurlandılar.

SİLVAN ALAYININ BURNU DİBİNDE PUSUYA DÜŞÜRÜLEN DEVRİYE ARABASI İMHA EDİLDİ

● Sömürgeci Üç Asker Öldürüldü

HRK'ye bağlı bir silahlı birlik sömürgecileri, Silvan alayının burnu dibinde unutamayacakları bir ders verdi. Silvan şehri merkezinde, Silvan alayı önünden geçen yol üzerinde pusu kuran HRK birliği, üç kişilik bir devriye arabasını içindekilerle birlikte imha ettiler.

16 Eylül 1985 günü saat 12.30 sıralarında, Silvan alayı önünden geçen yolda silah sesini duyanlar, bir an şaşkınlıklarını gizleyemediler. Ancak, bir müddet sonra silah seslerinin nedeni öğrenildiğinde halk duyduğu sevinci gizleyemeyen, sömürgecilerin ise şaşkınlıkları korkuya dönüştü. Devriye arabasında üç düşman askerini imha eden HRK birliği, eylem sonrası başanyla geri çekildi. Kendisini en güçlü zannettiği

şehir merkezlerinde de HRK'nin darbelerinden kurtulamayan düşman, eylem sonrası büyük bir kinle halka saldırdı. Yoğun tutuklama ve baskı operasyonları geliştirdi. Bu operasyonlarda en az 20 yurtsever tutuklandı. Bununla da yetinmeyen sömürgeci düşman, şehir merkezindeki baskı operasyonlarıyla polis teşkilatını görevli kulp çevre ile ilçelerden getirilen takviye kuvvetlerle kırsal alanlarda da yaygın bir operasyona girişti. Bir hafta devam eden operasyonlarda halk, zorla operasyon birliklerine dahil edilmek istendi. Ancak bu uygulama kitleler tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Sömürgeciler yedikleri darbeyi gizlemeye çalıştırlarsa da bunda yine başarılı olamadılar.

DUXANÉ JANDARMA KARAKOLU DA BASKINDAN KURTULAMADI

● Düşman 5 Savaş Uçağı İle Gözdağı Vermek İstedi

22 Eylül 1985 gecesi saat 12.45'de, bir düşman karakolu da devrimci silahlı kuvvetlerin saldırısına uğradı. Bitlis vadisinde, şehir merkezine 30 km mesafede bulunan Duxané (Sarikonak) jandarma karakoluna yönelik bu saldırıda bir jandarma eri yaralandı, bir doğ marka askeri pikap kurşunlara hedef olup, ağır hasar gördü ve roket atışı sonucu karakolun duvarları önemli oranda yıkıldı.

İki koldan saldırıya geçen HRK birliğinin, attığı B-7 roketleri ve yoğun ateş karşısında düşman askerleri telaşa boğuldular. Saldırıya uğrayan düşman askeri karakolu sürekli izli mermiler atarak çevre karakollardan takviye çağlarında bulundu. Bu çağrılar üzerine takviye güç olarak gelen iki cemse dolusu asker de, anında etkisiz hale getirildi. Devrimci kurtuluş kuvvetlerinin ateslediği bir kaç izli mermi, düşman askerlerinin morallerini bozmaya ve onları çatışmadan alıkoymaya yetti. İzli mermilerin atıldığı görürken kendilerine saldırıldığını zanneden düşman takviye birlikleri, telaşa kapılarak rastgele ateş etmeye başladılar. Ne olduğunu anlamayan karakolun askerleri de ateşi yoğunlaştırdı. HRK birliğine korku ve telaş içinde binlerce mermi harcayan düşmanın iki askeri gücünü başbaşa bırakmak düştü. Eylem anında askerlere yönelik bir de konuşma yapıldı. Konuşmanın askerler tarafından ilgiyle dinlenildi ve bu esnada hiçbir askerin emirlere rağmen ateş etmediği görüldü. HRK'nin saldırısı karşısında düşmanın her alanda aynı psikolojili yaşadığı görülmektedir. Mevcut olay ve gelişmeler, Türk askerinin büyük bir moral çöküntüsü içinde olduğunu ve bunun gidererek daha da gelişeceğini ortaya koymaktadır. Şaşkına dönen düşman askerlerini çatışma alanında ve hedefsiz siktikları silah sesleri ortasında bırakan HRK birliği, eylem sonrası herhangi bir kayıp vermeden üs-

lenme noktasına ulaştı.

Düşman, olay sonrasında olay alanına 8 cemse askerle müdahale etti. Olayın kitleler ve kendi askeri üzerindeki etkisini kırmak isteyen düşman, 5 savaş uçağını (fantom ve eski tip F-104) havalandırarak alçak uçuşlar ve pike dalgalarıyla gözdağı vermeye amaçlayan gösteri uçuşları yaptırdı. Savaş uçaklarının Bitlis vadisi üzerinde uzun bir müddet uçuş yaptıklarını gördüldü.

HRK birliğinin saldırı hedefinin köylülere yoğun ikenke ve baskı yapan bir karakola yöneltilmesi çevrede sevinçle karşılandı ve halkın desteğini buldu.

Saldırı karşısında düşmanın ruh haline ilişkin olarak halk arasında birçok söylenti dolaşıyor. Duxané karakolunun Bitlis alayından yardım istediği, ancak alay komutanının Duxané karakol komutanına telsizle "başınızın çaresine bakın, sabaha kadar kendinizi koruyun, biz kuvvet gönderemiyoruz, bölücü şakiller yollarda pusu kurmuşlar, gelemeyiz" biçiminde bir cevap verdiği bu söylentilerden biridir. Yine bir düşman subayının köylülere hitaben "son günler içinde eşkiya saldırılarına hız vermiştir. Buraya da yeni güç getirmişler. Bizim elimizden bir şey gelmiyor. Umudumuz sizde, bir şeyler yapın, devlete sahip çıkın." dediği söyleniyor. Askeri güçlerinin şahsında sömürgeci düşmanın nasıl bir acizlik ve telaş içinde olduğunu ortaya koyan bu tür söylentiler, halk arasında yoğun bir biçimde konuşuluyor.

22 Eylül 1985 gecesi, Duxané karakoluna yönelik taciz ve propaganda amaçlı devrimci saldırı eyleminde, HRK birliği bu amaçlarına uygunluk içinde PKK-MK ve HRK imzalı bildirilerle 15 Ağustos hamlesiyle ilgili çeşitli pullar da bırakmıştır. Ayrıca askerlere yönelik bir çağrı, bombalı duyuru görünümü verilerek bir ağaca asılmıştır. Karakol askerlerine yönelik duyuru şöyledir:

"Yaşasın Türk ve Kürt Halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşını!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (HRK) Bitlis Sorumluluğu
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) Bitlis Askeri Karargahı

ADI BİLE DÜŞMANA KORKU SALAN GÜN-15 AĞUSTOSTA DÜŞMAN BİR KEZ DAHA KORKUYA BOĞULDU

HRK'ye bağlı bir silahlı birlik, 15 Ağustos 1985 günü Bitlis-Baykan karayolu üzerinde bulunan bir düşman karakoluna saldırdı. Destumiyeye karakolu olarak bilinen düşman kuvvetlerine yönelik bu saldırıda, amaçlandığı üzere karakol önemli hasara uğratıldı.

15 Ağustos 1985 günü, saat 22.30 sıralarında gerçekleşen eylem, alanda düşman uygulamalarına vurulan ciddi bir darbe oldu. Destumiyeye karakolu, düşmanın çevre halkı üzerindeki baskı ve uygulamalarının hayata geçirici gücüyü. Alınan kararlar gereği son dönemlerde ajan-muhbir yapıya bağlı olarak cecetiliğin geliştirilmesi ve örgütlenilmesi faaliyetlerini yürütüyor, satın alma ve tehdit yollarıyla yok-sül köylülüğü buna zorluyordu. Uygulanan baskılar altında kin ve öfkeye dolu olan halk, devrimcilerden bu karakola yönelik saldırıda bulunmalarını ve gerekli olan her türlü katkıda bulunacaklarını belirttiler. Halkın kin ve öfkelerini her gün bizzat gören karakol mensupları, cezasız bırakılmayacaklarını ve üstelik bu muhtemel saldırının pek uzak olmadığını da anlıyorlardı. Bu bekleyi içinde her gün yeniden ölen ve

korkunc bir moral çöküntüsü içinde bulunan düşmanın askeri gücü, 18 Ağustos günü bu korkusunun gerçekleştirdiği yoğun silah seslerini duyduğunda hemen anladı. 15'i sabit jandarma ve 15'i de komando olmak üzere, başlarında bir astsubay-başçavuş ve bir astsubay-üstçavuşun bulunduğu 30 kişilik düşman askeri gücü, devrimci silahlı kuvvetlerin saldırısı karşısında karakol binasına sığınarak canlarını kurtarma telaşına düştüler. Göstermelik olsun diye siktikları 6-8 mermi içinde kafalarını çıkarma cesareti bile göstermeden sabaha kadar bina

"Duyuru"

Tarih: 22 Eylül 1985

Askerlere! "Kızıl Direniş Operasyonu" çerçevesinde halkımızın faşist-İşgalci Türk devleti ve ordusuna karşı verdiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi her gün yeni zaferler elde ederek gelişmektedir. Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) öncülüğünde, Türk ordusuna vurulan darbeler bu gelişmenin somut bir ispatıdır. Tüm dünya kamuoyu nezdinde bu durum ilgiyle izlenmektedir.

Duxané (Sarikonak) jandarma karakoluna karşı koyduğumuz bu eylem, Bitlis alanında gerçekleşen 2. karakol baskını eylemidir. Eylemimiz, Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Kenan Evren, N. Ürüg ve bir avuç satılmış general çetesini hedefliyor. Bu faşist yönetim, Türk ve Kürt halkına karşı korkunc cinayetler işlemiştir. Beşyıldan buyana binlerce içki-köylü-aydın genç vs. bu uşak çetesinin emriyle öldürülmüş, sakat bırakılmış, hapisanelere atılmıştır. İğlenen bu cinayetlere tarih karşısında en büyük suçlu konumuna giren bu faşist yönetim yıkılana kadar savaşımı devam edecektir.

Türk ordusu saflarında mecburi hizmet yapan er ve başları; eli kanlı faşist generallerin, sizleri kendilerine alet etmek isteyenlerin oyunlarına gelmeyin.

Ordu içindeki Türk-Kürt Tüm Askerler!

Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerine Kurşun Sıkımayın!
Halka Baskı ve Zulüm Yapmayın!

Subayların Emirlerini Dinlemeyin, Ordudan Fırar Edin!

Türk ve Kürt Halkının Ortak Mücadele Örgütü Olan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC)'ne Katılın!

ÇETELERE ÖLÜM...

● Bir Hain Daha Cezasını Buldu

Halkımızın devrimci silahlı kuvvetleri 3 Eylül 1985 günü, bir çeteye daha hakettiği cezası verdi. HRK'ye bağlı bir silahlı birlik, 3 Eylül 1985 günü Kozluk ilçesinin Çirido köyü arazisinden geçen bir grup çeteye karşılaştı. Bu karşılaşma sonucu, HRK birliği ile çeteler arasında çatışma meydana geldi. Çatışmada hiç bir kayıp vermeden çıkan devrimciler, çeteleri bozguna uğratarak bir çeteyi de imha ettiler.

Devrimcilerin çatışmaya hakimiyet ve üstünlükleri karşısında, çetenin bir kayıpla dağıtılması tüm alan üzerinde büyük bir etki yarattı.

Ajan-milis yapı ve cecetiliği indirilen bu darbeyi sindiremeyen sömürgeciler, olay ardından geniş çaplı operasyon düzenlediler. Ancak bu operasyonda, onları yorup tüketen yeni bir girişim olmaksızın öteye geçemedi.

*